

Only You

Contents

Only You	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3: Bạn Ấu Thơ	6
4. Chương 4: Cuộc Chiến Thức Ăn	9
5. Chương 5: Trần Bảo Tuệ	11
6. Chương 6: Trường Mới	14
7. Chương 7: Gặp Mặt “họ”	16
8. Chương 8: Mắt Tím	19
9. Chương 9: Tiệc Giáng Sinh Ấm Áp	21
10. Chương 10: Bảo Tuệ Thành Bà Chủ	24
11. Chương 11: Đâu Phải Là Thiên Tài!	26
12. Chương 12: Ôn Thi	28
13. Chương 13: Trước Chuyến Đi	31
14. Chương 14: Đến Nhật	34
15. Chương 15: Một Người Bạn Mới	36
16. Chương 16: Có Phải Là Hẹn Hò?	39
17. Chương 17: Ký Ưc Hoa Chi Anh	42
18. Chương 18: Chuẩn Bị Cho Sự Bắt Đầu	43
19. Chương 19: Những Vị Khách Không Mời!	48
20. Chương 20: Một Buổi Đi Chơi	52
21. Chương 21: Rắc Rối	54
22. Chương 22: Kẻ Giấu Mặt	57

Only You

Giới thiệu

Only You là tác phẩm đầu tay của tác giả Yul Cherry, thuộc thể loại truyện teen đang nhận được sự

1. Chương 1

Sân bay Y . 8h30' sáng ...

Con chim sắt màu trắng bạc từ từ đáp xuống sân bay, tạo nên một chút chấn động nhẹ khi hai bánh của nó tiếp xúc với mặt đường láng mịn, rồi từ từ lăn nhẹ bánh cho đến khi ngừng lại hẳn.

Dương Bảo Tuệ xách hành lý đi xuống, thong thả kéo chiếc vali về phía cửa sân bay. Hôm nay cô mặc một chiếc áo thun đen in hình đầu lâu rộng thùng thình, chiếc quần màu trắng bó sát đôi chân dài thon thả đầy cá tính, mái tóc đen óng bóng bênh được buông thả tự nhiên, nổi bật trên nền da trắng như hoa sứ. Trông Bảo Tuệ vừa có nét tinh nghịch lại vừa mang chút gì đó ... bụi bặm. Không ai đang đứng ở sân bay hôm đó có thể phủ nhận rằng cô rất xinh đẹp, bởi vì họ đều đang ngắm nhìn cô một cách đầy ngưỡng mộ.

Ngay trước cửa sân bay, hai chiếc xe, một là mui trần trắng, một là moto phân khối lớn đã đợi sẵn ở đó. Bảo Tuệ thản nhiên đưa chiếc vali ra phía băng ghế sau của chiếc xe mui trần trắng, cô cười nhẹ, cất lên giọng nói trong trẻo như tiếng chim sơn ca với tài xế:

-Anh cứ lái xe về trước đi, tôi và Khải Lâm sẽ về sau!

Lập tức người tài xế gật đầu, rồi không nói gì nhiều lặng lẽ quay xe đi ngược trở về. Bảo Tuệ lúc này mới quay lại, nghiêng nghiêng đầu nhìn anh chàng trên chiếc moto đẹp đẽ kia. Mặc dù chiếc nón bảo hiểm đã che khuất hơn nửa gương mặt anh, nhưng nét cương nghị đầy nam tính vẫn lộ rõ mồn một qua đôi mắt sắc bén. Thấy Bảo Tuệ chăm chú quan sát mình, anh chàng đó lập tức cất tiếng nói trầm ấm giống như không chịu nổi cái nhìn chăm chăm của cô.

-Dương Bảo Tuệ, thật may là em không sử dụng nụ cười dịu dàng đó với anh, nếu không anh đảm bảo sẽ quá bất ngờ mà lái xe đâm đầu vào cột điện! – Quản lý Đặng Khải Lâm – là người quản lý mà cũng là người mà Bảo Tuệ xem như anh trai lạnh giọng. Nhưng trong giọng nói lại thể hiện rõ vẻ châm chọc cùng với sự trách móc đầy quan tâm. – Lên xe đi, anh chờ em!

-Anh thật là! – Cô cười hơi mệt mỏi, trước khi đội chiếc mũ bảo hiểm vào còn nói. - Thế nào, ông bà ấy có bảo là em phải về liền không?

-Họ đang đi ký hợp đồng ở Paris! Hai tuần nữa họ sẽ về và họ yêu cầu em cần có mặt ngay lúc ấy! – Đặng Khải Lâm vừa nhìn thẳng phía trước để lái xe vừa nói, gương mặt ẩn dưới chiếc mũ bảo hiểm xen chút khó chịu khi nhắc đến “họ”.

-Thế chờ em về quê đi! – Bảo Tuệ cười cười, đưa tay hất ngược mái tóc của mình. – Anh chạy nhanh lên chút, em cảm thấy rất cần tốc độ!

-Em ... – Đặng Khải Lâm ngạt nhiên. – Thôi được, ba năm rồi mà vẫn vậy!

Trên đường, một chiếc moto lao như xé gió, dường như chẳng quan tâm đến xung quanh, cũng như tức giận. Hai người một nam một nữ đang ngồi trên đó cũng cứ tỉnh bơ như việc chạy vượt quá tốc độ của họ là rất đỗi bình thường. Và mọi người cũng ngạt nhiên hơn nữa vì cảnh sát giao thông tuy thấy nhưng vẫn cứ làm ngơ. Cũng không quá khó hiểu, vì họ biết bằng số của chiếc xe đó là độc quyền của tập đoàn Dương Chấn, và cảnh sát chẳng ai có gan dám chặn lại. Mặc dù họ không biết, dù họ có chặn lại cũng chẳng việc gì xảy ra!

Chiếc mô tô phân khối lớn từ từ chuyển bánh vào một con đường được tráng nhựa trơn láng. Dọc theo hai bên là những hàng cây xanh thẳng tắp, rợp bóng mát, cành lá xanh khê vẫy vẫy theo gió như là reo gọi người đi đường. Những chiếc xe đạp, xe máy, xe vận chuyển lưu thông tới lui nhộn nhịp. Nhìn thấy khung cảnh như vậy, Bảo Tuệ không khỏi ngạc nhiên, liền quay sang Khải Lâm hỏi.

-Này, anh có vào nhầm đường không? Đường về quê đâu phải thế này!

Khải Lâm nghe vậy thì khoe môi khê nhếch, chậm rãi đáp lời.

-Sau khi em rời khỏi đây, Chủ Tịch đã cho người xây dựng lại nơi đây trở thành một thị xã phồn vinh. Em không cần ngạc nhiên!

-Xem ra ông ta cũng không quá độc ác! – Bảo Tuệ cười khinh bỉ, nói rất nhỏ. Nhưng Khải Lâm vẫn nghe được, anh cười khẩy.

-Xin lỗi đã để em ăn dưa bở, nhưng ông ta không thật sự tốt như thế! Chẳng qua là đang có một hợp đồng rất lớn với bên tập đoàn nào đó, mà ông chủ tập đoàn này thích làm từ thiện, nên ông ta làm việc này đánh bóng tên tuổi mà thôi!

Bảo Tuệ nghe thế thì gương mặt có hơi chút cười cũng bay đi đâu mất. Mà quả thật, nói ông ta bỏ tiền làm từ thiện thà nói rằng chim cánh cụt biết bay nghe còn có vẻ dễ tin hơn, bởi vì bản tính của ông ta cô biết quá rõ. Người sẵn sàng vứt bỏ con mình mà lại đi làm từ thiện, có phải là đang đùa quá lố rồi hay không?! Dương Minh là cha ruột của Bảo Tuệ nhưng ông không chấp nhận cô là con gái, còn mẹ Bảo Tuệ thì mất khi cô vừa chào đời, nói cô mồ côi vừa đúng mà cũng vừa sai!

Vì hoàn cảnh như vậy, nên Bảo Tuệ sinh trưởng ở một miền quê thanh bình cách xa thành phố xa hoa cùng với bà nội hai, người vợ lẽ của ông nội, Nhật Kỳ và một vị quản gia lớn tuổi trong một ngôi nhà nhỏ nhắn yên bình. Đến năm cô 13 tuổi thì Bảo Tuệ về lại thành phố một thời gian, sau đó lại sang Hàn Quốc du học theo lời đề nghị của Dương Minh.

Chỉ là ... không hiểu tại sao, bà nội hai là mẹ ruột của Dương Minh nhưng ông ta lại để bà ấy sống ở miền quê hẻo lánh, thậm chí còn không một lần xuống thăm nom. Chỉ hàng tháng gửi tiền về đều đều.

Khi Bảo Tuệ hỏi bà nội hai về vấn đề này, thì bà không trả lời. Thậm chí, có lúc Bảo Tuệ mè nheo đòi bà kể lại chuyện cũ, bà cũng chỉ kể rằng:

“Năm Dương Minh tròn được bốn tuổi, bà nội cả mất trong khi chẳng có một đứa con nào, cùng lúc đó ông nội do quá nhớ thương bà nội cả cũng lâm bệnh nặng dù ông còn rất trẻ, chỉ ngoài 40. Một năm sau đó thì ông nội mất, để lại tập đoàn Dương Chấn như rắn mất đầu, từ đó gánh nặng đè lên đôi vai của bà nội hai. Bà nội hai phải cố gắng giữ vững Tập đoàn Dương Chấn lại vừa phải dạy dỗ ông Dương Minh nên người.”

Bảo Tuệ được bà nội hai kể lại mọi chuyện như vậy, rồi chuyện sau đó như thế nào cô đều không biết. Bảo Tuệ chỉ có một thắc mắc là tại sao gia cảnh khá giả như vậy, nhưng bà nội hai lại sống ở một vùng quê như thế này, lại rất nghèo khó, cũng không hề nghe bà gọi điện hay liên lạc gì với Dương Minh, nhưng thỉnh thoảng cô lại thấy bà nội hai hướng về con đường duy nhất ra thành phố của quê cô mà thở dài lặng lẽ.

Bà nội hai ... Nghĩ đến bà chợt tâm tình mệt mỏi của Bảo Tuệ biến mất, cô thật muốn nhanh chóng gặp được bà nội. Cô nhớ bà nhiều lắm, xa nhau 3 năm trời nói không ngắn cũng chẳng dài, nhưng quả thật rất là hành hạ người khác, nhất là một người từ nhỏ đã dính chặt với bà nội như Bảo Tuệ.

Khải Lâm tuy đang lái xe nhưng vẫn không bỏ sót một biểu hiện nào trên gương mặt của Bảo Tuệ. Sắc mặt anh trầm xuống, một mảng thê lương nổi lên từ đáy mắt. Mối anh mấp máy định nói điều gì đó nhưng rồi lại cắn chặt môi, thôi không nói nữa.

2. Chương 2

Một căn nhà gạch nhỏ nhắn quét vôi màu vàng nhạt hiện ra trước mắt Bảo Tuệ khiến cô không khỏi cảm khái, thì ra sau ba năm mà nơi đây chẳng hề thay đổi! Vẫn là căn nhà trệt đơn sơ, vẫn có một cái sân rộng rãi với đàn gà đang rù nhau tìm mồi cạnh bên ụ rơm vàng ươm. Nắng nhạt chiếu lên mái ngói, lên cửa sổ khiến ngôi nhà như bừng sáng, thứ ánh sáng mà theo Bảo Tuệ, được gọi là “Tình thân”.

Đã ba năm trời rồi, bây giờ quay về lại nơi cũ, nhìn thấy cảnh vật quen thuộc, khiến Bảo Tuệ cảm thấy trong lòng bồn chồn và xao xuyến lạ. Cái cảm giác chộn rộn và hồi hộp khiến Bảo Tuệ cảm thấy thích thú. Cô không đẩy cửa vào trong ngay, cô muốn đứng bên ngoài này, nhìn ngắm lại mọi thứ.

Khải Lâm đứng sau Bảo Tuệ, thấy gương mặt cô hiện lên nét thích thú trẻ con, anh trầm ngâm không nói, môi vẫn mím chặt, còn lòng thì đau xót.

Đúng lúc Khải Lâm định mở miệng nói với Bảo Tuệ điều gì đó. Thì từ trong nhà, một người phụ nữ lạ mặt bước ra, khiến Bảo Tuệ rất bất ngờ. Vừa nhìn thấy cô, người phụ nữ liền vội vã bước đến hỏi:

-Cô có phải là Dương Bảo Tuệ, cháu gái của cụ bà sống ở nhà này không?

-Vâng, là cháu! Có gì không ạ? Bác là ai? – Bảo Tuệ gật đầu, trong lòng đầy thắc mắc cùng khó hiểu, rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhìn gương mặt người phụ nữ kia có vẻ rất khó coi.

-Tôi là người vừa chuyển đến đây, sống ở căn nhà bên cạnh... – Người phụ nữ sau một hồi quan sát cô gái xinh đẹp trước mắt rồi trả lời, bà ngập ngừng một chút rồi khó nhọc nói. – Bà của cô ... đã mất gần một tháng nay rồi, cô có lẽ là không biết! Tôi thường xuyên sang đây quét dọn là chờ cô về, giao căn nhà này lại cho cô theo lời của bà dặn dò!

Bảo Tuệ vừa nghe xong, sắc mặt đang vui vẻ trong phút chốc cứng đờ, trắng bệch như thiếu máu, ánh mắt thất thần không còn tinh nghịch như khi nãy. Cô lắp bắp:

-Ha ha ... Bác gái ... nói giỡn vậy không vui đâu!

Không! Cô rất sợ người phụ nữ kia phủ định lời nói của cô.

“Làm ơn, hãy nói đây là một trò đùa đi! Làm ơn!” – Bảo Tuệ thầm hét lên trong đầu. Nhưng không, người phụ nữ đó lại không làm theo lời khẩn cầu của cô.

-Cô gái ... tôi không nói giỡn! Bà của cô đã mất tháng trước vì bệnh tật liên miên mà không ai chăm sóc. Chúng tôi cũng chỉ là người đứng, có thể giúp bà an táng là tốt lắm rồi! Trước khi chết, bà dặn tôi phải giao nhà cho cô! – Người phụ nữ thở dài. – Haiz, con cháu đâu không biết, sao lại để bà già như vậy ở một mình? – Nói rồi, người phụ nữ bỏ đi.

Bảo Tuệ đứng cứng đờ tại chỗ, cảm giác trời đất như sụp đổ dưới chân mình. Tai cô lùng bùng giống như là vừa nghe thấy một tiếng sấm rất lớn. Đôi chân mềm nhũn ra, đứng không vững. Khải Lâm chạy đến đỡ cô vào vòng tay mình, khẽ vỗ nhẹ lưng an ủi cô. Cô ngược đôi mắt vô hồn lên nhìn Khải Lâm, cười ngây ngô.

-Khải Lâm, có phải người phụ nữ ban nãy nói giỡn với em phải không? Là bà chưa chết, bà muốn đùa với em, đúng không?

-Bảo Tuệ ... nhị lão phu nhân ... thật sự là đã qua đời! – Khải Lâm đau lòng nhìn người con gái trong vòng tay mình đang chịu đựng một cơn sốc to lớn. Gương mặt của cô lúc này cứ như là mất hẳn máu, chẳng còn lấy một chút sinh khí để có thể chứng minh cô là người sống.

-Hahaha! Đặng Khải Lâm, đùa vậy không vui đâu! Cả anh cũng đùa em nữa, có tin em không nhìn mặt anh nữa không hả? – Bảo Tuệ đẩy Khải Lâm ra, loạng choạng chạy vào nhà, vừa chạy vừa gọi lớn. – Bà ơi, Tuệ về rồi bà ơi! Sao bà không ra đón cháu? Bà ... ơi ...

Lúc này, Bảo Tuệ đã quỳ sụp hẳn xuống thềm nhà khi nhìn thấy di ảnh bà trên bàn thờ còn nghi ngút khói hương. Cô lại đứng dậy, đi đến bên bàn thờ sờ vào ảnh bà, khóc nức lên từng tiếng.

-Bà nội ... bà ... sao bà lại thế ... này! Hic ... sao bà lại cười toe thế bà đang ... vui vì cháu trở về đúng ... không? Hic ...

Bảo Tuệ trượt dần xuống đất, gục mặt vào hai tay, khóc nức nở. Nói từng tiếng không rõ.

-Bà ... cháu về rồi nè! Cháu về rồi! ... Sao bà không chịu ra gặp cháu ... ôm cháu vào lòng mà thơm má cháu ... bà ơi ...

Khải Lâm đến bên Bảo Tuệ, anh đứng lặng ở đấy ... không dám làm kinh động đến cô. Hai hốc mắt anh cũng đã đỏ hoe ... giờ đây anh cảm thấy thật bất lực! Anh không thể nào ngăn cản được mọi chuyện làm đau Bảo Tuệ. Làm đau người con gái này!

...

-Bà, bà nội hai! Thằng Tâm nhà bên nó ăn hiếp con! – Cô bé Bảo Tuệ 7 tuổi chạy vào nhà khóc nức nở, vùi mặt vào lòng bà nội.

Bà nội cô bé vỗ về an ủi, gương mặt già nua nhưng vẫn còn lại chút gì đó gọi là sự xinh đẹp của một thời son sắc. Bà cười hiền từ :

-Tuệ ngoan, đừng khóc tý nữa bà mua kẹo cho ăn!

-Thật hả bà? Bảo Tuệ yêu bà nhất! – Cô bé Bảo Tuệ liền ngừng khóc, nhảy chồm lên ôm lấy bà nội thơm vào má bà...

....

-Bà nội hai ơi, con này là con gì? – Bảo Tuệ nghịch ngợm chỉ vào một con sâu đang trườn nhẹ trên phiến lá xanh của cây hoa hồng.

-Xùy xùy! Bảo Tuệ ngoan, đó là con sâu! Con sâu gây hại ấy bông hoa này đấy, con phải tránh xa nó! – Bà nội nhặt đi tấm lá có con sâu đó rồi đem vứt vào cái sọt nhỏ đựng đầy lá, bà cưng chiều bế Bảo Tuệ lên nựng nịu.

-Ồ, mấy bông hoa đẹp quá mà con sâu này gây hại, vậy là nó rất xấu, rất không tốt hả bà!? – Bảo Tuệ ngơ ngác hỏi.

-Ừ! Bảo Tuệ khi lớn không được làm xấu như vậy nhé!

-Vâng! Bảo Tuệ đã được bà dạy rồi, Bảo Tuệ không phải người xấu, Bảo Tuệ là người tốt!

-Ừ, Bảo Tuệ của bà là người tốt nhất!

...

Đêm đến, bà nội ôm Bảo Tuệ vào lòng ngủ, vỗ về lưng của cô bé, hát những lời ru ngọt ngào, chợt bà dừng lại, khẽ kêu nhẹ một tiếng.

-Nội, có phải nội lại bị đau lưng không? Hay là do nằm không đúng tư thế nên chuột rút!? – Bảo Tuệ liền ngồi bật dậy, lo lắng hỏi, tay không ngừng xoa bóp cho bà.

-Haha, bà ... aya ... không sao đâu! Tuổi già sức yếu nên nó vậy, cháu cứ ngủ ngon đi, sáng mai còn đi học! – Bà nội cười hiền từ, vuốt mái tóc của Bảo Tuệ, bắt nó nằm xuống mà ngủ.

-Không được, bà cứ nằm thẳng lại ngủ, đừng ôm cháu nữa! Bà sẽ càng đau lưng thêm! – Bảo Tuệ mắt hoe đỏ, cô bé lại muốn khóc rồi!

-Ng Sloan, bà không sao! Không sao! ...

...

Trong căn phòng tối om của căn nhà tràn đầy kỷ niệm tuổi thơ của Bảo Tuệ, từng dòng ký ức cứ liên tục ập về như hiện rõ mồn một lên trước mắt cô, Bảo Tuệ lại mở miệng định nói gì đó, nhưng lại phát hiện cổ họng của cô đã khô khốc vì hai ngày không ăn uống, nên cô chỉ biết khẽ gọi trong tâm trí.

“Bà ơi, ... sao bà ... không sống tiếp để cháu chữa bệnh đau lưng cho bà! Sao bà lại ...”

Chợt nhớ đến lời nói của người phụ nữ lạ vào tuần trước, Bảo Tuệ dường như phát hiện ra điều gì đó. Cô gượng ngồi dậy, lau nhanh giọt nước mắt đang lăn theo gò má.

“Không con cháu chăm sóc?...”

Vậy thời gian cô đi du học “ông ta” đã không gửi tiền về lo cho bà như lời “ông ta” từng hứa sao?

Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ người được gọi là cha của cô đó thật sự đã không tìm một biện pháp nào cứu chữa cho bà nội hai sao? Tại sao cơ chứ?!

“Dương Minh, ông thật sự là không có chút tình cảm nào của con người sao. Trái tim của ông ... nó là băng đá phải không? Ngay cả người mẹ ruột của mình cũng đối xử như vậy ...” – Bảo Tuệ uất ức nghĩ trong đêm.

Cô biết, nếu cô ngồi im thin thít tại một chỗ và mắng mỗ trong lòng cũng chẳng có ích gì. Nhưng cô không thể trả thù được!

Một phần là do cô không mưu mô như Dương Minh, ông ta chính là hồ ly đã thành tinh rồi, cô dù thông minh đến mấy cũng không thể đối chọi lại. Còn một phần là vì cô không có thực lực, cô chỉ là một con nhóc 16 tuổi không có bất cứ thứ gì, làm sao có thể trả thù?! Và còn một vấn đề nữa ... cô đã hứa với mẹ cô, dù cho có chuyện gì xảy ra ... cũng không thể oán hận Dương Minh.

Sáng sớm, ánh ban mai dịu dịu hắt lên mái ngói đỏ của căn nhà nhỏ. Trên sân nhà rộng rãi, đàn gà con chạy loanh quanh kiếm mồi kêu ầm ĩ. Những chú bướm đủ màu bay như múa bên những đóa hoa lan vẫn còn ướt sương sớm. Không khí tươi vui đó thật trái ngược với căn nhà ảm đạm mấy ngày trước đầy mùi tang tóc đến rợn người.

Khải Lâm mở cửa phòng bước ra, anh ngáp một cái dài ngàn cây số nhưng không làm mất vẻ đẹp trai của mình. Trông khuôn mặt khi không có kính của anh thật rất đẹp trai, đẹp hơn cả khi mang kính. Anh dự định sẽ xuống nhà bếp lấy chút gì đó bỏ bụng thay bữa sáng rồi lại sang năn nỉ cô chủ nhỏ dùng bữa. Bảo Tuệ đã nhịn đói mấy ngày nay rồi! Anh thật sự rất lo lắng cho cô sẽ suy nhược mất.

Nhưng Khải Lâm hoàn toàn không để ý đến sàn nhà đã được lau sáng bóng, mọi thứ được trang trí lại đàng hoàng, không còn cái không khí thê lương và ảm đạm sau một đám tang nữa. Cho đến khi bước xuống bếp, anh mới hốt hoảng, hai mắt mở to, miệng giật giật khe khẽ mấp máy:

-Bảo ... Bảo Tuệ!

Trước mặt Khải Lâm giờ đây chính là cô chủ nhỏ Bảo Tuệ của mình trong bộ dáng một đứa con trai. Cô mặc một chiếc áo thun màu xám tro, áo khoác màu đen làm từ da, mặc một chiếc quần Jean kiểu Unicef màu trắng ở đầu gối. Đôi môi nhỏ xinh ngậm ngua một giai điệu nào đó không rõ, gương mặt mấy ngày trước còn trắng bệch, hốc hác giờ hai gò má lại bầu bĩnh, gương mặt tươi tắn như chưa từng có gì xảy ra.

-A! Anh Khải Lâm, anh mau lại đây đi, em đã bỏ cả buổi để làm bữa sáng này đây! - Bảo Tuệ nhí nhảnh kéo Khải Lâm lại bàn, ấn anh ngồi xuống.

-Bảo Tuệ! – Khải Lâm sau một hồi hoàn hồn lại cũng ngồi bật dậy, vui mừng nắm lấy vai Bảo Tuệ, anh đã rất cố gắng kiềm chế mới không ôm cô vào lòng. – Cuối cùng em cũng bình thường lại rồi!

-Đặng Khải Lâm, anh từ khi nào lại sến như vậy? – Cô tươi cười, rồi nhẹ nhàng lại lần nữa ấn anh ngồi xuống. – Anh ăn đi, mấy hôm nay anh vất vả rồi!

Rồi cô nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với anh, nở một nụ cười lạnh:

-Chúng ta chỉ còn đúng một tuần nữa để hoàn tất mọi việc trước khi hai người đó trở về. Chút nữa em sẽ sang nhà Trà My ở đầu xóm, ngày mai anh đến rước em, chúng ta sẽ trở về thành phố, không thể chậm trễ nữa!

Khải Lâm cuối đầu thưởng thức bữa sáng, tai vẫn nghe rõ mồn một từng lời nói của cô. Anh cũng biết điều đó, trong vòng một tuần nữa là họ phải chuẩn bị lại mọi thứ cho thật ổn.

Nhưng Khải Lâm lại không được vui vẻ như Bảo Tuệ, hơn ai hết, anh hiểu rõ cô thật ra đang rất buồn, nhưng lại cố gắng vui vẻ, cốt là không muốn người khác đau lòng.

“Cô chủ nhỏ à, đến bao giờ em mới sống thật lòng được đây?! Chẳng lẽ anh kém tin cậy đến như vậy sao?”

3. Chương 3: Bạn Ấu Thơ

Bảo Tuệ bước từng bước nhẹ nhàng trên con đường cát sỏi ven những cánh đồng lúa xanh mướt trải dài. Nhìn xem! Nàng gió thật nghịch ngợm, đùa giỡn vờn nhẹ với những bông lúa còn nằm e ấp trong vỏ, khiến cánh đồng cứ nhấp nhô gợn sóng như là đang phản đối. Mấy chú cào cào, châu chấu không biết ở đâu ra cũng nhảy lóc chóc trên những bông lúa, còn rủ cả vài ba “tên” chuồn chuồn nữa chứ! Trên bầu trời cao vời vợi tràn ngập ánh sáng, không khí thật trong lành, tươi mát, khác hẳn với chốn thành phố xa hoa, lúc nào

cũng ồn ào. Lâu lắm rồi Bảo Tuệ mới được hít thở bầu không khí trong lành như vậy, được cảm nhận lại cái thanh bình của làng quê, khiến cho nỗi đau mất bà của cô mấy ngày qua dường như cũng dịu hẳn đi.

Quên đi sự việc đau buồn đó, chính là lựa chọn của Bảo Tuệ. Cô không cho phép mình yếu đuối, và cô cũng không thể yếu đuối thêm được nữa! Nếu cô chỉ khóc suốt và ngồi đau buồn tại một chỗ vì bà nội hai đã qua đời thì cũng không thể giúp bà sống lại. Chỉ có cách là mau quên đi nỗi đau đó, giữ lại hình ảnh của bà trong trái tim của cô, cùng với mẹ cô ... là được rồi! Và cô tin chắc bà nội hai cũng sẽ không phật lòng vì điều đó.

Chợt, Bảo Tuệ dừng lại khi thấy một đám nhóc đang chạy vòng quanh một cái cây cổ thụ, mặt đứa nào cũng lấm lem nhưng nụ cười vẫn nở trên môi. Miệng chúng đọc to những câu ca dao ngộ nghĩnh lại thú vị mà có lẽ chúng vừa học ở trường làng. Khi còn ở đây, Bảo Tuệ cũng giống những đứa bé đó, luôn vui vẻ, vô tư vô lo.

Bảo Tuệ có một cô bạn tên Diệp Trà My, là bạn thân của cô khi đi học ở trường làng. Trà My rất đáng yêu, lại chịu khó, siêng năng và luôn mơ ước sẽ có ngày được học cao hơn, có điều kiện học tốt hơn vùng nông thôn thế này.

Còn nhớ lúc trước, Bảo Tuệ từng nói : “Chơi với My mình rất tủi thân, My giỏi lại đáng yêu, còn ngoan hiền, con trai trong trường thích thăm bạn nhiều lắm ý!”, trà My nghe vậy chỉ cười bảo rằng đối với cô ấy học là quan trọng nhất, không quan trọng chuyện tình cảm.

Nghĩ đến đây lại khiến Bảo Tuệ không nhịn được mà nở một nụ cười nhẹ. Cô bỗng nhớ đến một cậu bạn tên là Hạo Phong, tên đầy đủ của cậu ta là Hoàng Hạo Phong thì phải! Mẹ Hạo Phong và mẹ Trà My rất thân với nhau, từ thuở mà hai đứa còn chưa có mặt trên đời thì đã được hứa hôn với nhau rồi. Nhưng mà cả hai đều không hay biết việc đó, vì mẹ Hạo Phong nhỏ tuổi hơn mẹ Trà My hơn nên tên đó cứ ngoan ngoãn gọi Trà My là chị, Trà My cũng chỉ xem Hạo Phong như em trai.

Hạo Phong là thiếu gia độc nhất của tập đoàn Key, lâu lâu mới về quê chơi với Trà My một lần. Và đương nhiên một đứa bạn thân của Trà My như Bảo Tuệ sẽ luôn có mặt chơi cùng hai đứa nó. Và Bảo Tuệ cũng đã nhạy cảm nhận ra cái cảm tình mà Hạo Phong dành cho Trà My, có điều ... hình như tình cảm đó chỉ dừng ở mức thích, bởi lúc đó cả ba chỉ mới 12 tuổi mà thôi!

Mãi suy nghĩ mà Bảo Tuệ không biết từ khi nào đã đứng trước cổng rào của một ngôi nhà quá đỗi quen thuộc trong ký ức. Hai bên đường vào nhà là hai hàng chuối xanh cao to che mát cả đường đi mà khi xưa đám Bảo Tuệ hay chơi trốn tìm. Vượt qua hết vườn chuối là một căn nhà có cấu trúc hao hao với nhà nội của Bảo Tuệ, cũng có khoảng sân rộng với đàn gà thi nhau mổ thóc và những ụ rơm vàng chất đống của mùa thu hoạch trước.

Nhà hình như không có nhiều người, có lẽ bố mẹ Trà My đi làm đồng hết rồi, và nếu Bảo Tuệ không nhớ nhầm thì những lúc như vậy cô bạn sẽ ở ngoài vườn. Nghĩ thế, Bảo tuệ bèn bước ra phía sau ngôi nhà, nơi có những luống rau xanh mướt, còn đầm nước do một người nào đó tưới.

Và người đã tưới nước chẳng ai khác chính là người con gái với mái tóc dài đen mượt, trên người mặc bộ quần áo đơn giản màu xanh, đang đứng ở góc vườn chăm chú nhìn những bông hoa lan hồ điệp màu tím thắm trên giàn, sở dĩ Bảo Tuệ biết được điều đó bởi trên tay người con gái vẫn cầm một bình nước xinh xắn.

Bảo Tuệ bước đến sau lưng người con gái đó, nhẹ nhàng vỗ vai cô nàng để gây sự chú ý, môi nhếch lên thành một nụ cười không rõ là gian tà hay là hí hửng.

-Trà My!

Cô nàng tên Trà My quay lại, biểu hiện đầu tiên là có vẻ rụt rè khi nhìn thấy một người con trai đứng sau lưng mình. Sau đó lại khẽ cúi xuống nhìn vào khuôn mặt đang bị che sau chiếc nón kéo thấp lụp xụp kia. Rồi vui mừng reo lên:

-DƯƠNG BẢO TUỆ!

-Nó đó! – Bảo Tuệ cười đáp lại, rồi đưa khuôn mặt mình gần sát khuôn mặt Trà My. Môi nhếch lên một đường cong tuyệt mỹ.

-Cậu ... càng lớn càng xinh ra nha! Mũi cao này, mắt to này. – Rồi ánh mắt cô hướng về phía mái tóc dài óng ả của Trà My, vui vẻ hỏi. – Cậu vẫn để tóc dài vậy sao?

-Ừ, tớ để vậy là chờ cậu về! Cậu chẳng phải đã hứa sẽ để tóc dài như tớ sao? –Trà My cười cười rồi lại nghiêm nghị nhìn mái tóc đã bị giấu sau chiếc mũ lưỡi trai.

-Yên tâm ...

‘Bốp’

Lời của Bảo Tuệ còn chưa kịp dứt thì một cú đấm giáng mạnh vào mặt Bảo Tuệ khiến cô văng người ra xa, môi khẽ chảy một vệt máu đỏ. Xoa xoa má mình một chút, Bảo Tuệ cảm thấy thật mệt mỏi, mọi thứ cứ như mờ mờ rồi xoay vòng, cô ngất đi!

Trước khi lịm đi cô còn nhìn loáng thoáng thấy tên đã đánh mình và tiếng Trà My văng vẳng bên tai.

-Hạo Phong, em làm cái gì vậy?

Hạo Phong? Hoàng Hạo Phong?

Bảo Tuệ cảm thấy cơ thể giống như đang bị nhũn ra, vô lực nằm bẹp dí trên giường của Trà My. Cô dù sao cũng là thân con gái, đã vậy mấy hôm nay còn nhịn đói, mới tỉnh hơn một chút thì lại bị cái tên Hoàng Hạo Phong giáng ột quả đấm làm khuôn mặt của cô bầm tím lên hết, ra tay mạnh như vậy thì sức đâu cô chịu nổi.

Hắn ta đúng là ... ghen ghê thật! Cô chỉ là kẻ mặt sát vào mặt của Trà My mà thôi, vậy mà dám đánh cô ra thành như thế này chỉ bởi vì nhầm lẫn cô là con trai. (Ai bảo chị thích giả trai làm gì?!)

Bảo Tuệ nhích người ngồi dậy, lúc này mái tóc dài đen óng đã được giải thoát khỏi cái nón lụp xụp, khuôn mặt của cô tuy bị đánh nhưng lại làm vẻ yêu kiều tăng thêm, thần sắc hơi đỡ hẳn, hàng mi dài cong vút khẽ che khuất đi đôi mắt màu tím xanh đặc biệt. Trông cô bây giờ thật rất giống với yêu tinh, có thể mê hoặc bất cứ người nào đang thưởng thức vẻ đẹp có phần ... quyến rũ này!

-Hóa ra cậu lại yếu như sên thế này! – Bỗng một giọng nam trầm ấm cất lên khiến Bảo Tuệ giật nảy mình nhìn về hướng âm thanh phát ra . Nhìn xong rồi lại hóa ngơ ngẩn...

Bởi người con trai trước mắt cô quá đẹp! Hắn ta rất cao, tầm 1m8, dáng người lại rất khỏe khoắn chứ không lêu nghêu như cây sào. Gương mặt cương nghị, lạnh lùng, chân mày rậm, mắt hơi dài màu xanh dương làm cậu trông rất lạnh lùng, xa cách. Mũi thẳng, cao, môi đỏ mọng như môi con gái cùng làn da màu mạch nha khỏe mạnh. Tóc cậu đen bóng, mái để dài che khuất nửa bên mắt. Một chiếc khuyên tai kim cương khẽ lóe sáng bên tai trái, rất thu hút ánh nhìn người khác.

Thấy Bảo Tuệ cứ nhìn mình không chớp mắt, chàng trai đó tiến đến gần cô, quơ tay trước mặt cô:

-Này, Dương Bảo Tuệ, làm gì mà ngẩn ra thế?

-Hả? À ... cậu là Hoàng Hạo Phong? – Bảo Tuệ cuối cùng cũng gọi hồn trở về, cô chăm chú nhìn vào khuôn mặt đẹp trai kia dò xét.

-Ừ! Còn cậu là Dương Bảo Tuệ thật hả? – Hạo Phong hí hí mắt ra vẻ nguy hiểm, mặt càng ngày càng kề sát mặt Bảo Tuệ.

-Chứ cậu nghĩ là ai? – Môi Bảo Tuệ nhếch lên thành một đường cong tuyệt mỹ, cũng chẳng thua kém mà tham gia cùng chơi đùa mắt với Hạo Phong. – Cậu đừng ra vẻ nguy hiểm như thế, tôi biết tổng trò của cậu rồi!

Nghe Bảo Tuệ nói vậy, tên nào đó chợt ngồi bật dậy, cười lớn, luôn miệng kể xấu cô của ba năm về trước:

-Haha, tôi nhớ Bảo Tuệ mà tôi quen biết làn da ngăm đen, tóc ngắn cùn cùn như thằng con trai, mắt bị cận, lúc nào cũng dính hai cái dây chày cộc trên mặt, dáng người gầy lêu nghêu, ba vòng như một, ăn nói cộc cằn, lậm lậm lì lì! Quả thật là không nghĩ cô chính là Bảo Tuệ!

Bảo Tuệ cảm thấy lửa dường như đang đốt cháy trong bụng của mình, và chẳng bao lâu nữa, ngọn lửa đó sẽ từ từ đi lên đến cuống họng, đến não, và đảm bảo rằng cái tên đang nhõn nhợ đứng trước mặt cô không bao lâu nữa sẽ bị ngọn lửa nóng giận thiêu rụi không còn một mảnh.

Nhưng, Bảo Tuệ bình ổn tâm trí lại, hít thật sâu.

-Tôi không phủ nhận những điều cậu vừa nói về tôi của ba năm trước, nhưng mà ... theo trí nhớ của một người-lầm-lầm-lì-lì như tôi ấy, thì Hoàng Hạo Phong trước đây là một tên nhóc nhát gan, thích bám váy mẹ mỗi khi thấy người lạ, tay chân khăng khieu, gặp con gái đã khóc sụt sùi, ghét chuột, sâu, bọ. Nói chung là cậu trước đây chính là một thằng-nhóc-tỳ-yếu-đuối-không-hơn-không-kém! – Bảo Tuệ chậm rãi ... ăn miếng trả miếng, và cực kỳ điêu luyện với việc nhấn mạnh những từ-cần-nhấn-mạnh, hồng làm cho cái kẻ kia bị chìm hàng càng nhiều càng tốt!

Hạo Phong chết sững tại chỗ, lần đầu tiên cái đứa con gái trước kia toàn bị cậu trêu chọc trả đũa lại cậu. Mà trả đũa hết sức chính xác mới chết cơ chứ! Thì đúng là cậu trước đây ... y hệt như Bảo Tuệ vừa miêu tả, nhưng mà cũng đâu đến nỗi là một thằng-nhóc-yếu-đuối-không-hơn-không-kém đâu!

-Thôi được, tôi chịu thua! – Hạo Phong cười cười nhún vai, sau một hồi loay hoay chẳng thấy cái khăn trắng nào để gơ lên, cậu đành đưa hai tay lên đầu hàng – Bất quá, giờ đây cậu cũng rất xinh xắn!

Nói rồi đứng phắt dậy, lủi mất khỏi phòng giống như rũ bỏ mọi trách nhiệm với câu nói mình vừa thốt ra, nhưng tiếng cười (vô duyên) thì vẫn vọng lại. Bảo Tuệ ngồi đó ngẩn ra, hấn ta ... vừa nói cô xinh sao? Gương mặt bỗng chốc có thêm hai rặng mây hồng lên. Cái tên này thật là biết khuấy động tâm lý người khác!

Còn Hạo Phong, sau khi bước ra khỏi phòng Bảo Tuệ rồi thì cậu cố ý cười lớn để chọc tức người nào đó ngồi trong phòng. Cậu thật sự không nghĩ cô lại ghét người khác nhắc về ngoại hình khi xưa của mình đến vậy!

Cơ mà ... quả là Bảo Tuệ sau khi từ Hàn Quốc trở về có quá nhiều thay đổi, khiến cậu thậm chí không nhận ra nữa, lúc còn ở đây, (theo suy nghĩ của cậu thì) cô không đẹp bằng Trà My, lại học tệ hơn Trà My, nghịch phá hơn Trà My nói chung là không bằng một tý của Trà My.

Vậy mà chỉ một năm sau khi sang Hàn Quốc, theo như cậu cho người điều tra thì được biết cô thậm chí còn có thể học nhảy cóc, lại luôn nhất nhì bảng. Thậm chí còn tốt nghiệp đại học loại ưu nữa! Cô thay đổi nhiều quá khiến thâm tâm cậu không khỏi nổi lên cảm giác xa cách!

4. Chương 4: Cuộc Chiến Thức Ăn

Đêm đến, mọi vật ở làng quê chìm vào tĩnh lặng, ở đầu ngõ nhà Trà My chỉ có một bóng đèn nhỏ xíu treo lơ lửng, nhìn không rõ đường đi. Tiếng dế kêu râm ran trong bụi, cùng tiếng ếch nhái tạo nên một bản hòa ca còn trùng đặc biệt một cách ... mất trật tự. Con chó nhà bên tự nhiên chạy vọt ra ngoài rồi đứng sủa, tạo nên bầu không khí ghê rợn.

Trong ngôi nhà nhỏ kia, ba con người đang ngồi vây quanh một cái bàn nhỏ, thưởng thức bữa tối do Bảo Tuệ là đầu bếp chính.

Hạo Phong tay nắm chặt đôi đũa, nhìn những món ăn thật rực rỡ đẹp mắt ở trước mắt. Khuôn mặt có vài giọt mồ hôi rịn ra, cậu chưa từng nếm món ăn Bảo Tuệ nấu, nên không dám chắc chắn về chất lượng 'vệ sinh an toàn thực phẩm'. Chẳng qua là khi này thấy Bảo Tuệ ... hùng hực ý chí chiến đấu bước vào nhà bếp khiến cậu cũng cảm thấy ... bất an:

-Này, cậu nấu ... ăn không ngộ độc chứ?

-Cậu ... – Mặt Bảo Tuệ một mảnh tối đen, nghiêng rằng nghiêng lợi kèn kẹt rợn người, nhìn Hạo Phong khinh bỉ. Rồi gương mặt cô bỗng thoát một cái biến thành tươi cười rạng rỡ, giọng nói dịu dàng với Trà My – My My, ăn thử đi! Tổ đảm đảm bảo không có độc đâu!

-Ừ, trông có vẻ rất ngon mà! – Trà My liền lấy đũa gấp ngay một miếng thịt bò xào tươi ngon, đưa thẳng vào miệng. – Uhm ...

-Thế nào? – Bảo Tuệ hai mắt mong chờ, cô trước giờ tự nấu tự ăn, chưa nấu cho người khác bao giờ, chỉ có bữa sáng hôm nay làm cho Khải Lâm mà thôi nên không tránh khỏi cảm giác hồi hộp khi người khác thưởng thức bữa ăn của mình.

-Thịt rất có độ mềm, lại tươi, ướp hương vị rất vừa miệng. Bảo Tuệ, làm tốt lắm đấy! – Trà My cười hiền quay sang Bảo Tuệ. Đôi môi chúm chím khẽ cong lên tán thưởng.

-Thật vậy sao? – Hạo Phong nhân lúc Bảo Tuệ còn lảng lảng trên mây với lời khen của Trà My, cũng liền “bon chen” dùng đũa gấp một miếng thịt để thỏa lòng nghi ngờ của mình, nhưng đầu đũa chỉ còn cách miếng thịt chừng một xen – ti - mét thì liền bị một đôi đũa khác chặn lại.

Bảo Tuệ trừng mắt nhìn cậu:

-Không – cho – cậu – ăn !

-Tôi vẫn thích ăn! – Hạo Phong nhếch môi lên phân nửa, cậu liền tránh đôi đũa của Bảo Tuệ, tiếp tục nhắm đến món khác.

Bảo Tuệ cũng không vừa, đưa đũa chặn lại, cứ Hạo Phong gấp được miếng thịt nào liền bị đánh rớt xuống. ‘Cạch cạch’

Tiếng đũa chạm nhau vang lên lạch cạch, hai kẻ đang ngồi đối diện nhau rùng rục lửa, không chỉ đấu đũa mà còn đấu mắt. Một đôi mắt xanh tím, một đôi mắt hổ phách, cứ thế liếc mắt đưa tình, ý nhằm, liếc mắt đưa thù. Tay cả hai vẫn thoăn thoắt di chuyển đũa, giữa hai đôi mắt chính là một dòng điện xẹt qua xẹt lại khiến không khí giống như mang mùi thuốc súng.

-DỪNG LẠI! – Trà My đứng bật dậy đập bàn hét lên, khiến cửa sổ kính rung rung, còn mái nhà khẽ bật lên, và hơn hết là làm hai cái kẻ đang như hổ báo đấu nhau kia dừng hẳn động tác, quay đầu sang nhìn.

-Hai người làm hư tất cả các món ăn rồi kìa! Cẩn thận mà làm vỡ chén đĩa nhà tôi là tôi cho hai người ra chuồng gà ngủ đấy! – Trà My mắt phùng phùng lửa nghiêm khắc nói, lúc này hai kẻ kia mới nhìn xuống đĩa thị

...

Đĩa thịt tội nghiệp không biết từ lúc nào đã thành một đồng bầy nhầy không rõ hình thù ban đầu tuyệt mỹ của nó, thịt bò nát bầy, cà chua bị chảy nước, mềm nhũn, rau thì nát bét. Đĩa cá thì vụn thịt rớt đầy đĩa, cá còn trơ xương, cả tô canh nóng hổi cũng văng nước tung tóe lên bàn, thịt bằm nổi đầy mặt nước. Thật sự phải nói không còn là thức ăn nữa!

-Ôi không, công sức của tôi! – Bảo Tuệ ôm đầu than thở, rồi quay sang Trà My với đôi mắt đã phủ một tầng sương mờ. – My, tha lỗi cho tớ đi!

Trà My đương nhiên là cô là một cô gái dễ mềm lòng, nhìn thấy bạn như vậy không xiêu vẹo mới lạ, cô dịu đi, thở hắt ra:

-Ừ thì tha, nhưng giờ không còn thức ăn để ăn đâu, ăn cơm không đi!

Hạo Phong cũng áy náy, cậu nhẹ giọng :

-Chắc vậy quá, giờ cũng đâu có gì ăn!

Nhưng Bảo Tuệ thì đời nào chịu để bản thân và bạn của mình phải ăn cơm không, cô búng tay cái tách, cười tươi rồi.

-My, nhà cậu có mì gói không?

Trà My thấy vậy cũng hiểu ra ý định của Bảo Tuệ, cô cười gượng:

-Có chứ, một lô một lốc ấy. Cậu định nấu mì gói thì nấu, nhưng cơm thì sao?

-Để ợt, bảo quản cho kỹ rồi để đấy, sáng mai chiên lại vẫn ngon lành! – Bảo Tuệ vui vẻ nói.

-Vậy cậu đi nấu mì đi! – Hạo Phong quay sang nói. Chắc, bụng cậu đang réo rồi đây!

-Thế thì mời chư vị đợi tại hạ tý nhé! – Bảo Tuệ vui vẻ đứng dậy đi ra sao bếp, bộ dáng hết sức nhí nhảnh. Một lúc sau, Bảo Tuệ từ trong bếp đi ra, trên tay là hai tô mì nóng hổi. Chỉ là mì gói mà qua tay cô cũng trở nên hấp dẫn, nhìn cái trứng với lòng đỏ sũng sánh ngon mắt cũng đủ chảy cả nước (...).

(Xin lỗi, chỗ (...) mời các bạn tự hiểu!)

-Ta da! Đây là của Trà My nè! Còn Hạo Phong, cậu tự đi mà bưng tô mì ở dưới bếp ấy! – Bảo Tuệ đưa cho Trà My bát mì, mình giữ một bát rồi quay sang nhìn Hạo Phong thờ ơ nói.

Hạo Phong chẳng chấp, cậu hừ nhẹ rồi bước xuống bếp tự lấy mì tự ăn ở đó luôn. Một lát sau thì nghe thấy tiếng ho sặc sụa, rồi tiếng đẩy ghế đứng dậy, sau đó Hạo Phong trở ra, mặt cậu đen thui một nửa. Cậu bước đến trước mặt Bảo Tuệ, từ từ hỏi.

-Cậu ... cho gì vào mì?

-Uhm ... – Bảo Tuệ cắn cái trứng ngon lành một miếng rồi quay sang thản nhiên trả lời. – Tôi nghĩ cậu thích vị đậm nên cho hơi nhiều muối và ớt thôi!

-Cậu ... – Hạo Phong cuộn tay thành nắm đấm, có vẻ cậu chàng đang rất tức giận! Nhưng rồi đột nhiên cậu cúi xuống ... giật lấy tô mì của Bảo Tuệ.

-Ế! Làm gì vậy! – Bảo Tuệ nhảy dựng lên, căm tức nhìn Hạo Phong ăn tô mì của mình ngon lành.

-Mì cậu làm ngon thế, chỉ mình cậu và chị Trà My ăn thì uổng lắm! – Nói rồi lại xì xụp húp mì.

-Trả cho tôi! – Bảo Tuệ tiến đến định giật lấy tô mì giờ đã muốn hết nhẵn. Nhưng cô chỉ có 1m63, trong khi cái tên trước mặt cô lại cao đến 1m85, làm sao cô với tới?!

Hạo Phong giống như đọc được suy nghĩ của Bảo Tuệ, cậu cười ha ha trêu ghẹo cô khiến cô tức muốn xì khói:

-Cậu ngon thì đi mà lấy!

-Thôi nào! – Trà My lại lần nữa làm “Đại sứ hòa bình”, cô cười cười nhẹ nhưng ẩn nhẫn sự tức giận. – Hai cậu hình như rất thích chuông gà!

-À ... không! – Cả hai đồng thanh, rồi quay sang lườm nhau cháy cả chân mày.

Tối hôm đó có lẽ là buổi tối vui vẻ nhất của Bảo Tuệ, cảm giác được ở bên những người bạn, hưởng thụ cái tình thân ấm áp làm lòng người thật thoải mái. Nhưng có lẽ là Bảo Tuệ khó có thể tận hưởng được một ngày như thế nữa, bởi cô sắp phải đối mặt với rất nhiều chuyện trong tương lai.

5. Chương 5: Trần Bảo Tuệ

Người dân thành phố A nếu đã một lần đi ngang qua con phố nổi tiếng là “phố nhà giàu” của nơi đây, thì hẳn không thể không chú ý đến một ngôi biệt thự mang cái tên tuy đơn giản nhưng sẽ rất khó quên – “Mộc Thanh”.

Biệt thự “Mộc Thanh” là một công trình có kiến trúc phương Tây trang nhã và hoàn hảo đến từng đường nét, rất đáng chiêm ngưỡng! Có thể thấy được, người thiết kế ra biệt thự đã gần như đặt tất cả tâm tư của mình vào nó.

Lúc này, cánh cổng sắt to lớn của biệt thự “Mộc Thanh” dịch chuyển, mở ra một con đường dẫn vào biệt thự ột chiếc moto màu đen chạy vào. Con đường lát sỏi trắng mịn, dọc theo hai bên là những đóa hoa hồng đỏ thắm đang nở rộ, như chào đón nữ chủ nhân của chúng đã trở về.

Và nữ chủ nhân đó chẳng ai khác chính là người con gái đang ngồi phía sau chiếc moto. Tuy nhiên, khung cảnh đẹp và thơ mộng đến thế lại không làm người con gái đó cảm thấy hài lòng, mà ngược lại, cô nhìn tất cả bằng ánh mắt đượm nồng vẻ chán ghét. Tất nhiên là cô phải cảm thấy chán ghét, bởi đây là ngôi nhà do tiền ông ta bỏ ra xây dựng nên. Và, cô ghê tởm với những thứ thuộc về ông ta. Nếu không phải mẹ cô trước khi mất đã tự tay thiết kế và sống ở “Mộc Thanh”, cô hẳn đã chuyển đi nơi khác lâu rồi!

Chiếc xe moto vẫn tiếp tục tiến đến trước nhà chính, để người con gái xinh đẹp kia bước xuống, ánh mắt vẫn không thay đổi sắc thái. Một người đàn ông trung niên mặc plet có dáng người hơi thấp chậm rãi bước đến, vẻ mặt ông hiền từ, cất giọng nhẹ nhàng hỏi:

-Tiểu thư, người đi đường có cảm thấy mệt không?

-Cảm ơn quản gia Trần, cháu không sao! – Người con gái khẽ nở nụ cười tươi như hoa mùa xuân, ánh mắt lúc này dịu dàng nhìn người đàn ông trung niên ở trước mắt. Vị này là Quản gia Trần, ông từ bé đã ở bên cùng Khải Lâm chăm sóc cô, có lẽ đối với cô, ông còn hơn cả một người cha. Quản gia Trần cũng xem cô như người con gái mà đối xử, khiến cô càng yêu quý ông hơn.

Thấy ánh mắt của vị quản gia hơi hướng về phía chàng trai đang ngồi trên chiếc mô tô dò hỏi, người con gái biết ý bèn thông thả bước vào bên trong nhà chính trước. Còn quản gia Trần thì vẫn nán lại bên ngoài, ông bước đến gần Khải Lâm vẫn đang ngồi trên xe như đang chờ đợi, cất tiếng hỏi:

-Tiểu thư ... đã biết chuyện của Nhị lão phu nhân?

-Vâng ạ! – Khải Lâm hơi trầm mặc cất tiếng, rồi như sợ quản gia Trần lo lắng, anh lại nói. – Nhưng cô ấy có lẽ đã bình ổn lại tâm trạng rồi, không thấy cô ấy khóc nữa! Cháu không biết nên gọi là chuyện tốt hay chuyện xấu!

Quản gia Trần nghe vậy thì thở dài:

-Chỉ hy vọng đó là tốt! – Rồi ông cũng bước vào bên trong biệt thự. Để lại Khải Lâm xoay sở với chiếc moto.

Dương Bảo Tuệ lặng lẽ quan sát mọi thứ trong căn nhà với một vẻ dịu dàng đầy thân thương. Cô đã đi 3 năm, thế mà căn biệt thự vẫn như vậy, không một chút thay đổi. Kể cả người giúp việc, đều là những gương mặt quá đỗi quen thuộc. Chỉ là ... một số thứ hình như đã bị mất, và cô biết rõ tại sao – “Chị ta” đã đến sống trong biệt thự này lúc cô đi vắng. Tuy nhiên, Bảo Tuệ lại không lấy đó làm buồn, dù sao ... cô cũng không thể ngăn cản được những con người đó làm gì nơi này, bởi theo họ thì cô không có tư cách làm như vậy. Nhưng mà nhìn những người giúp việc vẫn một mực nhìn mình với ánh mắt trung thành và tin tưởng, cô dường như quên đi những thứ đáng ghét-không-nên-nhắc-đến!

Quản gia Trần nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Bảo Tuệ cũng cảm thấy nhẹ lòng, ông liền bước đến đỡ cô ngồi xuống sofa rồi rót một tách trà thơm phức. Sau đó, ông đứng nép qua một bên, trịnh trọng nói:

-Tiểu thư, ngày mai là đầu tuần, người sẽ đến nhập học ở Master School! Đồng phục và dụng cụ học tập tôi đã cho người chuẩn bị sẵn, đặt ở trên phòng của tiểu thư rồi ạ!

-Nêu sơ lược một chút về Master school giúp cháu! – Bảo Tuệ cất tiếng.

-Vâng! Master School là một ngôi trường danh giá mà đa số là các tiểu thư công tử nhập học, cũng có một số người nhập học bằng học bổng, nhưng họ phải trải qua một kỳ kiểm tra khắc nghiệt. Quy mô trường rất lớn, nằm trên mô đất rộng 1000 km², có sân bóng rổ, bóng chuyền, sân bóng đá, hồ bơi dành cho các hoạt động ngoại khóa. Có khoảng 300 lớp học, mỗi lớp khoảng 30 học sinh, bàn học là bàn đôi, có điều hòa, mọi thứ đều tiện nghi. Nhà ăn được tổ chức theo kiểu buffet, tiền ăn do gia đình tự phụ trách! – Quản gia Trần đọc nhanh qua một lượt, có lẽ ông đã chuẩn bị sẵn cho câu hỏi này rồi nên giờ đây mới có thể đọc nhanh như vậy.

-Học sinh ... nhận học bổng sao? – Bảo Tuệ khẽ nhấp môi tách trà, môi nở nụ cười giả hoạt, đôi mắt xanh tím lóe lên tia sáng sắc bén không khiêm nhường khiến người khác bỗng cảm thấy bị chèn ép.

-Tiểu thư ... chẳng lẽ ... – Quản gia Trần nhú nhú mày. Những suy nghĩ của tiểu thư, một người đi theo cô từ khi còn chưa biết nói như ông chẳng lẽ không hiểu.

-Cháu muốn nhập học ở đó với tư cách là một học sinh được nhận học bổng chứ không phải một tiểu thư con nhà giàu có! - Bảo Tuệ hiểu quần gia Trần đã đoán ra ý định của mình nên cũng đáp thẳng thừng, dù gì cô cũng không có ý định che giấu.

-Sao phải như vậy? – Khải Lâm từ ngoài cửa bước vào, đôi mày chau lại tỏ vẻ không vừa lòng.

-Đơn giản bởi em không muốn làm tâm điểm của trường! Vả lại, Dương Bảo Kim cũng học ở đó, em nghĩ chị ta sẽ không vui lòng được gặp mặt em đâu!

“Và cả việc ông ta sẽ không biết mình đang học ở đâu nữa!”

Bảo Tuệ nhướn mày thách thức, môi vẫn in đậm nụ cười thực vui vẻ, cô đứng dậy, bước lên lầu.

-Em đi nghỉ đây, đừng gọi em, em không ăn tối đâu, em sẽ ăn bù vào sáng mai!

-Không được, em sẽ bị đau dạ dày! – Khải Lâm liền lên tiếng phản bác nhưng Bảo Tuệ lại lơ đãng và cứ tiếp tục lên phòng của mình. Anh chỉ còn biết thở dài nhìn quần gia Trần, còn quần gia Trần thì chỉ cười khổ rồi khẽ lắc đầu nhìn theo bóng dáng cô tiểu thư cứng đầu nhưng cũng đáng thương kia...

Mặt trời ló dạng sau các đám mây ... một ngày mới bắt đầu!

Nơi thành phố phồn hoa buổi sáng không như ở làng quê, chẳng có tiếng gà gáy, cũng chẳng có tiếng chim hót, vì các loại gia cầm đó nếu sống ở đây cũng sẽ vì khói bụi và khí cacbonic mà ngộ độc chết. Chỉ có những âm thanh vồn vã của một cuộc sống xa hoa, với tiếng kèn ô tô, xe buýt inh ỏi. Trong ngôi biệt thự đẹp đẽ sang trọng kia lại khác hẳn, một mảnh im lặng bao trùm, bởi mọi thứ trong ngôi biệt thự đều biết là có một thiên thần đang ngủ say, và chẳng ai nỡ đánh thức vị thiên thần đó dậy cả!

Nhưng có lẽ “mọi thứ” đã dành quá nhiều lòng tốt và sự quan tâm cho thiên thần, bởi vì cô đã dậy từ rất sớm và đang đứng trước tấm gương màu tím trang nhã với cái khung trạm khắc những hoa văn độc đáo để “chỉnh sửa nhan sắc” của mình!

Tuy nhiên, thiên thần hình như có chút khác lạ thì phải...

Lúc này, người đang đứng trước gương có mái tóc tết bím, mang kính dày cộp, mái ngố xùm xụp trước trán... Thiên thần giờ không còn là thiên thần nữa, mà là một con mọt sách chính hiệu. Bởi vì mục đích của cô là tự biến mình thành một học sinh gương mẫu.

Cô tự tin mở cửa phòng, bước xuống cầu thang mà không cần biết bản thân đã khiến quần gia Trần suýt té xỉu trước vẻ “đẹp rạng ngời mà không chói lóa” của mình:

-T ... tiểu thư!

-Bảo Tuệ ...! - Khải Lâm nghe quần gia kêu cũng tò mò ngước lên, xong rồi đứng hình ...

Một giây ... hai giây ... ba giây ...

-Haha! Bảo Tuệ, em làm gì vậy? – Khải Lâm lắp tức quăng cái vẻ ngoài điềm đạm của mình mà cười lớn, méo mó hỏi Bảo Tuệ.

-Đừng có cười, em đã nói em là Trần Bảo Tuệ, học sinh nhận học bổng chứ không phải là Dương tiểu thư!
– Bảo Tuệ khẽ chau mày, đôi mắt sau chiếc kính cận to đùng dày cộp khẽ ánh lên nét không vừa lòng.

-Ồ ... thì ... không cười! – Khải Lâm nhin cười đến nổi mặt đỏ gay, nói cũng không rành rọt, chỉ biết ho khụ khụ.

-Hừ, em đi học đây! Em sẽ ăn ở trường, vả lại nghe nói Hiệu trưởng Master muốn gặp em lúc 7 giờ để nói gì đó! – Bảo Tuệ thấy thế thì hừ nhẹ, cô xốc lại chiếc cặp trên vai, bước nhẹ ra khỏi nhà. Tiến hành công cuộc đi bộ đến trường.

6. Chương 6: Trường Mới

Quả đúng như lời quản gia Trần nói, Master School là một ngôi trường hoàng gia theo đúng nghĩa bóng lẫn nghĩa đen. Diện tích của trường đã rộng thì thôi, bề mặt còn hoành tráng hơn rất nhiều.

Lối kiến trúc phương Tây cổ xưa làm ngôi trường trông như một tòa lâu đài của các công chúa hoàng từ thời xưa. Quanh trường đâu đâu cũng có thảm cỏ xanh rì, những cây xanh tươi xòe tán rộng, thể hiện đúng với mục tiêu lớn nhất của thế giới là bảo vệ môi trường.

Các dãy lớp học xếp san sát nhau, dãy nào cũng 4,5 tầng lầu. Sân học viện được lát gạch đỏ thẫm nhẵn mịn, học sinh từng tốp từng tốp đi với nhau vui đùa, nhìn thì có vẻ rất đáng yêu. Chỉ là ... họ không có được vẻ ngây thơ đúng với một học sinh cấp ba. Đơn giản, bởi vì những học sinh theo học Master School đều là những người thừa kế tương lai của các công ty, tập đoàn nổi tiếng, thân phận cực kỳ tôn quý. Nếu là học sinh nhận học bổng thì cũng phải có mơ ước làm giàu mới học ở đây. Thế nên ... đâu đâu cũng gặp những gương mặt giả tạo vui cười.

Sau khi đã quan sát sạch sành sanh ngôi trường và thu gọn nó vào tầm mắt, Bảo Tuệ khẽ liếc nhìn đồng hồ đeo tay của mình, biết chính xác là đã đến giờ hẹn rồi thì cô mới bước đến phòng Hiệu trưởng, gặp mặt người nào đó theo như yêu cầu của ông ấy.

Phòng của hiệu trưởng Master School rất sang trọng, dù nó vẫn bé hơn cái phòng của Bảo Tuệ ở biệt thự. Tường được sơn vàng tươi, phía trên có một cái đèn chùm pha lê tỏa ánh sáng chiếu rọi cả căn phòng, chính giữa phòng đặt một chiếc bàn gỗ dài, trên đó có rất nhiều tài liệu. Người đàn ông được gọi là hiệu trưởng đó khẽ tựa người vào ghế, đánh giá cô gái trước mắt.

-Tiểu thư, sao người phải hóa trang thế này? Còn nữa, sao người đã nhận bằng đại học loại ưu rồi mà vẫn đi học vậy? – Hiệu trưởng cười cười, bộ dáng hết sức nhàn rỗi. Ông là Takaru Hondon, người Nhật gốc Việt.

-Ngài Hondon, ngài biết đấy, tôi tuy tốt nghiệp Đại học nhưng cái bằng cấp ba vẫn chưa được cấp, bởi tôi toàn nhảy cóc. Thủ tục vào đại học của tôi lúc đó phải nhờ Khải Lâm đấy, cũng may là tôi cũng là một sinh viên ưu tú không thì tôi đã bị tổng cổ ra khỏi trường đó lâu rồi! – Bảo Tuệ cười cười đáp.

-Hóa ra là vậy, vậy sao tiểu thư phải hóa trang? – Hiệu trưởng vẫn tiếp tục hỏi vào vấn đề mà mình đã đặt, không cho Bảo Tuệ trốn tránh.

Bảo Tuệ ngã người ra chiếc ghế sofa màu cà phê sữa ở góc phòng, lười biếng mở miệng nói dối một cách trắng trợn:

-OK, đơn giản là vì tôi thật sự lười phải sống với cái thân phận Dương nhị tiểu thư tôn quý rồi. Coi như cho tôi có được 2 năm trung học còn lại rảnh rỗi đi! À ... tôi học lớp nào?

-Hóa ra là vậy! – Hiệu trưởng xoa cằm, rồi khẽ liếc nhìn quyển sổ của mình, đáp lời Bảo Tuệ. – Tiểu thư, người được xếp vào lớp 11a3, học sinh nhận học bổng thường không được vào a3 đâu!

-Vậy hóa ra tôi được ưu tiên như thế sao?! Cảm ơn hiệu trưởng! – Nói rồi xách cặp đứng dậy rời khỏi phòng Hiệu trưởng, nhưng như nhớ điều gì đó, cô quay đầu lại phía sau nói tiếp. – À, ông nên nhớ những gì đã hứa với tôi, cậu yêu quý!

Thật ra, vị hiệu trưởng đang ngồi đó chẳng ai khác mà là cậu ruột của Bảo Tuệ. Nhìn thì có vẻ cả hai chẳng thân thiện tý nào, nhưng thật ra, lúc Bảo Tuệ còn nhỏ ông rất thường hay đến chơi với cô. Thế nên, không thân cũng là thân! Chẳng qua hai người đóng kịch để Dương Minh không biết mối quan hệ này, nếu không ông ta sẽ gây khó dễ cho ông Takaru, ông ta vốn đâu thích gia đình bên ngoại của Bảo Tuệ.

Khi đã ra đến hành lang bên ngoài phòng Hiệu trưởng thì Bảo Tuệ khẽ cười, xem ra cuộc sống sau này của cô ở Master School sẽ không nhàm chán!

Bảo Tuệ đi đến trước một lớp có gắn bảng “11a3”, hiện giờ đang là giờ sinh hoạt chủ nhiệm. Giáo viên chủ nhiệm là một người thầy còn rất trẻ, chắc là mới ra trường. Thấy cô đứng ngoài cửa, thầy bước đến, cất giọng trầm trầm của mình:

-Em là Trần Bảo Tuệ?

Sau khi đánh giá quan sát người đàn ông đi trãi trước mắt, Bảo Tuệ khẽ gật đầu xác nhận câu hỏi vừa được nêu ra bởi thầy giáo với một vẻ hết sức nai tơ.

-Thầy là Hoàng Nam, giáo viên chủ nhiệm của 11a3, em vào lớp đi! Nhà trường đã đặt thêm một cái bàn ở góc cuối lớp cạnh cửa sổ đấy!

-Vâng! – Đúng với phong cách của một học sinh được nhận học bổng, cô khẽ cúi đầu nhỏ nhẹ đáp.

Bảo Tuệ thản nhiên bước vào lớp mặc cho tiếng xì xào của mọi người, cô đặt chiếc ba lô của mình xuống bàn rồi yên vị, còn đôi mắt thì lại tò mò quan sát quanh lớp. Chợt, ánh nhìn của cô dừng lại rồi neo đậu trên người của một cô gái với mái tóc vàng hoe ngồi bàn thứ ba dãy thứ tư, cô ta đang lấy một thỏi son đỏ thoa môi rất thản nhiên dù đôi môi của cô ta đã đỏ chót trước rồi. Đó là Dương Bảo Kim, chị kế của cô, mặc dù hai người bằng tuổi, nhưng Bảo Kim lại thích được gọi là chị cả nên cô cũng không phản đối.

Có lẽ là do cô đang hóa trang nên Bảo Kim không nhận ra cô. Chị ta có vẻ đang tắm tia ông thầy giáo trẻ măng trên bục, ngồi học mà cứ liếc mắt đưa tình khiến thầy không ngừng đỏ mặt hồi hộp. Đối với thân phận tôn quý của Bảo Kim, có lẽ cô ta phải ngồi ở lớp a1 mới phải, nhưng vì sức học của cô ta cô cũng biết quá rõ, nên chẳng có lấy làm ngạc nhiên.

Tiệc sinh hoạt chủ nhiệm nhằm chán kết thúc cũng là đến giờ giải lao, tiếng chuông reng như đấng cứu thế, giải thoát cho tâm hồn đang bay lửng lơ đầu đầu của bọn học sinh. Cả đám cứ thế mà chen nhau ùa ra khỏi lớp, mặt ai cũng hớn hờ. Bảo Tuệ chậm rãi bước xuống nhà ăn, cô cần tìm gì đó lấp đầy cái bụng rỗng không từ ngày hôm qua đến giờ, kéo Khải Lâm lại mắng cô thì khổ!

Sau một hồi đi qua mấy hành lang, cuối cùng Bảo Tuệ cũng đến được cái nhà ăn mà bọn học sinh trường thường ca ngợi là cái nhà hàng 5 sao kia. Mà cô cũng phải công nhận là đúng như vậy! Nhà ăn rộng rãi, thoáng mát với gần trăm cái bàn lớn nhỏ xếp theo hàng gọn gàng, ở sát cạnh tường là cả một bàn dài xếp đủ loại thực phẩm từ ngon mắt đến lạ mắt, cách bày trí thì sang trọng khỏi chê.

Khẽ nhếch mép cười, Bảo Tuệ bước đến lấy một cái bánh kem được bọc cẩn thận trong một hộp giấy và một ly sữa tươi rồi bước ra khỏi nhà ăn, cô không thích ăn chỗ đông người, nhất là một nơi xa xỉ thế này!

Lại tiếp tục vòng vèo đi khắp nơi tìm chỗ yên tĩnh để ngồi thưởng thức bữa sáng, chẳng hiểu sao Bảo Tuệ lại đến được khu vườn trường xanh mát của Master School, khu vườn thoáng đãng, trong lành với nhiều loại hoa cỏ khác nhau, mùi thơm dịu dịu đưa trong không khí. Các tán cây che bóng mát cả một vùng, thậm chí cỏ thì xanh mướt, ở giữa còn có một đài phun nước màu trắng, hơi nước khiến không khí thêm tươi mát hơn, thật giống như thiên đường.

Đứng trước một cảnh đẹp như vậy, một người biết thưởng thức nghệ thuật như Bảo Tuệ làm sao có thể cưỡng lại, cô ngồi xuống một cái ghế đá dưới một bóng cây, cái ghế làm từ đá mài nhẵn bóng màu đen làm khu vườn thêm sang trọng.

Bảo Tuệ nghe mọi người bảo khu vườn này trước đây xảy ra một vụ xô xát của các học sinh, khiến 2 nam sinh mất máu mà tử vong, từ đó bắt đầu lãng vãng ở đây để trả thù. Nên giờ chẳng có học sinh nào đủ can đảm bước đến nơi đây. Thật là rùng rợn, nhưng đối với Bảo Tuệ thì cô cũng muốn nhìn thử một lần.

Vì mãi ngắm cảnh nên Bảo Tuệ không biết có người đã đến gần mình, người đó tiến nhẹ đến bên cô, giật cái kính dày cộp chẳng có đi - ốp nào:

-Biết ngay cậu sẽ ở đây!

Bảo Tuệ giật thót người, ngược nhìn lên.

Hoàng Hạo Phong?

-Cậu là ... m ... ai ? – Bảo Tuệ suýt thì hỏi “Cậu làm gì ở đây?” Nhưng chợt nhớ ra là mình đang hóa trang, hẳn là không biết Hoàng Hạo Phong, thế nên mới chuyển câu hỏi lại. Đôi mắt xinh đẹp vì ngược lên tiếp xúc với ánh sáng mặt trời nên nhắm lại.

-Đừng có giả vờ nữa! Dương Bảo Tuệ à! Và cũng đừng nhìn như vậy, ánh sáng sẽ làm hư mắt cậu đấy! – Hạo Phong rất quan tâm nói, cậu ngồi phịch xuống cạnh cô, khéo môi khẽ nâng lên, trả lời câu hỏi mà Bảo

Tuệ đang thắc mắc. – Tôi là học sinh ở đây, thế nên việc tôi có mặt trong khu vườn này là chuyện lạ lắm sao?!

Bị đoán ra nên Bảo Tuệ cũng không giả vờ nữa, cô biết Hạo Phong không phải một tên con trai nhiều chuyện, chỉ là ... cô vẫn nghi ngờ hỏi:

-Nhưng sao cậu biết là tôi, chẳng phải ...

-Chẳng phải cậu đã hóa trang chứ gì? Đừng nghĩ tôi mù như thế chứ, nhìn một cái là nhận ra cậu rồi. Vả lại tôi đã coi qua hồ sơ nhập học của cậu rồi, ngài Hondon đưa tôi xem, hình thật của cậu có trong đó! – Hạo Phong cười cười, khẽ ngược mắt nhìn những hạt nước li ti đang bay toát loạn dưới dòng chảy của đài phun nước.

-Nhưng ... sao ngài Hiệu trưởng lại đưa cậu?

-Tôi là Hội trưởng Hội học sinh! – Lời Hạo Phong vừa dứt cũng là lúc đôi mắt đẹp màu xanh tím long lanh của Bảo Tuệ trợn trừng lên. Làm sao cô có thể tin chứ?!

-Đừng tỏ thái độ đó chứ, tôi cũng không ngu dốt gì đâu! Thậm chí ... có thể giỏi hơn cậu đấy nhé! – Hạo Phong vẫn tiếp tục giữ nụ cười đó, mặt cậu dí sát vào mặt Bảo Tuệ, câu cuối lại cố ý kéo dài giọng muốn chọc tức cô.

-Chả tin nổi! – Bảo Tuệ quay phắt mặt sang chỗ khác, cắn một miếng bánh thật to, nốc vôi ly sữa đến suýt nghẹn. Mãi nói chuyện với cái tên này khiến cô quên cả ăn.

-Ha! Trông cậu kìa, ăn từ từ thôi chứ! – Hạo Phong bật cười lớn trước vẻ mặt đỏ gay vì nghẹn bánh của cô.

-Tại cậu chứ ai! – Bảo Tuệ quay phắt sang cái bưng.

-Gì chứ! – Người nào đó cũng không vừa đáp lại

‘Reeng ...’

Đúng lúc này thì tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp reo vang lên, cắt đứt câu chuyện giữa hai người bạn. Bảo Tuệ đứng phắt dậy, giật mạnh cái kính trên tay Hạo Phong. Trong khi cậu cố gắng nói với theo.

-Này, ngày mai, giờ này lại đến đây nhé!

7. Chương 7: Gặp Mặt “họ”

Biệt thự Mộc Thanh ...

Nữ chủ nhân xinh đẹp của biệt thự ngồi ngay ngắn ở một bên sofa, đôi mắt màu xanh tím tĩnh lặng như mặt hồ nhìn chăm chú vào ba người khách “đặc biệt” của biệt thự hôm nay: Một người đàn ông trung niên có gương mặt cương nghị, dáng người cao lớn ngồi ở giữa, đối diện với cô; bên trái ông ta là một người phụ nữ rất xinh đẹp, nhìn bà có lẽ không ai nghĩ đến bà đã 40 tuổi; và người cuối cùng là một cô gái có mái tóc vàng óng uốn xoắn và gương mặt trang điểm đậm.

Người phụ nữ xinh đẹp sau một hồi đánh giá quan sát Bảo Tuệ, chất giọng mỉa mai nhanh chóng cất lên:

-Chà, con gái Bảo Tuệ ngày càng xinh đẹp quá anh nhỉ?

Hai từ “con gái” được Dương Phu nhân thốt ra đầy sự khinh miệt. Còn Bảo Tuệ, cô vẫn ngồi im lặng một chỗ không mở miệng, Và điều đó đã chọc tức đến người con gái tóc vàng – Dương Bảo Kim:

-Này con nhỏ kia, mẹ tao khen mày thì ít ra mày cũng nên mở miệng cảm ơn, đúng là cái đồ không có giáo dục mà!

Dương Bảo Kim vừa thốt lên câu đó, toàn bộ người hầu lớn bé ở đó đều đen mặt. Mặc dù họ đã quen với những lời khó nghe mà Dương Bảo Kim dành cho tiểu thư, nhưng họ không thể chấp nhận việc tiểu thư của mình bị gọi là “vô giáo dục” được! Đối với họ, tiểu thư là người con gái tuyệt vời nhất mà họ từng biết.

‘Xoảng’ – Lúc này, Khải Lâm sau khi nghe Bảo Kim nói cũng làm rơi ba tách trà trên khay đang bưng đến xuống đất, vang lên tiếng loảng xoảng khó nghe. Dương Bảo Kim càng được nước làm tới, cô ả liền chanh chua lên tiếng:

-Đặng Khải Lâm, anh làm gì vậy hả? Lỡ trà đổ lên người em rồi sao? Mặc dù em rất thích anh nhưng đừng có được nước làm tới như vậy!

-Xin lỗi Đại tiểu thư! – Khải Lâm mặt lạnh dọn dẹp đồng đồ vỡ mình vừa gây ra, cũng không thềm để ý đến sự tán tỉnh trơ trẽn và lộ liễu trong lời nói của Dương Bảo Kim.

-Kim à, sao con lại đi thích hạng người như thế, đó chỉ là những người có thân phận dơ bẩn đi phục vụ cho người khác. Mẹ không cho phép! – Dương phu nhân lúc này cũng lên tiếng, ngoài mặt tức giận nhưng ẩn nhẫn trong lời nói là sự miệt thị dành cho Khải Lâm.

Đối với Bảo Tuệ, Khải Lâm, quản gia Trần và tất cả người hầu ở đây cô đều xem như người nhà. Thế nên, nếu có người dám động đến họ, cô tuyệt đối không cho phép. Giờ đây Dương phu nhân dám buông lời khinh khi Khải Lâm, cô làm sao có thể ngồi im được nữa:

-Mẹ cả, con thật lòng xin lỗi về sự vụng về của Khải Lâm. Nhưng mà người của con con biết, mong mẹ cả đừng sử dụng những từ ngữ không có văn hóa như vậy để ám chỉ người khác!

Dương Phu nhân bị Bảo Tuệ thẳng thừng phê bình thì gương mặt lập tức đỏ lên vì tức giận, trông méo mó đến xấu xí. Bà ta liền ôm cánh tay của người đàn ông này giờ vẫn ngồi im lặng, lên tiếng kể tội:

-Minh, anh xem Bảo Tuệ dám vì một tên người hầu nhỏ bé mà dám hỗn với em kìa! Làm sao mà vô phép tắc quá vậy?

-Bảo Tuệ, mau xin lỗi mẹ con! – Dương Minh lạnh lùng ra lệnh cho Bảo Tuệ, trong giọng nói của ông chẳng có chút nào là tình cảm dành ột đứa con gái. Và thậm chí có thể nghe ra sự khó chịu vì phải nói chuyện với Bảo Tuệ.

Bảo Tuệ nghe thế thì cũng không làm theo lời Dương Minh. Mà ngồi trầm mặc một hồi mới nói:

-Cha à, việc con làm con biết đúng hay sai. Và con cảm thấy việc con làm khi này không có gì làm sai cả!

Dương Minh nghe vậy thì mặt đen đi một nửa. Ông không ngờ Bảo Tuệ lại có gan mà cãi với ông như vậy.

-Hừ, xem ra nền giáo dục Hàn Quốc rất tốt! – Ông nói kháy.

-Vâng, tất nhiên rồi ạ! Vì nền giáo dục Hàn Quốc tốt nên con mới được như ngày nay, mà con cũng phải cảm ơn cha đã cho con đi học ở Hàn Quốc mới đúng! – Bảo Tuệ cũng không vừa nhàn nhạt đáp lời. Thế hiện rõ: “Không phải nhờ ông mà tôi trở thành như thế này sao?”

Dương Minh nghe vậy thì mặt mày càng lúc càng lạnh lùng hơn, ông không nói gì nhưng đáy mắt đã ánh lên tia sáng sắc bén khó nắm bắt. Còn Dương Bảo Kim ngu ngốc nghe cuộc đối thoại cứ nghĩ Bảo Tuệ đang cảm ơn cha mình, cô ả liền chảnh chòe lên tiếng:

-Chà chà, không ngờ em gái mình cũng biết lễ phép như vậy a! Bảo Tuệ ngày càng hiểu biết nhỉ anh Khải Lâm!? – Cô ả lúc này đã đứng lên, thân hình mềm nhũn dựa sát vào người Khải Lâm, còn anh chàng thì đứng một bên đen mặt.

-Đại tiểu thư, mong người tự trọng một chút! – Khải Lâm lạnh lùng lên tiếng.

Dương Bảo Kim nghe vậy thì cả người bỗng cứng đờ, còn Dương phu nhân thì tức giận đứng lên, chỉ thẳng vào mặt Khải Lâm:

-Hừ, một tên nhãi ranh mà dám nói với con ta như vậy! Người nên tự trọng là cậu mới đúng, chẳng phải cậu là người quyền rũ con bé sao?

Khải Lâm nghe vậy thì mặt càng ngày càng lạnh lùng hơn, đôi mắt sau cặp kính nổi lên một ngọn lửa tức giận, hai tay anh định đẩy Dương Bảo Kim ra thì quản gia Trần từ sau bước đến nắm lấy tay anh, lắc đầu. Khải Lâm hiểu ý liền đứng im, mặt quay sang nơi khác. Còn quản gia Trần, ông hướng về phía Bảo Kim và Dương phu nhân cung kính nói:

-Phu nhân, đại tiểu thư tha lỗi. Khải Lâm chẳng qua là không hiểu biết, mong người đừng giận!

Quản gia Trần tuy không vui khi phải nói những lời đó nhưng ông bắt buộc phải nói. Bởi nếu ông đứng lên bênh vực Khải Lâm thì chẳng khác nào dồn Bảo Tuệ vào đường cùng, đổ mọi tội lỗi lên đầu cô. Dù gì Dương Minh vẫn còn ngồi ở đó.

-Anh Khải Lâm, anh nở lòng nào đối xử với em như vậy? – Dương Bảo Kim bắt đầu rơi nước mắt, cả người càng lợi dụng đứng sát hơn vào Khải Lâm. Rồi bỗng dưng cô ả quay sang chỉ thẳng vào mặt Bảo Tuệ vẫn đang nhan nhãn thưởng thức trà, nức nở. – Có phải ... có phải anh bị con hồ ly tinh đó dụ hoặc không hả?

-Đại tiểu thư, mong cô đừng dùng những lời như vậy để ám chỉ Tuệ tiểu thư! – Quản gia Trần nhú mày không vui lên tiếng. Có thể thấy, lần này ngay cả người như ông cũng nhịn hết nổi!

-Hức, cha , mẹ! Hai người xem con hồ ly tinh đó ngay cả người hầu của mình cũng quyến rũ. Mày đúng là y hệt như mẹ của mày mà! – Dương Bảo Kim mặc kệ lời của quản gia Trần, càng quá đáng hơn.

Lúc này, Bảo Tuệ đã nhịn không được mà ngược lên lạnh lùng nhìn Dương Bảo Kim, nghiêng từng từ qua kẽ răng của mình:

-Dương Bảo Kim, cô đừng có đem mẹ của tôi vào đây!

‘Bốp!’

Lời Bảo Tuệ vừa dứt thì một bạt tay liền nhằm thẳng đến bên má xinh đẹp của cô – Dương Phu nhân đã đánh Bảo Tuệ.

-Hừ, đừng có gọi tên con của tao bằng cái giọng điệu đó. Mày-không-có-tư-cách đó! Và cũng đừng biện luận gì ẹ của mày cả, hai mẹ con mày đều là hồ ly cùng một giuộc cả thôi! – Dương phu nhân cao giọng lên tiếng, bàn tay vừa đánh Bảo Tuệ không ngừng chà xát vào một chiếc khăn trắng, giống như bà ta đã chạm vào một thứ gì đó rất kinh tởm.

-Đi thôi, không có thời gian ở đây đâu! – Dương Minh lúc này mới lạnh lùng nói, đôi mắt của ông thăm lại, xoay người rời đi. Dương phu nhân và Dương Bảo Kim thấy vậy thì cũng lật đật chạy theo, Bảo Kim còn không quên ném cho Bảo Tuệ một cái nhìn đầy khinh bỉ.

Đội bóng của ba người họ đi xa rồi, mọi người trong phòng lúc đó mới đến bên cạnh Bảo Tuệ, nhìn cô đầy lo lắng.

-Không sao đâu, chỉ là một chút ê ẩm thôi! – Bảo Tuệ nhận lấy thuốc từ Khải Lâm đưa đến, xoa xoa vào bên má đang ửng đỏ, hẳn rõ năm dấu tay, có thể thấy Dương phu nhân ra tay không hề nhẹ.

-Tiểu thư à, họ thật quá đáng ... – Một cô người hầu thấy thế thì lau nhanh giọt nước mắt trực trào ra, nhìn Bảo Tuệ đầy thương xót.

-Chị Diệp, mọi người em không sao đâu! Chị đừng khóc, như thế họ sẽ càng thêm hả hê đấy! – Bảo Tuệ cố gắng nở nụ cười với tất cả mọi người, mặc cho bên má vì sự cử động miệng mà thêm đau nhức.

Quản gia Trần và Khải Lâm nhìn qua liền biết ngay Bảo Tuệ đang gượng cười, hai người nhìn nhau, trao đổi qua ánh mắt. Rồi Khải Lâm lên tiếng phá vỡ bầu không khí:

-Bảo Tuệ này, sắp đến Giáng sinh rồi, ở Master School cũng không có kỳ thi nào! Em có muốn cùng mọi người tối nay bàn một chút về việc tổ chức tiệc không?

-Tất nhiên rồi!

Bảo Tuệ lúc này mới nở nụ cười thật sự. Dương Minh với Dương Bảo Kim gì chứ, cô không quan tâm, cô cũng không cần khó chịu về họ. Bởi bên cạnh cô giờ đây có rất nhiều người vẫn lo lắng, quan tâm và thương yêu cô. Thế thì hà cớ gì cô phải làm họ lo lắng đây?

8. Chương 8: Mắt Tím

Trời về chiều, cái lòng đỏ trứng gà ban ngày chói chang là thế giờ bỗng dịu lại, từ từ nhích đến gần phía chân trời, chỉ còn lại một nửa vẫn ngoan cố nhú lên, tạo nên một mảng hồng hồng xung quanh nó mà người ta thường gọi là hoàng hôn. Dòng xe trên đường vẫn vậy, vẫn tấp nập như thế, nhưng nó lại có vẻ gì đó đều hiu chứ không nhộn nhịp như ban sáng, có lẽ cái mảng hồng hồng đó khiến mọi thứ trở nên thật ảm đạm.

Dương Bảo Tuệ đứng dựa vào cửa sổ, đôi mắt đẹp nhìn về một phía xa xăm nào đó.

Ánh mắt cô thật buồnNhưng nó lại đẹp hơn rất nhiều so với khi nó long lanh vì ánh nắng, hóa ra cái màu xanh tím khi buồn lại đẹp đến thế, mịn hoặc đến thế! Cái bóng dáng gầy gò đứng tựa vào cửa kết hợp với ánh hoàng hôn tạo nên một bức tranh thật đẹp, thật hoàn hảo nhưng nó chứa một mảng thê lương ...

Bà nội ... Mẹ

Trong thâm tâm Bảo Tuệ thầm gọi hai tiếng thiêng liêng ấy, mắt đã long lanh nhưng chẳng có lấy một giọt lệ nào. Cô rất nhớ hai người họ, nhớ da diết... Càng nhớ thì cô lại càng hận người cha của mình, dù ông chính là người đã góp phần tạo ra cô trên thế giới nhưng cô vẫn hận ông, ông là người thật ác độc.

Cô tự cười trong lòng, người ta cứ nghĩ tiểu thư của một gia tộc quyền thế lúc nào cũng được sung sướng, lúc nào cũng đắm mình trong xa hoa phú quý. Vậy còn cô? Cô là người con gái mà khi nhắc đến mọi người ai cũng ngưỡng mộ - Dương nhị tiểu thư.

Ngưỡng mộ sao? Thật nực cười!

Những người biết chuyện của gia đình cô chỉ coi cô như một thứ không đáng sinh ra trên đời, họ coi khinh cô vì cô không được Dương Minh công nhận là con, vì Dương Minh coi cô là nghiệt chủng mà trong một lần say rượu ông ta đã vô tình tạo ra. Trong lòng ông ta vốn không yêu thương gì mẹ cô cả, ông ta chỉ có người đàn bà đó trong mắt mà thôi.

Suốt từ nhỏ đến lớn, số lần cô gặp mặt ông ta chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cả khi cô du học Hàn Quốc, là do ông ta cố tình đưa cô đi chỗ khác chỉ vì Dương Bảo Kim muốn chiếm căn biệt thự của cô.

3 năm đó, số tiền ông ta đưa giống như là phải trả nợ cho cô, cô đã không động vào một đồng nào. Cô làm thêm trong một nhà hàng để kiếm thêm tiền. Trong khi Nhật Kỳ và quân gia Trần đều không biết, họ chỉ nghĩ cô sống nhờ vào tiền của ông ta mà thôi.

Cô không hiểu nổi vì sao ông ta lại hận bà nội hai đến thế, hận đến nỗi hận mẹ cô cũng bị ông ta chán ghét, vì bà là người được bà nội hai chọn cho ông.

Mẹ cô, bà là người có trái tim nhân hậu, bà bao dung và độ lượng đến nỗi dường như bà không giống một vị phu nhân của gia tộc họ Dương quyền thế, mà là một thiên thần ở trên Thiên giới. Bà là một người phụ nữ đẹp đến dịu dàng, bà rất đẹp, cô tất cả đều thừa hưởng từ bà, và đó là điều cô cảm thấy tự hào. Bởi vì cô trông chẳng giống ông ta chút nào.

Khẽ ngược nhìn bầu trời bao la rộng lớn giờ đã phủ bởi một mảng đen, lấp lánh những vì tinh tú.

Mẹ ... bà ...

Hãy yên nghỉ thật tốt và đừng bận tâm về con!

“Merry Christmas!”

Một người đang mặc bộ quần áo ông già Noel đang đứng cạnh một cửa hàng thời trang vẫy tay chào mọi người.

Mùa đông đã đến, mùa đông ở Việt Nam tuy không có tuyết nhưng vẫn lạnh, nhất là miền Bắc. Ngày mùa đông thật ảm đạm, ánh nắng yếu ớt gần như khuất hẳn sau những đám mây bồng bềnh. Luồng khí lạnh

trần đầy khắp mọi ngõ. Các cửa hàng, shop thời trang, nhà hàng,... lục đục treo vòng quế, trang trí cây thông để phù hợp với khung cảnh mùa đông.

Bảo Tuệ trông có vẻ rất thích thú, khác hẳn với những người đi đường đang run bần bật lên vì lạnh và đeo một cái mặt hết sức u ám. Hiển nhiên rằng, một đứa đã sống ở Hàn Quốc mấy năm trời như Bảo Tuệ đã ít nhiều quen với cái lạnh, mà cái lạnh ở Việt Nam đâu bằng Hàn Quốc, thế nên việc cô mặc áo len, đeo găng và choàng khăn cổ chỉ là “theo kịp thời đại” mà thôi!

Trên tay Bảo Tuệ lĩnh kính hai ba cái giỏ, có vẻ như cô vừa đi shopping về. Còn mấy ngày nữa thì đến Lễ giáng sinh, cô và mọi người ở biệt thự Hòa Du sẽ cùng trang trí một cây thông thật lớn, tổ chức một lễ giáng sinh thật ấm cúng giống như lúc trước khi cô sang Hàn Quốc. Chỉ tiếc là quản gia Trần không có tham gia, ông xin về quê với gia đình rồi.

Nghĩ đến việc sẽ vui chơi cùng mọi người trong lễ giáng sinh, khoe môi Bảo Tuệ không khỏi khẽ nhếch lên thật sâu.

-Hey, Bảo Tuệ! – Bỗng một tiếng gọi vọng lại từ phía sau cô. Bảo Tuệ quay đầu lại, xem cái kẻ to gan dám cắt đứt dòng suy nghĩ của cô là ai.

-Đi đâu thế!? – Cô thờ ơ hỏi.

-Thất tình, đi vòng vòng chơi!- Hoàng Hạo Phong đưa tay lên gỡ đầu, cười cười. Hôm nay cậu mặc một chiếc áo sơ mi màu xám tro sọc đen, quần Jean đen, cổ có choàng một chiếc khăn len cũng màu đen.

-Cậu mà thất tình? – Cô giả vờ giật mình, rồi dò xét từ trên xuống dưới cậu một lượt. – Mà cậu định đi khủng bố ai hay sao mà đen toàn tập vậy?

-Này, có ai cấm tôi không được thất tình đâu! Vả lại tôi thích gì thì mặc đó chứ!- Hạo Phong cười tươi, cái tay táy máy giật lấy giỏ đồ của Bảo Tuệ.

-Cậu mua mấy thứ này làm gì thế?

-Ngửa tay mua chơi! – Bảo Tuệ giật giỏ lại, ôm vào người, đáp lại với vẻ thản nhiên như điều đó là rất bình thường.

-Đừng có đùa! – Hạo Phong nhướn mày.

-Chứ có ai mua đồ trang trí về để chơi không? Vậy mà cũng hỏi! – Bảo Tuệ bĩu môi trông hết sức trẻ con. Rồi như chợt nhớ cô liền lên tiếng hỏi. – Nhà cậu có tổ chức lễ giáng sinh không?

-Không! – Hạo Phong thẳng thừng đáp, hai tay gối ra sau đầu, ánh mắt nhìn thẳng ra phía trước trông rất nhàn hạ. – Bố mẹ tôi ở nước ngoài cả rồi, tôi chỉ có một mình ở nhà cùng với mấy người giúp việc! Nhà cậu có tổ chức không?

-Có, tôi cùng với mọi người ở biệt thự sẽ mở tiệc! Và đương nhiên là không có bố mẹ! – Bảo Tuệ khẽ nhìn vào giỏ đồ rồi quay sang đáp, ánh mắt cô có vẻ rất đồng cảm vì cả hai đều cùng một cảnh ngộ. Có cha mẹ, nhưng không có ai bên cạnh ngoài người giúp việc!

-Này!

-Gi?

-Tôi sang nhà cậu chơi vào buổi tối Lễ giáng sinh nhé! – Hạo Phong quay sang nở một nụ cười thật tươi, để lộ hàm răng đều tăm tắp, và cái khuyên tai hình đầu lâu được thay bằng một cây thông trông thật ngộ nghĩnh. Hóa ra cậu cũng có sở thích rất trẻ con.

-Tự nhiên, tôi sẽ đón tiếp! – Bảo Tuệ cũng đáp lại bằng một nụ cười tươi như ánh mai, một nụ cười để lộ đôi lúm đồng tiền thật đáng yêu, kết hợp với khuôn mặt hoàn mỹ khi không hóa trang của cô thật đẹp!

Hạo Phong trông một vài khắc đã hóa ngẩn ngơ, rồi cũng lấy lại bình tĩnh.

-Để tôi xách giúp cậu!

Trên con đường rộn ràng của ngày giáng sinh, có một đôi nam nữ cùng nhau sóng bước, vừa đi họ vừa tán chuyện như những người bạn lâu năm (mà quả thật là vậy!). Nhìn họ, mọi người không khỏi nở một nụ cười. Bởi họ thật đáng yêu!

9. Chương 9: Tiệc Giáng Sinh Ấm Áp

Màn đêm đã buông xuống cùng màu đen nguyên thủy, như muốn vùi và nhấn chìm mọi vật, trở thành thống lĩnh. Chỉ tiếc là ở một nơi như thành phố A này thì màn đêm hoàn toàn không thể hoành hành được, bởi khắp các con phố là đèn điện sáng trưng. Và tại một biệt thự tên Mộc Thanh, những chùm đèn nê – ông đang tỏa sức hấp dẫn ánh sáng muôn màu. Hôm nay là Lễ giáng sinh.

Trên sân vườn với những khóm hoa đủ màu sắc, một bàn tiệc đủ lớn dành cho 20 người được trải khăn màu đỏ với những hình trang trí là vòng hoa quế, cây thông trông thật bắt mắt. Kéo dài từ đầu bàn đến cuối bàn là một cái bánh kem dài thông hình khúc gỗ, à không, phải gọi là một cái bánh hình cây không có cành. Trên lớp kem màu nâu là những viên kẹo cốm, kẹo dẻo, những trái dây tây trông thật ngon mắt.

Ở ngay giữa vườn là một cây thông thật sự, trông lúc này thật là ngộ nghĩnh, khi mà thân cây thì to lớn nhưng lại treo lên những đồ trang trí nhỏ nhắn thật đáng yêu. Còn những sợi dây đèn bao quanh cây cứ chớp nháy chớp nháy thật đẹp. Mọi thứ tạo nên một không khí thật ấm cúng!

Mọi người trong biệt thự đều đội một cái nón đỏ với dòng chữ ‘Merry Christmas’ được viết cầu kỳ, mặt ai cũng hớn hờ. Chỉ còn một chút nữa thôi, khi bữa tiệc bắt đầu, họ sẽ được tận hưởng những phút giây thật vui vẻ. Tuy mọi người đều không được đón giáng sinh bên gia đình nhưng những người trong biệt thự Mộc Thanh đều xem nhau như người thân, thế nên việc đón giáng sinh như thế này năm nào cũng vui!

-Tiểu thư, người xem món súp như thế này đã ngon chưa?

-Tiểu thư, bày đĩa gà này ở đây nhé!

-Tiểu thư, người nghĩ có cần để thêm đèn nê – ông ở đằng kia không?

-Tiểu thư,...

Bảo Tuệ là người chủ trì và là thành phần quan trọng nhất của bữa tiệc nên cô đang bị quay vòng vòng đến nỗi chẳng thể thay đồ được. Nhìn liếc qua cái bản mặt đáng ghét của Khải Lâm, thấy anh cứ đứng nhìn hạ nhìn ngắm mọi thứ mà chẳng tiếp mình việc gì cả khiến cô muốn nổi đóa.

-Khải Lâm, anh sao cứ đứng như vậy! Giúp em đi!

-Haiz, ai bảo em mời thêm thiếu gia của Hoàng gia làm gì? Mọi người nghe thế nên mới cố chuẩn bị thật tốt đấy! – Khải Lâm thở dài, nhún vai tỏ vẻ bất lực.

-Anh ...! – Bảo Tuệ trợn mắt. – Nhưng em vẫn chưa đi thay đồ được đây này! A, cái ghế đó chị để sang bên kia đi!

Bảo Tuệ kêu lên khi thấy chị giúp việc đang khệ nệ bê một cái ghế cao đặt ở cạnh bàn tiệc. Khải Lâm thấy vậy thì lại thở dài, anh chắc phải giúp cô dẹp loạn rồi!

-Được rồi! Em đi thay đồ đi! – Khải Lâm bước đến, đẩy nhẹ cô về phía nhà chính., rồi lại quay sang nói với mọi người. – Có gì thì cứ hỏi tôi. Quỳnh Vy, Thảo Lam, hai cô lên giúp tiểu thư đi!

-Vâng! – Hai cô gái đang bưng bê đĩa sứ, ly cốc nghe vậy khẽ gật đầu rồi lon ton chạy theo Bảo Tuệ đi lên phòng.

‘Ding ... dong! Ding... dong’

Bỗng丁ưng chuông cửa biệt thự vang lên, Khải Lâm hiểu chuyện liền chạy đến, ra hiệu cho bảo vệ mở cổng sắt. Xuất hiện trước mặt anh là một chiếc BMW màu trắng lịch lãm. Ngồi trên đó là một cậu con trai đẹp

như bạch mã hoàng tử, hôm nay Hoàng Hạo Phong mặc một chiếc áo len đen, quần jean kiểu mài trắng ở đầu gối, nhìn cậu vừa lãng tử vừa bụi bụi. Các cô người hầu trẻ tuổi của biệt thự Mộc Thanh không nhận được mà đều đỏ mặt.

-Khải Lâm, chào anh! – Hạo Phong tươi cười, vẫy vẫy tay chào Khải Lâm với một vẻ hết sức hí hửng.

-Chào, cậu xuống xe để đó đi, anh sẽ cho người đưa vào gara. Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn bên trong rồi, mời! – Khải Lâm cũng nở một nụ cười đáp, tay còn đưa động tác mời hướng về phía khu vườn trông đến ngộ

Hạo Phong phì cười, đôi mắt hồ phách khê lóe lên, rồi cũng cùng Khải Lâm bước vào vườn. Cậu liền bị choáng ngợp bởi vẻ lộng lẫy của nó. Mọi gia nhân đều mặc thường phục, trên đầu mỗi người là một cái nón tam giác đỏ với một viên bông tròn ở chóp nón, khác hẳn với cái không khí trang nghiêm của biệt thự nhà cậu.

Bỗng, một giọng nói trong trẻo quen thuộc cất lên:

-Cậu đến rồi hả?

Hạo Phong, Khải Lâm và mọi người đồng loạt quay lại. Từ trên cầu thang, Bảo Tuệ nhẹ nhàng bước xuống, hôm nay cô mặc một chiếc váy nhung màu đỏ ngắn đến gối, nổi bật đôi chân dài trắng mịn, khoác một chiếc áo lông lững màu trắng rất hợp với khung cảnh một bữa tiệc Giáng sinh, mái tóc dài được búi gọn lên trên, chừa lại hai lọn tóc thả xuống nhìn cô trông thật thanh cao, đài các.

Hạo Phong không nhận được mà hai má phỉm hồng, phải công nhận là cô hôm nay trông thật đẹp!

-Ừ! – Cậu ngược mặt lên cười, lấy lại vẻ bình tĩnh rất nhanh. – Cậu mời mà tôi không đến thì đúng là bỏ lỡ cơ hội nghìn năm!

-Hứ, ai mà mời cậu! Chỉ là bảo cậu thích thì đến mà thôi, đó không được xem là một lời mời! – Cô giả vờ hất tóc ra phía sau (mặc dù chỉ có lọn tóc xoắn được chừa lại), mặt héch lên thách thức.

-Thôi đi, hai người có chịu ngồi xuống nhập tiệc hay không? – Khải Lâm cười giả lả, anh đã ngồi xuống một cái ghế trong bàn tiệc tự bao giờ. Tay còn thoăn thoắt chia chén bát ọi người, mấy cái chén sứ cũng được dán chữ “Merry Christmast” nhìn thật vui mắt.

-Được thôi! – Hai người cùng đồng thanh, rồi mỗi người mỗi ngã chia ra ngồi xuống bàn. Bảo Tuệ là chủ bữa tiệc, nên cô ngồi ở cái ghế giữa đầu bàn. Bên trái là Khải Lâm và ... bên phải là Hạo Phong với cái mặt đang hớn ha hớn hở như một đứa trẻ.

-Mọi người! NHẬP TIỆC! – Cô cười, hét lớn đầy phấn khởi, mọi người cũng đồng thanh hô “Nhập tiệc” rồi bắt đầu “cuộc chiến thức ăn”.

Trên bàn là gà nướng vàng ươm, súp rau cải, pizza, mỳ Ý đủ loại trông thật ngon mắt. Mọi người cũng chẳng cần lễ nghiêm gì cứ vậy mà nhào vào ăn uống no say, cười nói rôm rả.

-Này, còn có miếng chả này, cậu nhường tôi đi! – Khải Lâm cười, tay cầm đũa gấp chặt một miếng chả chiên vàng ươm còn duy nhất trong đĩa trước mặt ba người, liếc mắt nhìn Hạo Phong ở đối diện.

-Thôi mà anh, lớn rồi nhường em đi! – Hạo Phong cũng cười, tay ra sức gấp chặt lại miếng chả.

-Không, cậu nhường! – Khải Lâm vẫn bướng bỉnh cười, tay gấp miếng chả giật về phía mình.

-Anh nhường! – Hạo Phong kéo miếng chả sang phía mình.

-Cậu nhường! – Kéo qua

-Anh nhường! – Kéo lại.

-Cậu nhường! – Kéo qua.

...

-Mắm! – Bảo Tuệ rướn khê người lên cắn lấy miếng chả rồi ăn một cách ngon lành.

-Cái ... ? – Khải Lâm và Hạo Phong trợn mắt nhìn cô.

-Hai người thật trẻ con, thích thì bảo chị bếp đi làm thêm rồi ngồi mà ăn, giành qua giặt lại, chẳng thà để em ăn còn hơn! – Bảo Tuệ liếc hai người sắc lẹm, tay lấy khăn hết sức nhàn nhã lau miệng còn chút mỡ. Khải Lâm và Hạo Phong cũng chỉ còn biết thở dài, cũng tại hai người mà, trách ai! Các người hầu thì ngồi cười khúc khích.

Sau đó mọi người kéo nhau ra chơi trò chơi tập thể. Đầu tiên là trò “trao quà chuyển tay”, mọi người sẽ cầm một món quà bất kỳ, cùng chuyển tay nhau cho đến hết một bài hát, đến khi bài hát kết thúc thì người nào cầm món quà sẽ là người nhận quà. Thật là hài hước khi mà bài “Kìa con bướm vàng” là bài đầu tiên được chọn, và món quà đầu tiên thuộc về cô người hầu Thảo Lam là một chiếc móc khóa xinh xinh hình Angry Bird.

Kết thúc trò chơi, Bảo Tuệ hớn ha hớn hở với một con Hamster nhồi bông to ụ, mập mạp trông thật đáng yêu. (Thật ra là vì mọi người thấy cô rất thích nó nên cố ý truyền cho cô) Khải Lâm thì cứ ngồi cười nhìn một con khỉ cứ đu lên đu xuống một cây dừa trông thật ngộ. Hạo Phong mặt mày bí xị và bị mọi người chọc nhiều nhất khi mà cậu nhận được một chiếc nón lưỡi trai màu hồng cực - kỳ - con - gái. Ai ai cũng thật vui, họ thậm chí còn chơi trét bánh kem, đến nỗi cả khu vườn cứ hai ba chỗ lại có một chỗ bị bánh kem và xóp kem vấy bẩn, người dọn vườn sẽ mệt lắm đây!

Hạo Phong ngồi nhìn mọi người, hết nhìn Bảo Tuệ đến Khải Lâm, rồi các gia nhân. Trên môi cậu vẫn không tắt nụ cười vui vẻ. Cậu lần đầu được gia nhập một bữa tiệc vui vẻ và ấm cúng thế này. Hoàng gia là một gia tộc lớn, thế nên việc cha mẹ cậu bận bịu suốt là việc đương nhiên, và những lúc ấy cậu chỉ có một mình, trong một căn biệt thự rộng lớn đầy chán nản.

Đến với biệt thự Mộc Thanh, nhìn chủ tớ nhà Dương gia vui đùa cạnh nhau, cậu như được tìm thấy tình thân, được sống dưới một gia đình, trái tim cậu như được sưởi ấm, thật là hạnh phúc!

-Này, cậu chạy xe cẩn thận đấy! – Bảo Tuệ vừa lấy khăn lau lau vết kem trên mặt vừa thờ ơ nói. Cả bộ váy đỏ của cô cũng bị vấy bẩn đôi chỗ.

-Biết rồi thưa sếp! – Hạo Phong giơ tay chào kiểu quân đội, một tay lại cầm chắc vô – lăng, cười hớn hở.

-Uhm, xem ra mọi người trong biệt thự đều có vẻ rất thích cậu nhỉ, đến nỗi tôi chả biết tôi có phải chủ họ không nữa! – Bảo Tuệ khe khẽ bĩu môi khinh thường, các cô hầu gái giờ vẫn len lén đứng nhìn trộm Hạo Phong kia kìa!

-Này! – Hạo Phong chợt gọi cô.

-Gi?

-Cậu cuối xuống một chút đi! – Hạo Phong cười cười.

-Sao? – Bảo Tuệ cũng ngu ngơ chả hiểu, gì nhẹ nhàng cuối xuống.

Chạm nhẹ...

Bảo Tuệ sững người ra...

Hạo Phong rướn người nhẹ nhàng chạm nhẹ má của mình với má của Bảo Tuệ, hết sức tận dụng cơ hội còn kề gần mặt cô nở một nụ cười tỏa nắng (dù đang là ban đêm!). Bảo Tuệ sững sờ, chỉ biết nhanh chóng đứng thẳng dậy, một tay ôm lấy má.

-Cậu ...

-Đây coi như là cảm ơn nhé! – Hạo Phong nói nhanh, miệng vẫn nở một nụ cười. Đôi mắt hổ phách lóe sáng. Trong khi Bảo Tuệ thì vẫn chưa thoát khỏi kinh ngạc, lơ ngơ lóng ngóng không hiểu gì.

-Cảm ơn về bữa tiệc, lần đầu tiên tôi thấy ấm áp như vậy! Cậu và mọi người giúp tôi thoát khỏi nỗi cô đơn đấy!

-Sẽ ... sẽ ... quá! – Bảo Tuệ lắp bắp, tay vẫn ôm lấy má, rồi lấy lại bình tĩnh, cũng nở nụ cười đáp lại. – Đáng lẽ cậu nên đi hôn tất cả mọi người! Vì ai cũng giúp cậu!

Nụ cười của Hạo Phong héo đi đôi chút, đúng là chẳng nên động vào Bảo Tuệ, cô đúng là có tài đá đều kinh người. Cậu cười:

-Nhưng là cậu mời tôi đấy chứ! Cần thận kéo lạnh – Rồi phóng xe vọt đi, còn kịp nói với lại – Đừng suy nghĩ bậy bạ về cái thơm má nhé!

-Đã bảo đó không phải lời mời! Vả lại tôi cũng chẳng quan tâm! – Bảo Tuệ nhún vai, bình tĩnh bước vào biệt thự.

Từ trên một căn phòng sáng đèn của biệt thự, một đôi mắt đẹp sáng lóa trong đêm cứ nhìn mãi vào chiếc mũi trần trắng đang phóng về đường lớn.

-Hai đứa này, đúng là ... ngốc!

10. Chương 10: Bảo Tuệ Thành Bà Chủ

‘Cốc cốc’

Cửa phòng Bảo Tuệ vang lên tiếng gõ đều đặn, cô chủ của căn phòng cũng chẳng giật mình, tiếp tục chú tâm vào trang web về nhà đất trên laptop, đôi môi nhỏ xinh khẽ nói:

-Vào đi!

Khải Lâm và quản gia Trần cùng đi vào, gương mặt lộ vẻ khẩn trương. Bảo Tuệ từ tốn xoay người lại trên chiếc ghế êm ái, chỉ vào mấy chiếc ghế đệm đã được chuẩn bị sẵn, nhỏ nhẹ nói:

-Hai người ngồi đi! Hẳn là khi nãy trong bàn ăn hai người đều nghe em nói về lý do em gọi hai người lên đây rồi phải không?

-Tiểu thư, chẳng lẽ người thật sự định mở một quán ăn nhanh sao? – Quản gia Trần lo lắng lên tiếng.

-Vâng!

-Nhưng mà ...

Quản gia Trần còn chưa kịp nói hết thì Khải Lâm đã chen vào.

-Nhưng mà tiền đâu mà chúng ta đầu tư vốn! Ý tưởng thiết kế còn chưa có, thậm chí ... có thể ông ta sẽ không đồng ý!

Bảo Tuệ thấy sắc mặt khẩn trương của cả hai người ngồi trước mặt thì cười rất tươi. Hai người họ lo lắng cho cô như vậy, thật khiến cô cảm thấy rất ấm áp.

-Không sao đâu, Khải Lâm! Em sẽ không làm việc mà em không chắc chắn! Ý tưởng thiết kế em đã thiết kế lúc còn ở tận Hàn Quốc kia. Tiền bạc không cần lo, số tiền dành dụm, tiền học bổng khi còn ở Hàn và cần một ít tiền vay ngân hàng! Còn việc ông ta có đồng ý hay không ... mặc kệ!

-Bảo Tuệ, em phải vay ngân hàng sao? Nếu như ... làm ăn không thành công thì sao?– Khải Lâm chau mày nói.

-Không đâu! Em sẽ không để vấn đề đó xảy ra!– Bảo Tuệ nghiêm túc nói, bỗng lúc này, cánh cửa phòng đẹp đẽ vang lên hai tiếng gõ. Khải Lâm và Trần quản gia lại nhìn nhau khó hiểu, còn ai có thể đến đây giờ này?!

Nhưng Bảo Tuệ không ngạc nhiên, ngược lại khuôn mặt của cô còn vui vẻ hơn nữa:

-Vào đi!

Và người mở cửa bước vào chẳng ai xa lạ mà là Hạo Phong. Cậu bước đến bên hai người đàn ông, cũng ngồi xuống một trong những chiếc ghế, chào hỏi hai người kia rồi quay sang Bảo Tuệ, nháy mắt:

-Cô chủ nhỏ, việc cậu nhờ tôi đã làm xong!

-Việc? – Cả Khải Lâm và quán già Trần cùng đồng thanh hỏi, đánh ánh mắt tò mò về phía Bảo Tuệ đang hết sức hớn hởi với những gì vừa nghe được. Thậm chí còn không quan tâm đến hai người vẫn chưa hiểu gì hết kia, liền hỏi Hạo Phong:

-Thế nào, diện tích? Giá cả? Vị trí?

Hai người nào đó lại tiếp tục ngây ra như phỗng, khó hiểu nhìn Hạo Phong. Khiến cậu chàng trưng ra một cái mặt hết sức bất đắc dĩ.

-Hai người đừng nhìn cháu như thế! Bảo Tuệ nhờ cháu đi thương lượng về việc mua một mảnh đất đủ rộng mở quán cafe. Giờ đã tìm được, mảnh đất nằm gần trung tâm mua sắm “Block”. Diện tích vừa đủ mà giá cả rất tốt luôn nhé!

Khải Lâm và quán già Trần nghe xong thì mặt mày hớn hởi. Trời ạ, như vậy là quá hời rồi! Nhưng Bảo Tuệ thì không được vui vẻ như vậy, cô đứng bật dậy khỏi cái ghế, kéo Hạo Phong ra khỏi phòng. Đến khi ra ngoài hành lang rồi thì cô mới gằn giọng hỏi.

-Này, chủ tịch tương lai của tập đoàn “Key”, ngài có biết việc ngài dùng mảnh đất thuộc quyền sở hữu của ngài để mà bán cho tôi nó như thế nào không?!

Hạo Phong cười cười, gương mặt vẫn chẳng có chút nào là nghiêm túc:

-Cậu đúng là Dương Bảo Tuệ, biết rồi hả? Nhưng mà nếu tôi không bán cho cậu chẳng lẽ là cho không cậu?

-Ý tôi không phải như vậy ... Hạo Phong, cậu có biết việc cậu bán mảnh đất đó cho tôi khiến tôi rất áy náy không hả?! Rõ ràng một mảnh đất có thể giúp cậu đào ra cả đồng vàng cậu lại đi bán cho tôi với cái giá rẻ mạt như vậy! Thật sự ... thật sự ...

Nhưng Bảo Tuệ chưa nói hết thì Hạo Phong đã dùng ngón tay chặn môi cô lại, không cho cô nói tiếp.

-Bảo Tuệ, tôi không thích thiếu nợ ai đâu! Hãy xem đó như là một món quà mà tôi tặng cậu đi, để trả ơn lại cậu về bữa tiệc giáng sinh hôm đó và ... – Gương mặt đang nghiêm túc được một chút của Hạo Phong lại chuyển sang vẻ gian manh, cậu nói rõ ràng từng chữ:

-Cả cái hôn má đó nữa!

-Cậu ... cậu ... – Bảo Tuệ vừa giận lại vừa thẹn, gương mặt cô hơi đỏ lên, tức đến nỗi không nói thành lời.

-Vậy là huê, ổn thỏa nhé! – Hạo Phong nhún nhún vai, tươi cười nói. Rồi chợt xoay người một góc 180 độ, khiến Bảo Tuệ ngạc nhiên. Nhưng không lâu sau đó cô lập tức biết được lý do của hành động đó.

-Còn nếu vẫn cảm thấy áy náy, thì hôn tôi một cái đi!

Bảo Tuệ lập tức thấy mặt mình nóng ran. Cô dùng hết sức để hét, mặc kệ hai người vẫn đang ngồi trong phòng kia nghe được hay không.

-Tên vô liêm sỉ Hoàng Hạo Phong, cậu đi chết đi!!!

Lớp 11a3, Master School ...

Ánh nắng vàng ươm nghịch ngợm nhảy múa, len lỏi vào trong lớp học, đậu lên người của những học sinh giàu có. Bảo Tuệ ngồi gục xuống bàn, hai tai mang earphone, dường như chẳng quan tâm đến xung quanh. Mà mọi người cũng chẳng ai quan tâm đến cô, bởi lẽ cô đâu đáng để họ liếc mắt đến.

Chợt..

-Ê, tụi bay lại đây xem trang bìa tờ “Teenage” đi! Có bài báo viết về “Quán ăn xinh đẹp nhất thành phố” vừa mới mở gần trung tâm mua sắm Block đấy! – Một cậu nam sinh với cái đầu vuốt keo dựng đứng chạy vào lớp, trên tay cầm một quyển tạp chí đang mở ra, chứng tỏ nó vừa bị đọc dở.

-Đâu? Đâu? – Mọi người bắt đầu nháo nhào lao đến, giật lấy quyển tạp chí trên tay cậu nam sinh rồi nhìn chăm chăm vào cái tit màu đỏ nổi bật “Quán ăn nhanh xinh đẹp nhất thành phố vừa khai trương”.

“Quán ăn Bốn mùa là quán ăn khá đặc biệt, với bốn tầng lầu đại diện cho bốn mùa: “Xuân, hạ, thu, đông”. Tầng 1 là Xuân, tầng 2 là Hạ, tầng 3 là Thu và tầng 4 là Đông. Các tầng sẽ được trang trí tùy theo mùa, như tầng một màu hồng với tường có các loại hoa cỏ, bán các loại bánh ngọt trang trí bắt mắt. Tầng 2 màu vàng nhạt của nắng hạ, với thức ăn nhanh như gà rán, hamburger, mì ý với sốt cà đỏ như hoa phượng mùa hạ. Tầng 3 mang màu xanh nhạt của mùa thu, tường có các họa tiết hình lá trúc lạ mắt, bán các loại nước uống. Còn tầng 4, là một màu xanh lam, với các họa tiết hình tuyết và người tuyết, bán kem các loại. Tùy theo mùa mà các tầng sẽ lần lượt có những đợt khuyến mãi thật lớn.”

-Nghe hấp dẫn quá! – Một nữ sinh hào hứng nói.

-Uhm...tớ sẽ đến xem thử! – Một cậu con trai khác cũng vui vẻ nói.

-Ừ, tớ cũng sẽ đến, nghe nói quán này có đợt khuyến mãi lớn nhân dịp khai trương đó!

-Hay vậy, tớ cũng đến mới được!

Bảo Tuệ tuy đang giả vờ không quan tâm, nhưng những gì học sinh trong lớp nói đều lọt cả vào tai cô. Đôi môi xinh xắn đang đối diện với cái mặt bần khê nở nụ cười tươi tắn.

Đối với một người chủ, nghe mọi người cười vui vẻ nhắc đến quán ăn nhanh do chính mình mở, đáy lòng làm sao không dâng lên cảm giác tự hào đây?

5 tháng qua, quán ăn này đã được cô tự tay thiết kế, chỉ huy công trình. Bây giờ nó đã khai trương và nhận được nhiều sự ủng hộ thế này. Bà và mẹ cô ở trên trời chắc cũng sẽ vui lắm! Hy vọng quán sẽ phát triển thuận lợi. Mà ... ông ta hình như có nghe, có biết nhưng lại không có nói.

11. Chương 11: Đâu Phải Là Thiên Tài!

Lại là giờ giải lao quen thuộc, Bảo Tuệ vẫn đến vườn trường để ngồi yên tĩnh và thưởng thức bữa sáng muộn. Gió vờn nhẹ qua hai bím tóc xinh xinh, vân về đôi mắt tím đang thông thả nhìn khắp khu vườn tuyệt đẹp. Gió như đang đùa giỡn, lại như muốn bắt chuyện làm quen.

À mà nhắc tới gió, “gió” cũng đã đến rồi kìa!

-Hey, làm gì mà ngẩn người ra thế!? Cái bánh rán còn nóng nhìn ngon thế mà để bị nguội là không ngon đâu! Không thì để tôi ăn giúp! – Hoàng Hạo Phong rất tự nhiên ngồi phịch xuống cạnh Bảo Tuệ. Hai tay cậu gối ra sau đầu, đôi mắt chăm chú nhìn vào gương mặt “xấu xí” của cô.

-Đừng có nhìn tôi bằng cái ánh mắt ghê rợn đó, da gà da vịt nổi đầy lên rồi này! – Cô cắn một miếng bánh rán, gương mặt thờ ơ ngoảnh đi hướng khác.

-Hơ hơ hơ, Chủ quán Bốn mùa cơ đấy! Ôi, chủ quán ăn xinh đẹp nhất thành phố đó nha! – Hạo Phong tỏ thái độ bồn chột, gương mặt giả bộ mừng rỡ, còn làm mặt xấu khiến Bảo Tuệ phì cười.

Cô khê đánh vào vai Hạo Phong:

-Thôi đi! – Rồi lại khê cười.

-Này, đánh nhẹ như thế người ta lại tưởng là đánh yêu đấy! – Hạo Phong vẫn giữ thái độ bồn chột như vậy, ngả người ra ghế, cậu khê quay sang nhìn cô cười thật tươi, mắt màu hổ phách tuyệt đẹp rực rỡ lóe lên như ánh mắt trời, khoe hàm răng trắng đều tăm tắp và chiếc khuyên tai hình thập giá tỏa sáng trong ánh nắng. Trông cậu y như ... một thiên thần.

Bảo Tuệ lại khê ngẩn người, cảm giác của cô lúc này giống với lần đầu gặp cậu, vừa ngưỡng mộ, vừa thưởng thức lại có chút ghen tỵ. Cô phải công nhận Hạo Phong rất điển trai, cậu ta lại giàu có, quả là mẫu người lý tưởng của các chị em phụ nữ. Chỉ tiếc rằng những điều đó đối với cô chỉ đáng để chiêm ngưỡng mà thôi!

-Đánh với yêu cái quái gì! Đánh mạnh sợ cậu phát khóc thôi! – Cô liền lạnh nhạt lên tiếng, “bào chữa” cho hành động đánh cực – kỳ - nhẹ của mình.

-Tôi không yếu đuối như cậu! Mà này, sao cậu lại mở quán ăn? Chẳng phải cậu đang muốn im hơi lặng tiếng qua thời cấp III sao? – Hạo Phong quay sang nhìn cô ngồi vức.

-Kiếm thêm tiền! – Bảo Tuệ rất nhẹ nhàng phun ra ba chữ ngắn gọn nhưng đầy xúc tích.

Khiến cho người nào đó được một phen bàng hoàng:

-CÁI GÌ? – Hạo Phong kinh ngạc nói lớn.

-Đừng tỏ vẻ hoảng hốt như tôi vừa dội cậu một trái bom như thế! Tôi chỉ đơn giản là thiếu tiền nên mới đi làm bà chủ quán! Khi ở Hàn tôi làm trong một nhà hàng, ít nhiều cũng học được chút kinh nghiệm mà! – Bảo Tuệ cắn bánh ăn, cười thần nhiên bảo.

-V ... vậy còn tiền của ... – Hạo Phong định lên tiếng hỏi tiếp thì Bảo Tuệ đã tiếp lời.

-Đừng hỏi, và đừng nhắc đến cái tên đó! Tôi không có sử dụng tiền của ông ta, chúng đều được giữ kỹ trong ngân hàng, tôi ghét phải đụng đến thứ gọi là tiền chu cấp! – Bảo Tuệ ngưng lại nụ cười, trông rất tức giận nhìn Hạo Phong khi cậu định nói lên cái tên của “ông ta”.

Hạo Phong thấy vậy liền biết mình đã lỡ lời, cậu lảng mắt sang chỗ khác. Bầu không khí đang vui vẻ bỗng dừng trở nên thật ngột ngạt. Hạo Phong thầm thở dài trong lòng, sao cậu lại vô ý nhắc đến chuyện không nên nhắc thế kia chứ? Phải làm thay đổi cái bầu không khí đang dần đặc quánh lại này mới được!

-Ồ, mà còn đúng ba tuần nữa là thi cuối năm rồi sao cậu vẫn thờ ơ thế, không sợ rớt điểm sao? – Hạo Phong xoa xoa cằm, cố hết sức lảng sang vấn đề khác.

Bảo Tuệ vừa nghe liền biết cậu có ý định bắt chuyện lại, cũng hồi phục tâm trạng, hơi kiêu ngạo đáp:

-Đừng lo, tôi đã tạm làm một công việc mà tôi cực ghét, đó là “đẩy hết trách nhiệm” cho Khải Lâm, anh ấy sẽ thay tôi quản lý Bốn mùa! Vả lại sao cậu có thể nghĩ rằng tôi thi rớt?!

-À ... uh ... thì ... – Hạo Phong cười cười xoa mái tóc bông bênh của mình, muốn nói điều gì đó bào chữa cho câu hỏi của mình, rồi như bí quá, bèn ngước lên nhìn trời. – Trời đẹp nhỉ!

-Dở hơi! – Bảo Tuệ phán một câu rung động lòng người rồi đứng bật dậy đi chỗ khác mà chẳng thèm nhìn lại. Bỏ Hạo Phong vẫn ngồi ở đó với cái mặt ngơ ngơ buồn cười!

Tuy ngoài miệng thì bảo không sao nhưng Bảo Tuệ phải tự thú nhận là cô không thể không lo được. Việc đứng đầu bảng giờ đây rất quan trọng với cô, tuy rằng đã học nhảy qua hết, nhưng chưa chắc là hoàn toàn nhớ hết được kiến thức. Bảo Tuệ đâu phải thiên tài. Nếu có ai đó thật sự có năng lực tranh chức đầu bảng thì chẳng phải là mất mặt với Hạo Phong và cậu Hondon lắm sao?

Nhất là Hạo Phong, cậu ta chẳng phải thường được xưng tụng là “Tuổi trẻ tài cao” sao?! Mới lớp 11 mà đã leo lên cái ghế hội trưởng hội học sinh thì đâu có tầm thường. Mấy anh chị khối 12 cũng cứ bảo họ tuy học cao hơn nhưng đem ra so thì cậu học còn giỏi hơn họ.

Thế là các loại sách tham khảo, sách mẫu, sách trắc nghiệm đều được Bảo Tuệ lôi ra “gặm”. Cô thường dính bên mình những quyển sách ôn, để học mọi lúc mọi nơi. Đến nỗi Hạo Phong mỗi lần gặp cô đều ôm đầu kêu Trời, bởi mỗi lúc cô học thì chẳng biết trời đất gì nữa! Và cậu phải công nhận là Bảo Tuệ không cần giả bộ vẫn có thể làm một mọt sách chính hiệu như thường.

Cách kỳ thi một tuần, Master School bỗng dưng bị bao trùm bởi một mảng yên lặng đáng sợ, trong khi thư viện thì chật cứng bong bóng học sinh của ba khối, từ học sinh ngoan đến không ngoan, từ học sinh kém đến giỏi, đủ mọi “chủng tộc”. Tất cả học sinh đều lo sợ nếu đạt điểm kém, bởi như vậy thì thật mất mặt dòng họ hiển hách của họ. Bầu không khí càng ngày càng sôi sục. Và đỉnh điểm của sự sôi sục ấy chính là (theo nhận định của Bảo Tuệ) thứ năm đến là ngày thi môn Hóa học. Là môn mà cô tệ nhất, suýt đã kéo cô từ đầu bảng rớt xuống thứ ba.

-Ha ha! – Hạo Phong nghe xong sự lo lắng của cô thì ôm bụng cười, lại càng cười càng lớn. – Ha ha ha!

-Này, đừng có cười chứ! – Bảo Tuệ then đỏ mặt, nhắc đến trình độ học Hóa của mình thì cô lại càng then hơn. Tuy cô cái gì cũng giỏi, nhưng đối với Hóa học thì lại rất tệ. Lúc cô thi khối A vào Đại học Seoul cũng phải học ngày học đêm môn hóa thì mới đạt điểm cao như vậy.

-Được, không cười! – Hạo Phong thấy mặt cô ửng hồng cũng không cười nữa mà ngồi ngay lại, tuy nhiên vẫn là thầm cười trộm nhìn đôi tay trắng nõn búp măng kia đan chặt vào nhau đầy lo âu.

-Bảo Tuệ, có muốn tôi kèm cậu không? – Hạo Phong hắng giọng hỏi.

-Hả, gì cơ? – Bảo Tuệ ngẩn lên hỏi, không tin được mình vừa nghe thấy gì.

-À ... tôi học Hóa chắc cũng đại khái là giỏi nhất nhì khối 11, nếu cậu thấy lo thì tôi có thể giúp cậu ôn tập từ đây đến thứ năm! – Hạo Phong nhìn cô nghiêm túc hỏi, thế nhưng trong giọng nói cũng có hơn sáu phần là tự hào về thành tích bản thân.

-Vậy thì thật tốt! – Bảo Tuệ cao hứng, cười rạng rỡ. Rồi như chợt nhớ, cô lại hỏi – Nhưng cậu còn phải ôn mấy môn khác để thi mà!

Tuy rằng cô thật sự muốn tranh chức đầu bảng với Hạo Phong, nhưng nếu để cậu lo ôn tập môn Hóa cùng cô mà không lo ôn cho bản thân thì thật cô thấy rất áy náy. Để người khác vì lo ình mà bỏ mất cơ hội của bản thân họ không phải là phong cách của Bảo Tuệ, cô không bao giờ làm mấy chuyện đó! Nếu như Hạo Phong muốn ôn tập cho cô, thì cả hai cùng ôn có vẻ sẽ hay hơn nhiều.

-Không sao! Hay là chúng ta cùng nhau ôn thi đi, tất cả các môn còn lại ấy! – Hạo Phong cười nói. Cậu thật ra chỉ cần nắm nội dung bài học cũng vào thi được rồi, nhưng vì biết được cô sẽ áy náy nên thôi thì ... giúp cho trót luôn đi!

-Ừ! Sang nhà cậu nhé! – Bảo Tuệ hào hứng ra đề nghị ngay lập tức. Gì chứ? Cậu ấy nói đúng với suy nghĩ của cô như vậy, bỏ qua cơ hội thì không phải là Bảo Tuệ rồi!

-Được! Vậy đi! – Hạo Phong vui vẻ mỉm cười, xem ra, bỏ chút thời gian để giúp người khác cũng thấy vui vui đó chứ!

Cơn gió lại nhẹ nhàng lượn đi qua những tán lá cây, phát ra âm thanh xào xạc như đang vẫy gọi. Hương hoa lan tỏa ra khắp nơi trong vườn trường, tạo nên một bầu không khí thơm ngát khiến người ta say. Bảo Tuệ vui vẻ nhìn những tán cây đang đu đưa, cảm nhận sự mát dịu mà gió mang đến, xong rồi lại khẽ liếc người nào đó!

Đúng là gió ngạo mạn mà, nhưng mà chung quy vẫn là gió!

12. Chương 12: Ôn Thi

Hôm nay là thứ sáu, tức là còn tận một tuần nữa để ôn môn Hóa, trước mắt Bảo Tuệ sẽ cùng Hạo Phong ôn hai môn thi đầu tiên là Ngữ Văn và Vật lý.

Bảo Tuệ giản dị trong một chiếc váy màu hồng nhạt, thông thả trên một chiếc Max 50 đến nhà Hạo Phong. Cô có thể nhờ Khải Lâm hoặc quản gia Trần đưa đi cũng được, nhưng cuối cùng lại ngoan ngoãn đi chiếc Max này, mặc dù không hiểu tại sao.

Chiếc Max rẽ vào một con đường rộng lớn nhưng có vẻ rất vắng người qua lại, chỉ thỉnh thoảng có vài chiếc ô tô chạy ngang qua. Hai bên con đường là những tòa nhà cao tầng thật đẹp, lối kiến trúc trang nhã. Và đằng kia, sừng sững như tòa lâu đài chính là ngôi biệt thự của nhà họ Hoàng.

Bảo Tuệ không phải là lần đầu chứng kiến những ngôi nhà đẹp, nhất là biệt thự nhưng cũng phải thoáng ngỡ ngàng vì vẻ uy nghi vững chắc của ngôi biệt thự nhà tên Hoàng Hạo Phong.

Một ngôi biệt thự xa hoa lộng lẫy, với nhiều dãy nhà khác nhau, có lẽ sống chung dưới mái biệt thự là một đại gia đình. Cái sân biệt thự thì còn rộng gấp đôi cả biệt thự của Bảo Tuệ, cô được chăm sóc kỹ đến nỗi

nhìn nó mướt sương và long lanh dưới ánh nắng. Những khóm hoa hồng, ly ly nở nộ, dường như chúng chẳng biết héo úa mang nghĩa như thế nào.

-Hay lắm, cậu đến rồi! – Một chất giọng nam trầm trầm vang lên nghe rất quen thuộc. Hoàng Hạo Phong bước ra trước cổng, (lại) nở nụ cười vui vẻ như ánh ban mai.

-Ồ, chào! – Bảo Tuệ thờ ơ đáp.

-Vậy để xe đó đi, vào nhà trong với tôi! – Hạo Phong vẫn giữ nụ cười trên môi, hất đầu về phía dãy nhà lớn nhất nằm giữa ngôi biệt thự.

Bảo Tuệ nhẹ gật đầu rồi lẻo đẻo theo sau dáng người cao lớn của Hạo Phong. Vào bên trong nhà rồi cô lại được choáng váng hơn với lối bày trí ... quá ư xa xỉ của ngôi nhà. Trên tường là một chiếc tivi lớn bằng bức tường mỏng dính. Bộ sofa màu xám lớn và rất êm ái uy nghi giữa phòng khách, mà theo Bảo Tuệ nghĩ nên gọi là đại sảnh. Dọc theo đường đi vào có rất nhiều người hầu, họ đều đang cúi mình làm lễ với hai người, khiến Bảo Tuệ có cảm giác không quen và rất bối rối.

Thông với phòng khách là phòng ăn, nhưng do chỉ nhìn liếc qua nên Bảo Tuệ không rõ bày trí thế nào, nhưng cũng biết chắc nó rất đẹp! Cái cầu thang bằng gỗ với tay vịn bằng kính xoắn ốc cao lên, ở mỗi đoạn dừng lại treo một bức tranh phong cảnh thể hiện vẻ thanh lịch của ngôi nhà.

Cuối cùng, sau khi lên hết 2,3 tầng cầu thang gỗ đó. Cả hai đến phòng Hạo Phong và Bảo Tuệ lại được một phen xuýt xoa nữa.

Căn phòng này trông khá giống với phòng cô, có chăng khác là nó rộng hơn và có nhiều vật dụng của con trai hơn thôi! Ngay giữa căn phòng là một chiếc giường đủ rộng cho 4 người nằm lên được trải drap màu xám, tạo cảm giác rất ấm áp.

Trên tường cũng có một chiếc tivi lớn bằng cái tường được treo lên nữa, và nó cũng mỏng. Bên cạnh cái tivi là một dàn loa, có lẽ là để tên này bật nhạc nghe. Và nơi mà hai người đang ngồi xuống chính là một bộ sofa trắng tinh không một chút bụi bẩn như nó chưa từng được chạm qua, và nó rất êm ái.

Thấy Bảo Tuệ cứ mãi chăm chú quan sát phòng mình, Hạo Phong cười tươi hỏi:

-Thế nào, nó rất đẹp phải không?

Bảo Tuệ gật đầu.

-Là tôi tự thiết kế đấy! – Hạo Phong vui vẻ khoe tài nghệ.

-Mà ... tủ quần áo, giày dép đâu? – Bảo Tuệ khẽ híp mắt lại, nghiêng đầu hỏi.

-À, căn phòng bên kia ý, tôi có cả một phòng quần áo và giày dép! – Hạo Phong thản nhiên chỉ vào một cái cửa gỗ mà Bảo Tuệ đoán chắc là nó thông với căn phòng kế bên.

-Cậu còn xa xỉ hơn cả tôi! – Bảo Tuệ nhẹ nhàng nói, lại lục đục lấy tập vở ra đặt lên bàn. Tranh thủ liếc Hạo Phong một cái sắc lém như muốn bảo cậu cũng lấy sách ra.

Và đương nhiên Hạo Phong cũng đến bên bàn học lấy sách vở đến ngồi đối diện với cô, thoáng chốc chỉ còn lại tiếng lật sách vở và tiếng trao đổi bài của hai người, ngoài ra không còn một việc gì khác nữa được nói đến.

Cho đến khi ...

‘Ting!’

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Bảo Tuệ mở điện thoại mình ra. Không phải là điện thoại của cô.

-Hạo Phong, điện thoại của cậu reo kìa! – Bảo Tuệ lên tiếng nhắc khi Hạo Phong vẫn đang chăm chú làm mấy câu trắc nghiệm trong quyển ôn tập.

-Mặc kệ đi! – Hạo Phong mắt không rời sách, chậm rãi lên tiếng.

-Sao thế? – Bảo Tuệ ngạc nhiên hỏi.

-Dương Bảo Kim! Cô ta đang theo đuổi tôi! – Hạo Phong buông bút xuống, một tay chống cằm nhìn phản ứng của Bảo Tuệ khi nói ra cái tên ấy.

Quả nhiên, đáy mắt Bảo Tuệ xẹt qua một tia sững sờ, rồi cũng vụt tắt. Cô cũng chống cằm nhìn lại cậu, ánh mắt thản nhiên, còn khẽ nhún nhún vai.

-Hóa ra mắt nhìn người của chị ta kém thật!

-Ý cậu ... là ... – Hạo Phong hí hai mắt lại, đôi mắt dài và đẹp giờ giống như một đường thẳng, nhìn thẳng vào gương mặt trắng trẻo xinh đẹp của Bảo Tuệ.

-Thì là vậy chứ sao! Cậu xấu này, kỳ cục này, trẻ ranh, trẻ nít, trẻ con! Nhưng sao tôi thấy hai người xứng mà, chị ta đâu tốt lành gì!– Cô thản nhiên liệt kê các tật mà cô cho là cậu đang “sở hữu”.

Hạo Phong đầu đầy hắc tuyến, khoe miệng giật giật không nói nên lời. Bảo Tuệ đúng là to gan, cậu đường đường là đại thiếu gia của Hoàng Gia, người thừa kế tương lai của tập đoàn Key mà cô dám bảo cậu và người chị vừa-trơ-trên-vừa-mặt-dày của cô hợp nhau sao?

Bảo Tuệ quan sát biểu hiện của Hạo Phong, nhìn cậu trông có vẻ rất tức giận, vậy chẳng phải là cô đã trêu chọc cậu thành công rồi sao?! Trước giờ cô chịu thua, giờ thì có cơ hội thì sao lại không trả thù? Nghĩ đến đây, khoe môi Bảo Tuệ giương lên một đường cong thật đẹp. Về mặt hí ha hí hửng chọc nhẹ vào tay Hạo Phong.

-Này, mặt cậu giống Bao Thanh Thiên lắm rồi!

Hạo Phong mím môi không trả lời, tỏ vẻ giận dữ hết sức trẻ con gặt tay Bảo Tuệ ra.

-Này, giận sao? – Bảo Tuệ cũng chẳng thua kém, lần này cái tay không an phận chọc vào hai má lúng mẫn của Hạo Phong, lấy việc đó giống như là một việc rất thú vị, thậm chí còn ra sức véo một cái. (!!!)

-Buông! – Hạo Phong gằn giọng, hất cái tay đang làm loạn trên má mình ra, bực bội cuối xuống chăm chú làm bài.

Bảo Tuệ khẽ nhún nhún vai, cậu không thích thì thôi!

Bầu không khí trở lại yên lặng. Chiến tranh lạnh chính thức xảy ra!

Đúng theo hẹn thì tối hôm nay sẽ là ngày Hạo Phong sang nhà Bảo Tuệ để ôn hai môn học ngán nhất quả đất: sử - giáo dục công dân. Bảo Tuệ cũng chẳng trông mong gì lắm, cô nghĩ có lẽ cậu đang giận cô. Cũng phải, ai bảo cô đùa dai quá làm chi!

Nhưng ... trái với suy nghĩ của Bảo Tuệ, rốt cuộc đúng 5 giờ không hơn không kém, chiếc BMW màu trắng đỗ xích trước cổng biệt thự “Mộc Thanh”. Người bước ra không ai khác ngoài Hạo Phong với một chiếc cặp quai chéo vắt ngang qua vai. Tuy cái hình ảnh một anh chàng mặc quần áo đắt tiền bước ra từ chiếc BMW sang trọng lại đeo một chiếc cặp sách lại có vẻ khá buồn cười. Nhưng đối với người đó là Hạo Phong thì hình ảnh đó ngược lại càng menly hơn rất nhiều.

Bảo Tuệ cảm thấy rất ngạc nhiên, hóa ra cậu không giận cô. Đối với tính tình trẻ con của cậu thì làm sao có thể chứ?

Đến khi Hạo Phong đã xuất hiện ở cửa phòng cô rồi thì Bảo Tuệ còn chưa hoàn hồn lại, lắp bắp hỏi:

-S...sao cậu lại ở đây?!

-Học! – Một chữ cực kỳ ngắn gọn được phát ra từ miệng của Hạo Phong, đủ khiến Bảo Tuệ hồn nhập vào xác.

Cô chợt cười rục rĩ, kéo thêm một chiếc ghế sofa lại gần cái bàn học của mình, nhẹ giọng nói.

-Ừ!

Và mặc dù hôm đó cũng chẳng ai nói với ai câu nào nhưng cũng không xảy ra chiến tranh lạnh nữa!

Cuối cùng cũng kết thúc cái kỳ thi giống như cực hình đối với các học sinh. Ngay khi tiếng trống kết thúc môn thi cuối cùng vang lên, máy bay giấy bay đầy sân trường, hoa phượng cũng nở đỏ rực, như muốn chào ngày hè mới.

Hạo Phong và Bảo Tuệ lại cùng nhau ngồi ở vườn trường vắng người, mỗi người cầm một chiếc bánh ngọt, nhìn vào vòi phun nước tỏa ra tứ phía nhưng hạt nước li ti.

-Này! – Hạo Phong lên tiếng.

-Gi?

-Hè này, cậu có bận việc gì nhiều không? – Hạo Phong ngừng ăn bánh, bắt đầu quay sang hỏi chuyện Bảo Tuệ.

-Tạm tạm, dường như cả tuần đều bận, quán mới khai trương mà! – Bảo Tuệ thản nhiên cắn thêm miếng bánh ngọt.

-Cả tuần đều bận mà bảo là tạm tạm! – Hạo Phong không vừa ý liếc mắt khinh thường.

-Sao thế!? Rảnh rồi quan tâm chuyện của tôi à! – Bảo Tuệ cười nhẹ nhàng, nhìn theo một con bướm vàng không biết từ đâu bay đến.

-Muốn rủ cậu đi du lịch, sẵn tiện cho ba mẹ tôi nhìn cậu một cái. Từ hồi 11 tuổi họ đã không gặp cậu rồi! – Hạo Phong thở dài, duỗi thẳng hai chân ra.

Bảo Tuệ thấy cậu thở dài tỏ vẻ uất ức lắm thì giả vờ trầm tư, rồi cuối cùng lại ột đáp án mập mờ:

-Uhm ... có lẽ được, tôi sẽ hỏi thử Khải Lâm có lịch trống không!

-Sao cũng được! – Hạo Phong giả bộ không quan tâm. Nhưng thật ra lòng cậu lại hy vọng cô có thể đi, cậu cũng không hiểu tại sao nữa. Có lẽ là ... là bạn bè, nên mong cô đi chung cho vui vẻ chẳng!?

13. Chương 13: Trước Chuyến Đi

“Ánh nắng buổi xế chiều xuyên qua cửa sổ[..] Như muốn chúc phúc cho hai trái tim kia, một ngày sẽ tìm được nửa còn lại thuộc về mình”

Bảo Tuệ ngồi thơ thẩn cạnh chiếc va-li màu tím, sắp xếp quần áo cho chuyến đi Nhật sắp đến. Cô và Hạo Phong sẽ ở Nhật hai tháng hè, chỉ về trước khi nhập học một tuần. Thật ra Bảo Tuệ cũng chẳng muốn đi lâu như vậy làm gì, nhưng “ông ta” lại vừa đến biệt thự Mộc Thanh một tuần trước, và yêu cầu cô lánh mặt một thời gian, ông ta cần sử dụng biệt thự để tiếp đãi bạn bè gì gì đó.

Vậy nên không cần bàn cãi gì nhiều, Bảo Tuệ liền đồng ý với Hạo Phong đi du lịch Nhật Bản một chuyến dài hạn, mặc kệ mấy người đó muốn làm gì thì làm. Chỉ cần không khiến biệt thự bị sút mẻ miếng nào là được!

-Bảo Tuệ à Bảo Tuệ, em có xếp đồ thì xếp au lên một tý! Cứ ngồi suy nghĩ hoài như vậy người ta cứ ngỡ mình là con khùng thì khổ lắm! – Một giọng nói châm chọc vang lên từ phía cửa, khiến Bảo Tuệ không thể không ngẩng đầu lên, mĩa mai người nào đó:

-Chứ có quản lý nào mà lại để tiểu thư của mình tự xếp đồ không? Anh tắc trách như thế, em không hỏi đến thì thôi còn đi gây sự!

Khải Lâm nghe thế thì phì cười, anh nhún nhún vai bước lại phía Bảo Tuệ, giúp cô lấy thêm một vài bộ quần áo. Nhưng anh vẫn không chịu để yên, tay vừa xếp đồ thì miệng cũng vừa vắn đều đều lên tiếng:

-Thế nào? Đi chơi với trai đẹp nên quên mọi người ở đây?

-... . – Tay Bảo Tuệ đang gấp đồ bỗng dừng lại, cô ngược mắt lên nhìn Khải Lâm, đáy mắt không khỏi nổi lên cảm giác áy náy cùng bối rối.

Phải rồi, sao cô không nghĩ đến nếu cô đi Nhật và giao biệt thự lại cho ‘họ’ thì người chịu thiệt lớn nhất là quần gia Trần và Khải Lâm. Hai người họ là người thân thiết nhất với Bảo Tuệ, cũng yêu thương cô nhất. Tất nhiên sẽ bị ông ta gây khó dễ!

-Em ... – Bảo Tuệ hơi buồn buồn lên tiếng. Cô đang cảm thấy bản thân mình thật đáng ghét, chỉ mãi lo nghĩ cho bản thân mà không để ý đến người khác. Lần trước cô đi ba năm, hai người họ đã chịu đủ mọi khổ cực do hai mẹ con nhà đó gây nên. Lần này, dù chỉ hai tháng thôi, nhưng không biết “họ” sẽ lại hành hạ hai người như thế nào! Chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ để Bảo Tuệ cảm thấy rùng mình ớn lạnh.

-Em ... xin lỗi!

Lần này, người khựng lại là Khải Lâm. Anh ngược lên nhìn Bảo Tuệ với ánh mắt có chút ngạc nhiên. Đây không phải là lần đầu tiên Bảo Tuệ xin lỗi anh, nhưng là lần đầu tiên anh nghe giọng nói của cô có vẻ hối lỗi sâu sắc đến thế! Ừ thì đành rằng điều đó không có gì lạ đối với một người đang cảm thấy có lỗi, nhưng đằng này là Bảo Tuệ thì lại là chuyện khác!

Bảo Tuệ từ trước đến giờ luôn che giấu cảm xúc rất giỏi, kể cả đối với hai người thân thiết nhất là anh và quần gia Trần. Thế mà bây giờ ngay cả trong giọng nói cũng nghe ra tình cảm của cô, vậy chỉ có một lý giải duy nhất cho điều này, đó là Bảo Tuệ đã tìm được một người có khả năng khiến cô không cần phải che giấu cảm xúc, hoặc là ... không muốn che giấu cảm xúc!

Người đó không phải là anh, không phải là quần gia Trần, vậy chỉ còn một người mà thôi ...

Hoàng Hạo Phong.

Ánh mắt Khải Lâm trở nên tối lại, xẹt qua một tia sáng kỳ dị, rất nhanh rồi biến mất. Ngực trái của anh bỗng nhiên lại trở nên đau nhói, khiến anh cảm thấy rất khó thở.

-À, ừ, em không cần xin lỗi đâu! – Khải Lâm hơi ngập ngừng nói, anh cuối đầu thấp xuống, chăm chú sắp xếp lại cái vali. – À mà em cũng nên cẩn thận! Hạo Phong tuy thân quen, nhưng theo thời gian cũng chẳng biết thay đổi gì không?

-Anh không cần lo lắng quá như vậy, em rất tin tưởng Hạo Phong, tuy rằng hắn có hơi trẻ con một tý! – Bảo Tuệ cười cười lắc đầu, cô lại nhớ đến gương mặt của người nào đó.

Khải Lâm nhìn sắc mặt của cô, anh không hài lòng nhíu mày lại, lạnh lùng nói:

-Bảo Tuệ, anh lo cho em cũng là có lý do! Có người con trai nào thấy người con gái mình yêu thương đi cùng người con trai khác mà không lo lắng?

Bảo Tuệ ngừng ngay nụ cười, cô đưa mắt nhìn Khải Lâm ngồi đối diện, ánh mắt của anh lúc này trông rất phức tạp. Trong đôi mắt vốn tĩnh lặng đó giờ đây giống như mặt hồ của cảm xúc, cứ gợn sóng, gợn sóng không ngừng. Chắc chắn biết là bao nhiêu cảm xúc!

Cũng phải, đây là lần đầu tiên anh tỏ tình với một cô gái!

Bảo Tuệ làm sao không hiểu được tình cảm của anh dành ỉnh. Chẳng qua là cô không muốn để anh biết mình đã nhận ra điều đó. Bởi vì nếu như anh biết được, mối quan hệ anh-em hiện giờ của cả hai sẽ bị đổ vỡ. Và Bảo Tuệ không muốn như thế!

Cô thật lòng chỉ xem anh như là một người thân, một người anh cả trong gia đình, là người mà tận đáy lòng cô hết mực kính trọng. Sự kính trọng anh ở cô quá lớn, nó đủ lớn để trở thành một bức tường ngăn cản tình cảm nam nữ phát triển. Bảo Tuệ không muốn thẳng thừng từ chối anh, cũng không muốn gượng ép bản thân mình thích anh. Cô chỉ muốn hai người mãi mãi là anh em mà thôi, chỉ như thế, cô mới có thể thoải mái đá đếu anh, thoải mái mách lẻo những chuyện về anh với quần gia Trần, và cũng để cô cảm thấy thoải mái hơn, khi đối mặt với chính anh.

-À, Khải Lâm này, em nghĩ em có một kế hoạch khác ọi người trong khi em đi Nhật, - Bỗng dưng, Bảo Tuệ lên tiếng phá vỡ, nói một câu không ăn nhập gì vào chủ đề. – Trong những ngày em đi Nhật, em muốn tắt

cả mọi người đến biển Nha Trang chơi đi, dù gì cũng chỉ có 16 người, làm muốn chuyến du lịch tập thể cũng hay!

Khải Lâm cười khỏ, cô nàng Bảo Tuệ này, anh đã nói như vậy mà còn cố ý lảng sang truyện khác. Thôi thì đến đâu thì đến:

-Nhưng mà Bảo Tuệ, tiền ở đâu mà đi du lịch, biệt thự ‘Mộc Thanh’ của Nhị phu nhân chẳng lẽ bỏ trống!

Bảo Tuệ lắc lắc đầu, cười vui vẻ:

-Anh đừng nói như vậy, “Mộc Thanh” đúng là biệt thự của mẹ, nhưng dù gì nó cũng đã trở thành của quá khứ rồi! Đối với em hiện tại, người thân, gia đình chính là anh và quần gia Trần cùng mọi người, mọi người đối với em mãi mãi đều quan trọng nhất, mãi mãi là người nhà! – Một lời nói thốt ra, nghe có vẻ đơn giản, chỉ là nói về việc mọi người đối với cô quan trọng thế nào, nhưng ý nghĩa sâu xa của nó chính là khẳng định lại về mối quan hệ anh-em mãi không suy chuyển của Bảo Tuệ và Khải Lâm.

Khải Lâm là người thông minh, anh nghe liền hiểu được. Anh cười cười đứng lên, xoa xoa đầu của Bảo Tuệ, nói:

-Anh hiểu rồi, em đi chơi vui vẻ là được!

Tình cảm của Khải Lâm đối với Bảo Tuệ, vẫn sẽ mãi mãi là như vậy, nhưng mà cô đã có ý từ chối như thế, anh chỉ còn biết buồn bã mà giấu nó vào trong tim. Nếu đã không được như ý nguyện gắn kết bằng dây tơ hồng, thì chỉ đành tìm đầu dây còn lại. Anh sẽ cố gắng mà xóa đi Bảo Tuệ trong tâm trí, nếu không tìm được, anh sẽ nhờ một người con gái nào đó xóa đi vậy!

Ánh nắng buổi xế chiều xuyên qua cửa sổ, chiếu sáng hai gương mặt đang mỉm cười nhìn nhau. Như muốn chúc phúc cho hai trái tim kia, một ngày sẽ tìm được nửa còn lại thuộc về mình.

Sân bay Y ...

Quang cảnh vẫn như cũ, vẫn là người ra vào tấp nập, vẫn có những người thân ôm nhau khóc nức nở khi phải chia tay. Chỉ là thời điểm có khác, và mục đích có khác thôi.

Bảo Tuệ cùng Hạo Phong kéo chiếc vali của mình đứng đối mặt với quần gia Trần cùng Khải Lâm. Quần gia Trần cười hiền hậu lên tiếng:

-Tiểu thư đi tận hai tháng, cố gắng mà giữ gìn sức khỏe!

-Con sẽ ổn mà, con đã từng đi Hàn ba năm rồi, giờ đi hai tháng, cũng chỉ là đi chơi cho khoây khoả thôi mà! – Bảo Tuệ tiến đến ôm chầm lấy quần gia Trần, dụi mặt vào hõm vai của ông, nhẹ nhàng nói.

-Ừ, ta biết! – Quần gia Trần vỗ vỗ đầu cô, hết sức hiền từ như một người cha già đang vỗ về con gái của mình. Rồi ông quay sang Hạo Phong, dùng giọng điệu từ tốn nói:

-Cậu Hoàng, mong cậu chiếu cố tiểu thư! Đừng để con bé xảy ra chuyện gì!

-Cháu biết rồi ạ, bác cứ yên tâm! – Hạo Phong cười cười trả lời.

Khải Lâm nhàm chán khoanh tay lại, người hơi nghiêng sang một bên, vẫn dùng giọng điệu muôn thuở đều đều nói:

-Nói thì hay lắm, sang Nhật rồi thì thấy mấy em chân dài lại bỏ bê Bảo Tuệ! Lúc đó chú cứ liệu hồn, Bảo Tuệ mà có chút thương tổn nào thì chết với tôi!

-Tuyệt đối không có chuyện đó đâu mà! – Hạo Phong cười khỏ.

Bảo Tuệ đứng một bên nhìn ba người đàn ông đang nói chuyện, khóe môi cô giật giật, còn gương mặt thì chẳng biết nên gọi là đau khổ hay là khóc không thành tiếng.

“Trời ạ, nghe sao giống ... bố chồng với anh vợ dặn dò con rể quá vậy!” – Bảo Tuệ âm thầm cười khỏ. Hạo Phong từ khi nào mà có cả chức vụ đó vậy cơ chứ?

-Thôi thôi thôi, cũng sắp đến giờ bay rồi! Em và tên này phải vào phòng chờ đây! Mọi người cũng đi Nha Trang vui vẻ nhé! – Bảo Tuệ kéo kéo tay áo Hạo Phong khi phát hiện ra nhưng cô gái xung quanh đang

ngày càng chăm chú nhìn họ, đa số là ánh mắt ngưỡng một dành cho cái tên đứng bên cạnh, và ánh mắt ghen tỵ như dao nhọn chĩa thẳng vào cô.

-Ừ! – Quần gia Trần cùng Khải Lâm đồng thanh nói, rồi họ đứng đó, đợi cho bóng của Bảo Tuệ và Hạo Phong khuất sau cánh cửa phòng chờ.

Hai tháng ... liệu sẽ có chuyện gì xảy ra!?

14. Chương 14: Đến Nhật

Chiếc máy bay riêng của tập đoàn Key hạ cánh ở sân bay Tokyo. Hạo Phong và Bảo Tuệ (với gương mặt thật) bước xuống, làm cho tất cả mọi người đứng gần đây trong vòng bán kính 2 mét rưỡi có thể mất máu.

Vì là mùa hè, trời Nhật Bản khá oi nồm nên Hạo Phong mặc một chiếc áo sơ mi, quần cộc ở trên không gài, để lộ vòm ngực rắn chắc và một sợi dây chuyền bạc trên cổ, một chiếc quần Jean đen và đôi giày Adidas mắc tiền màu trắng, thậm chí còn “lưu manh giả danh trí thức” mang một chiếc kính trên mặt, dù che đi đôi mắt hổ phách luôn lóe lên lạnh lùng, cũng không giảm đi phần nào sự lẫm liệt của cậu, chiếc bông tai bạc vẫn phát ra ánh sáng lấp lánh mê người.

Còn Bảo Tuệ, cô trông thật dịu dàng với chiếc váy xòe có hoa văn màu xanh nổi bật trên nền vải trắng, chân đi một đôi giày búp bê trắng, mái tóc mềm như nhung khẽ lay động nhẹ nhàng, kết hợp với gương mặt hoàn mỹ làm cô trông thật xinh đẹp và thật giản dị.

Người quản gia già của cha mẹ Hạo Phong được cử đi đón hai người ở sân bay từ sớm, ông bước đến bên họ cúi thấp người, nhẹ giọng nói:

-Thiếu gia, tiểu thư! Xe đang đợi ở cửa sân bay!

Hai người không hẹn mà cùng gật đầu, rồi bước đến bên một chiếc xe Lamborghini đã đậu sẵn ở đó từ bao giờ.

Bảo Tuệ khẽ quan sát cảnh vật hai bên đường đi, cảm giác thật lạ! Lúc còn nhỏ khi chơi với Hạo Phong, cô đã không ít lần gặp cha mẹ cậu, tự dưng bây giờ gặp lại, cô cảm thấy rất hồi hộp và ... bồn chồn. Không biết hai người đó giờ có thay đổi chút nào không, có khỏe không? Bảo Tuệ cảm thấy muốn gặp lại cha mẹ Hạo Phong nhanh một chút, để phần nào làm giảm đi cái cảm giác trái tim đập bình bịch đến khó chịu trong lồng ngực.

Còn Hạo Phong thì lại quan sát Bảo Tuệ tự nãy giờ, cố gắng tìm biểu cảm trên gương mặt vốn thản nhiên của cô. Và quả không làm cậu thất vọng khi mà lại thấy Bảo Tuệ tự dưng bặm môi lại như suy nghĩ gì đó, rồi lại nhìn hướng ra phía trước đường với vẻ mặt chờ mong. Hi, cô nàng này có vẻ rất muốn gặp cha mẹ cậu, biểu hiện đã rõ như thế cơ mà!

‘Thành thật’

Quả thật tim của Bảo Tuệ đã muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi!

Cô thắc mắc tại sao nãy giờ bác trai và bác gái cứ nhìn cô chằm chằm mãi như thế không biết. Chẳng lẽ cô đã làm gì sai sao?

Kể từ khi bước vào căn biệt thự lộng lẫy được xây theo lối kiến trúc Nhật Bản này Bảo Tuệ đâu có gây phiền phức gì. Cô vừa vào nhà thì cha Hạo Phong đã ra hiệu cho cô và cậu ngồi xuống, nhưng mà “ngồi” theo kiểu người Nhật Bản lại là quỳ. Rồi họ chẳng thèm nói lời nào, cả Hạo Phong cũng chỉ trầm mặc, nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của cha mình, khóe mắt lộ vẻ khó hiểu như Bảo Tuệ.

Còn Hoàng phu nhân thì nhìn Bảo Tuệ gay gắt hơn nữa, bà giống như ... đang muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Quỳ gần 30 phút khiến cô cảm thấy hai chân như đã mất đi cảm giác, đã vậy còn bị nhìn chằm chằm thế này, thật là cực hình mà.

Đúng lúc này ...

-Hahaha! Bảo Tuệ, cháu lớn quá rồi! – Cha Hạo Phong – ngài Hoàng Đăng Khôi cười lớn đầy sáng khoái, còn khẽ xoa đầu Bảo Tuệ. Khiến cô giật thót, tý nữa là ngã bập ngữa.

-Ừ, Tuệ, dạo này cháu càng lớn càng xinh đẹp! Bác cũng nhận không ra! – Hoàng phu nhân – Hoàng Nguyệt Chi cũng khẽ che miệng cười, ánh mắt bà tràn đầy sự hiền từ.

-Dạ, cảm ơn bác trai, bác gái! – Bảo Tuệ nở một nụ cười gương. Nếu như khi bình thường nhận được những lời khen này từ cha mẹ Hạo Phong, Bảo Tuệ sẽ rất nhanh chóng mà đỏ mặt, nhưng hôm nay thì khác. Có vẻ như cô quan tâm tới cái chân tê rần rần của mình hơn là những lời khen đó.

-Cha, mẹ, vậy mà hai người hù con và Bảo Tuệ thót tim ra ngoài này giờ! – Hạo Phong không vừa ý lên tiếng trách móc, sau đó lại quay sang đỡ Bảo Tuệ đã không còn chút sức lực đứng dậy.

Bảo Tuệ đương nhiên không phải là yếu ớt gì, nhưng quỳ lâu như vậy đối với một người không quen mà nói chính là một cực hình. Giờ thì chân cô dường như chẳng còn xương nữa, cứ vô lực tựa vào Hạo Phong.

-Con đưa cậu ấy vào phòng trước, nhìn chân cậu ấy giờ cứ như cái vôi bạch tuột rồi! – Hạo Phong quay sang nói với cha mình rồi còn cố châm chọc Bảo Tuệ một câu, khiến cô vừa xấu hổ lại vừa tức giận nhéo cậu một phát ở cánh tay làm Hạo Phong la oai oái.

Sau khi hai người trẻ nít kia rời đi, ông bà Hoàng lúc này mới lo âu nhìn nhau.

-Biểu hiện của hai đứa nhóc kia trông rất giống như một đôi tình nhân! – Hoàng Nguyệt Chi lo lắng nhẹ giọng nói.

-Ừm ... em đừng quá lo lắng, cái gì đến rồi cũng sẽ đến! – Ông Đăng Khôi khẽ nhấp ngụm trà, bình thản đáp.

-Thực tình mà nói em cảm thấy Bảo Tuệ này thật ra chẳng biết ngoài sắc đẹp ra có làm được gì không nữa! – Hoàng Nguyệt Chi thở dài. Bà nhớ rất rõ, Bảo Tuệ là đứa con không được chủ tịch Dương Minh chấp nhận, từ nhỏ đã nghịch phá, học hành thì không ra làm sao. Nếu ... nếu là con dâu của bà, chẳng phải là Hạo Phong sẽ khổ sao?

-Nhưng anh cảm nhận được Bảo Tuệ không thích Hạo Phong đâu! Và Hạo Phong cũng vậy, thằng nhóc đó, nó đã nói là nó thích Trà My! – Ông Đăng Khôi vỗ nhẹ bàn tay của phu nhân Nguyệt Chi. Thực ra, tuy bảo là không quan tâm lắm đến sự lựa chọn của con trai. Nhưng làm một người cha, lại có một đứa con trai độc nhất thì làm sao không muốn nó được hạnh phúc đây?

Bà Nguyệt Chi thở dài:

-Em mong là vậy!

Sáng sớm hôm sau ...

Ông Đăng Khôi rời giường thức dậy, bước qua phòng đứa con trai của mình, gõ cửa. Hạo Phong cũng bước ra, trên người là bộ Pijama còn chưa kịp thay. Đầu tóc có chút hỗn độn, nhưng lại làm cậu thêm phần ... hoang dã. Chiếc khuyên tai bạc không vì vậy mà mất đi ánh sáng muôn thuở của nó.

-Xuống ăn đi con trai, cha nghe mùi thơm của món beefsteak pasta đấy. Chỉ có mẹ con biết làm món này thôi, lâu rồi bà ấy không xuống bếp! – Ông Hoàng vỗ vai con trai, nở nụ cười vui vẻ.

-Vâng! – Hạo Phong cũng cười đáp.

Nhưng khi họ đến bàn ăn thì mới thấy được, hóa ra người vào bếp lại là Bảo Tuệ, còn Hoàng phu nhân và các người hầu chỉ đứng ở cửa bếp xem xét mà thôi. Những đĩa beefsteak với pasta nhìn thật ngon mắt, trông chẳng kém gì các nhà hàng làm nên. Ông Đăng Khôi dùng thìa nếm thử chút sốt cà chua, lập tức hai mắt liền sáng lên.

-Bảo Tuệ, cháu giỏi quá. Sốt cà chua làm rất vừa ăn, khá lắm đấy! – Ông Đăng Khôi cười rục rĩ sau khi bắt đầu nhấm nháp thử một chút thịt beefsteak.

-Cháu giỏi quá Bảo Tuệ, ai dạy cháu nấu vậy, động tác rất thuần thục, còn nhanh hơn cả bác! – Bà Nguyệt Chi cũng vui vẻ xoa đầu Bảo Tuệ, hỏi giống như là một người mẹ.

-Cha, mẹ! Hai người không biết là cậu ấy còn có một quán ăn riêng ở Việt Nam sao!? – Hạo Phong lười biếng mở miệng nói, tay thì không nhanh không chậm đưa một miếng thịt bò vào miệng. – Cả Trà My cũng từng khen cậu ấy nấu ăn ngon đấy!

-Ồ, cô gái nhỏ! Cháu còn kinh doanh nữa sao, thật là giỏi! – Ông Đặng Khôi cười thoải mái, kéo Bảo Tuệ ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh ông.

-Bác trai quá khen! Cháu chỉ bon chen thử kinh doanh mà thôi, hy vọng quán phát triển tốt! – Bảo Tuệ cực kỳ khiêm tốn nói, nở một nụ cười thật nhã nhặn.

-Cháu khiêm tốn quá, là con của D ... à không, ý bác là cháu sẽ kinh doanh giỏi mà! – Bà Nguyệt Chi biết mình đã lỡ lời, vội vàng chữa cháy. Nhưng Bảo Tuệ nghe vẫn hiểu, đôi mắt màu xanh tím đang long lanh vui vẻ bỗng chốc trầm xuống, rất nhanh, rồi lại biến mất. Nhưng Hạo Phong đã nhìn thấy.

-Hơ, đây là lần đầu tôi thấy cậu khiêm tốn đấy! Cha, mẹ, đừng bị cô ấy gạt chứ! – Cậu lên tiếng trêu chọc, vội xóa bỏ không khí trầm mặt.

Ông bà Hoàng cười vui vẻ, còn Bảo Tuệ thì giận đến nụ cười cũng héo đi đôi chút, rồi đôi mắt cô trở nên thật giảo hoạt, nhìn đến trong đĩa của Hạo Phong đã hết nước sốt cà, có lẽ khi này cô lấy ít sốt cà vào đĩa quá!

-Mẹ, cho con xin chút sốt! – Hạo Phong trẻ con làm nũng với bà Nguyệt Chi.

-Bác gái, để cháu đi lấy cho! – Bảo Tuệ cười rất rạng rỡ, nhìn không ra chút nào là xảo trá. Nhưng đáy mắt lại lóe ra tia sáng tinh ranh rợn người.

Lát sau, khi Hạo Phong bắt đầu tiếp tục bữa ăn thì ...

-Khụ khụ! – Hạo Phong mặt đỏ gay chạy vào trong bếp tìm nước uống, lòng hối hận khi này vì sao lại tin Bảo Tuệ, trong khi đã bị cô hại hai lần.

-Bảo Tuệ! – Sau khi đã nốc cạn hai chai nước suối đến no căng bụng, Hạo Phong tức giận gầm lên. Còn ba người đang ngồi ở ngoài bàn ăn thì cười đến chảy nước mắt.

15. Chương 15: Một Người Bạn Mới

Hôm nay là một ngày đẹp trời, nắng không gắt, chỉ nhẹ nhàng chiếu lên những tán lá cây trong vườn nhà Hạo Phong. Làm lấp lánh những giọt sương trên những bông hoa tulip mà Bảo Tuệ rất thích.

Dưới cây anh đào cao lớn, hai cha con Hạo Phong đang ngồi chơi cờ tướng, cả hai đều có vẻ rất căng thẳng. Bảo Tuệ vui vẻ bước đến, trên tay là một cái khay để hai cái bánh ngọt sô cô la vừa nướng xong.

Cô đặt bánh xuống, nhẹ nhàng quan sát bàn cờ, cố không làm kinh động đến hai con người đang tập trung cao độ.

Có vẻ Hạo Phong đang bị dồn vào thế bí đến nỗi không nhìn ra được là mình đã sắp thắng. Bỗng cậu nhấc tay lên, định duy chuyển một con cờ. Bảo Tuệ hốt hoảng nói:

-Khoan!

Hạo Phong vì bị tiếng nói của cô làm giật mình cũng dừng tay lại, ngược đôi mắt lên tò mò muốn hỏi cô có chuyện gì thì cô đã cầm một quân cờ khác lên, di chuyển đến một điểm trên bàn cờ, đôi môi nhỏ nhắn thích thú reo lên.

-Chiều tướng!

Ông Đăng Khôi lúc đầu có đôi chút bất ngờ, sau đó thì rất vui vẻ cười với Bảo Tuệ.

-Nhóc con, cháu rất có năng khiếu chơi cờ đấy! Cháu giỏi hơn thằng nhóc Hạo Phong này nhiều rồi!

-Bác nói quá rồi, cháu chỉ may mắn suy nghĩ ra nước cờ thôi! – Bảo Tuệ cười, lòng không khỏi cảm thấy tự hào, nhưng vẫn là một mặt khiêm tốn.

-Đừng quá khiêm tốn, như thế cũng không hay đâu! Cháu không biết rằng cơ hội may mắn trong cờ này là khó có thể sao! – Ông Đăng Khôi trách móc như một người cha đang dạy dỗ đứa con gái của mình.

-Hi, bác và “thằng nhóc” Hạo Phong ăn bánh đi ạ! – Bảo Tuệ cười gượng, rồi lại lên tiếng nhái lại giọng của ông Đăng Khôi khi nói chuyện với mình để chọc tức Hạo Phong.

-Bảo Tuệ, cậu muốn chết sao? – Hạo Phong khoe miệng giật giật, cười gằn lên tiếng.

-Oa, bác ơi, cậu ấy đánh con kia! – Bảo Tuệ vội vàng chạy ra núp sau lưng của ông Đăng Khôi, vẻ mặt sợ hãi như một chú thỏ con.

-Bảo Tuệ! – Hạo Phong đen mặt khi nhìn thấy tình cảnh đó.

-Thôi nào con trai, đừng có bạo lực như thế! Con bé có làm gì đâu! Vả lại cha thấy nó gọi đúng đấy! – Ông Đăng Khôi cười lớn tiếng, câu cuối còn cố ý châm chọc.

-Cha! – Hạo Phong bắt mồm lên tiếng, thật không biết là cậu hay là Bảo Tuệ mới là con của cha đây nữa.

-Hihihi! – Bỗng nhiên có một tiếng cười nhỏ nhẹ truyền đến tai ba người đang trong thế trận chinh chiến kia.

Mọi người đồng loạt quay sang nơi phát ra tiếng cười, đó là một cô gái rất xinh đẹp. Gương mặt bầu bĩnh, đôi mắt sáng như sao, đôi môi chúm chím đang vẽ thành một nụ cười vui vẻ. Mái tóc được buộc chéo sang một bên rồi cố định bằng một cái nơ màu trắng, nổi bật trên nền đen mượt. Cô nàng mặc một chiếc váy màu đen, chiếc áo sơ mi màu vàng có caravat màu đen, chân đi giày thể thao màu trắng hết sức nghịch ngợm.

-Hóa ra ông anh này cũng có ngày như thế này! Bị một cô gái ... uhm cực kỳ xinh đẹp ăn hiếp! – Cô nàng đáng yêu đó tiến đến chỗ mọi người, thản nhiên xoa đầu Hạo Phong. Còn vui vẻ liếc mắt đưa tình với Bảo Tuệ, khiến cô rất ngạc nhiên, cô bé này rõ ràng là người Nhật lại có thể nói Tiếng Việt trôi chảy như thế này.

-Này, con nhóc kia, hỗn hào quá đấy, bỏ tay ra khỏi đầu anh! – Hạo Phong mặt nhăn mày nhíu đẩy cái tay đang làm loạn trên đầu mình ra.

-Gi mà con nhóc chứ! Em nhỏ hơn anh có 2 tuổi thôi mà, người ta lớp 10 rồi đấy! – Cô nàng trẻ môi không vừa ý, rồi lại quay sang ông Đăng Khôi cười vui vẻ.

-Con chào bác, cha mẹ của con đang ở trong nhà với bác gái ạ!

-Chào Hoshimi, con dạo này thật xinh quá! – Ông Đăng Khôi dịu dàng xoa đầu Hoshimi, rồi quay sang nói với Hạo Phong. – Con lo mà dẫn Hoshimi đi chơi, cha vào trong tiếp ông bạn già đây! – Nói rồi ông bỏ đi mất.

-Hừ, lớn già cái đầu rồi chứ có nhỏ nhắn gì đâu mà bắt con phải dẫn đi chơi như em bé thế chứ! – Hạo Phong lăm lăm tức tối, thậm chí còn hậm hực nhìn Hoshimi đầy giận dữ. Nhưng cô bé lơ đi và quay sang Bảo Tuệ:

-Chị là Bảo Tuệ phải không ạ?

-Là chị! – Bảo Tuệ cười, cô cảm thấy rất thích tính cách nghịch ngợm của cô bé người Nhật này.

-Em là Hoshimi Honegawa, gia đình em có quen biết chút chút với gia đình cái tên kia, rất hân hạnh được gặp chị! – Cô bé Hoshimi cười rạng rỡ, tay còn đưa ra muốn bắt tay với Bảo Tuệ.

-Chị là Dương Bảo Tuệ, rất vui được gặp em, ngôi sao xinh đẹp! – Bảo Tuệ vui vẻ nói.

-Ồ, ý chị là sao? – Hoshimi ngây ngốc hỏi, nó không hiểu sao chị Bảo Tuệ lại gọi nó là “ngôi sao xinh đẹp”.

-Có hai lý do chị gọi em như vậy! – Bảo Tuệ cười. – Thứ nhất, tên em là Hoshimi có nghĩa là ngôi sao xinh đẹp, và thứ hai, thưa quý cô ca sĩ nổi tiếng Hoshimi, cô là một ngôi sao của công chúng và cô rất xinh đẹp!

-Wow, hihi, sao chị Bảo Tuệ giỏi quá vậy, nhận ra em nữa! – Hoshimi cười vui vẻ.

-Đừng coi thường chị chứ! – Bảo Tuệ cười đùa.

-Được rồi được rồi! Xin lỗi đã cắt ngang màn chào hỏi của hai quý cô nhưng đã đến giờ cơm trưa rồi, mời hai quý cô vào nhà dùng bữa! – Hạo Phong hắng giọng, trịnh trọng mời hai người con gái đang tám đến nỗi quên trời đất kia.

-Đã biết! – Cả hai người cùng đồng thanh rồi cùng nhau bước vào nhà.

Hạo Phong chỉ còn một mình ngây ngốc đứng ngoài vườn. Gì chứ, đùa sao?! Một Bảo Tuệ đủ khiến cậu dở sống dở chết, giờ lại thêm cô em nuôi này thì những tháng ngày còn lại của cậu không phải là địa ngục chứ?

Những ngày tiếp theo sau đó của Bảo Tuệ tràn ngập niềm vui. Cha, mẹ của Hạo Phong thương yêu cô như con gái ruột của mình, ông Đăng Khôi mỗi lần đi làm về đều hỏi thăm cô đầu tiên, bà Nguyệt Chi thì chỉ cô rất nhiều món ngon, có cả những món ngọt mà cô chưa từng biết đến. Lần này về nhất định sẽ bổ sung thêm vào thực đơn của quán “Bốn mùa”.

Bảo Tuệ từ nhỏ đến lớn không được sống trong tình thương của cha mẹ, bên cạnh cô chỉ có người anh trai Khải Lâm và “ông bố” quán gia Trần. Thế nên được cha mẹ của Hạo Phong yêu thương và đối xử tốt như con gái khiến cô không thể không cảm động đến muốn rơi nước mắt.

Còn cô bé Hoshimi thì ngày ngày đều sang tìm cô, gần như là muốn dọn qua nhà Hạo Phong ở, khi thì cùng nấu ăn (thực ra thì đa số là cô làm, con bé chỉ phụ vài việc vặt), khi thì cùng đi mua sắm. Hoshimi còn dạy cô cách hóa trang chuyên nghiệp, vì cô bé thường hay hóa trang để ra đường mà không ai nhận ra ngôi sao Hoshimi nổi tiếng.

Còn Hạo Phong thì thật thê thảm, Bảo Tuệ đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cậu, ngay cả khi cùng ngồi trong bàn ăn thì cô chỉ toàn trò chuyện với mẹ cậu về mấy món ăn. Nói chuyện với bố cậu về việc quản lý quán ăn “Bốn mùa”, và còn lại thì trò chuyện với Hoshimi về đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Hạo Phong tức giận một cách vô cớ mà ngay cả cậu cũng không hiểu tại sao. Rõ ràng là cậu đưa ra đề nghị cô cùng sang đây, rốt cuộc tại sao nhân vật được quan tâm nhất là cô chứ không phải là cậu. Mọi người ai cũng một Bảo Tuệ, hai Bảo Tuệ.

Vậy mà ... thắm thoát cũng hơn một tháng trôi qua, quả là những ngày vui chơi, giải trí bao giờ cũng qua nhanh hơn những ngày làm việc bận rộn. Thời gian dường như đang chạy đua vậy, cứ trôi qua, rồi trôi qua trong những ngày vô nghĩa.

Hạo Phong chợt nhận ra, Bảo Tuệ sang Nhật Bản cùng cậu tuy đúng là đã hơn một tháng, nhưng mà cậu chưa từng (thật sự) có một buổi đi chơi riêng tư nào cùng cô. Đa số đều là đi cùng bà Nguyệt Chi, đi cùng Hoshimi mà thôi!

Vậy là, trong cái đầu của người nào đó lại bắt đầu lên kế hoạch mời Bảo Tuệ đi chơi riêng!

-Này, còn 5 ngày nữa là phải về rồi! – Hạo Phong đứng tựa vào tủ bếp, vu vơ nói với Bảo Tuệ đang chăm chú nhìn vào chiếc bánh đang đặt trong lò nướng.

-Ừ, tiếc nhỉ! – Bảo Tuệ cũng cười cười nói.

-Cậu ... có muốn đi đâu đó chơi không, từ khi sang đây đến giờ đã hơn một tháng rồi cậu không đi ... chơi riêng cùng tôi! – Hạo Phong quay sang nhìn chăm chú vào Bảo Tuệ, ngập ngừng không biết mở lời thế nào.

Bảo Tuệ quay sang nhìn lại cậu, thần nhiên hỏi:

-Đi đâu đó? Biết đi đâu bây giờ, tôi không rành về nơi này mà!

Tuy có mẹ là người Nhật nhưng Bảo Tuệ chưa từng được đến Nhật bao giờ. Nên bây giờ cô nói không biết về nơi đây cũng không có gì lạ!

-Vậy ... tôi đưa cậu đi nhé! – Hạo Phong lại tiếp tục ngập ngừng.

-Sao? – Bảo Tuệ khẽ nghiêng đầu hỏi, rồi lại dán mắt vào lò nướng bánh.

-Sáng ngày mai, tám giờ, ra gặp tôi ở cổng, tôi đưa cậu đi chơi cả ngày luôn! Không thích thì không đi cũng không sao! – Nói rồi thì nhanh chóng rời đi, còn không thèm hỏi xem ý kiến của Bảo Tuệ, khiến cô chỉ biết đứng đó ngu ngơ nhìn theo.

Còn Hạo Phong, cậu không hiểu sao lại ngượng ngập như vậy, họ có phải là đi hẹn hò đâu, chỉ đơn giản là hai người bạn cùng nhau đi chơi thôi mà. Nhưng ... cậu hy vọng cô không lôi kéo theo Hoshimi.

16. Chương 16: Có Phải Là Hẹn Hò?

”Chợt, cô quay sang hỏi Hạo Phong:

-Hạo Phong này, chúng ta đang đi đâu thế?

Hạo Phong mắt vẫn nhìn phía trước, thủng thỉnh đáp:

-Đến một nơi thích hợp để đi chơi!”

Tám giờ sáng ...

Hạo Phong lái một chiếc BMW đen đến cổng biệt thự, một bóng dáng mảnh mai đã đứng ở đó khiến cậu phanh xe ngay lại.

Bảo Tuệ hôm nay trông rất xinh đẹp, cô mặc một chiếc váy trắng nhẹ nhàng với một sợi dây tím cột thành một chiếc nơ ở thắt lưng, chân đi một đôi giày búp bê màu tím. Mái tóc dài đen mượt được uốn xoắn nhẹ ở phần đuôi, tôi lên gương mặt trái xoan thanh tú trắng trẻo có một đôi mắt màu lam tím tuyệt đẹp. Hoshimi sau khi biết ông anh của mình và chị Bảo Tuệ yêu quý sẽ đi chơi với nhau thì lôi cô ra bắt trang điểm, thế nên Bảo Tuệ mới như thế này.

-Ồ, Hạo Phong, sao cậu thờ người ra thế? – Bảo Tuệ ngạc nhiên quay sang nhìn Hạo Phong đang ngây ngốc.

-Ồ, ừ thì ... đi chứ!? – Hạo Phong lắp bắp.

Bảo Tuệ phì cười trước gương mặt có phần hơi ngượng ngập của Hạo Phong, cô cất giọng sắc mùi giễu cợt:

-Ngày hôm qua chính miệng cậu mời tôi đi, hôm nay lại bảo có đi không. Hạo Phong, tôi đang rất lo lắng cho tình trạng não-bộ-đình-trệ của cậu!

-Này, vậy có chịu lên xe không! Hay là thôi, không đi nữa! – Hạo Phong nổi tính khí trẻ con, lại gắt gỏng với Bảo Tuệ.

-Hứ, cậu mời mà không đi thì bỏ lỡ cơ hội ngàn năm! – Bảo Tuệ mở cửa chiếc xe rồi ngồi vào ghế lái phụ, còn dùng chính câu nói lúc trước của Hạo Phong để đầu khẩu lại với cậu.

“Con gái đúng là chúa nhớ dai!” – Hạo Phong bĩu bĩu môi, rồi cũng yên lặng lái xe ra khỏi cổng.

Chiếc xe băng qua những con đường nhộn nhịp và đậm chất xa hoa của thủ đô Tokyo. Gió mùa hạ mang theo những cái nóng nhẹ nhàng len lỏi vào bên trong chiếc xe đang bật điều hòa mát rượi, tạo nên một bầu không khí vừa ấm áp, lại vừa có chút ngọt ngào.

Bảo Tuệ hạ cửa kính xe xuống, thích thú ngắm nhìn đường phố Tokyo. Cô không phải chỉ mới đi qua những con đường này lần đầu tiên, nhưng những lần trước đều đi rất đông người, cảm giác mất tự nhiên khiến Bảo Tuệ không thể nào thoải mái ngắm nhìn mọi thứ. Hôm nay, đi chung với cái tên này, Bảo Tuệ không thấy bị gò bó nữa, nên cảnh đường phố cứ thế ngày càng đẹp hơn trong mắt cô.

Chợt, cô quay sang hỏi Hạo Phong:

-Hạo Phong này, chúng ta đang đi đâu thế?

Hạo Phong mắt vẫn nhìn phía trước, thủng thỉnh đáp:

-Đến một nơi thích hợp để đi chơi!

Bảo Tuệ nghe vậy liền liếc Hạo Phong một cái sắc lẹm, khiến Hạo Phong cảm thấy dựng tóc gáy, trên vầng trán cao cao bắt đầu rịn mồ hôi. Trời ơi, cậu chỉ muốn giữ bí mật cho đến phút chót thôi mà, làm gì lại đắc tội với cô nàng này rồi?

Nhưng nói gì thì nói, Hạo Phong vẫn muốn nhanh chóng lái xe đến nơi mà cậu muốn đưa Bảo Tuệ đến.

Đó là ... một nơi rất đặc biệt với Hạo Phong!

-Ồ, Hạo Phong, đây là đâu sao mà vắng quá vậy? – Bảo Tuệ loay hoay nhìn ngang nhìn dọc một hồi mới ngẩng ra hỏi Hạo Phong. Con đường mà họ đang rẽ vào toàn cát sỏi, hai bên là thảm cỏ xanh mọc cao ngang bụng người, khiến hai người đang ngồi trong xe gần như bị che khuất tầm nhìn.

-Yên tâm đi, tôi không rẽ vào chỗ bậy bạ đâu! – Hạo Phong cười cười, vẫn chuyên chú xoay xoay bánh lái.

Chiếc BMW đen chạy một cách khó nhọc qua đám cỏ cây, lại đi tiếp vào một con đường đầy đất đỏ. Xe cứ lắc lư, lắc lư, cảm giác choáng váng nhanh chóng ập lên não Bảo Tuệ, khiến cô thấy buồn nôn không chịu được, khó khăn cất lời:

-Hạo Phong, làm ơn chạy chậm tý, tôi chóng mặt quá!

-Hừ, xem ra cậu đi xe khá tệ nhỉ? – Hạo Phong hừ nhẹ một tiếng, cũng không quên cất giọng trêu chọc Bảo Tuệ.

-Chứ ai bảo cậu lái xe quá tệ làm gì? – Bảo Tuệ nghe vậy cũng không chịu thua liền nói lại ngay, nhưng giọng nói yếu ớt của cô không có chút cảm xúc gì là giận dữ, mà khiến người khác nghe càng tội nghiệp.

Hạo Phong phì cười, một tay cầm bánh lái, còn tay kia lại vươn qua xoa xoa đầu Bảo Tuệ, hay nói trắng ra là vò rối mái tóc được chuẩn bị công phu của cô:

-Được rồi, chịu khó một chút đi, sắp đến nơi rồi!

Bảo Tuệ nhanh tay chụp ngay lại cái tay của người nào đó đang cố gắng khiến đầu mình thành tổ quạ, hậm hực không nói nữa, quay ra ngoài cửa sổ nhìn, mặc dù chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Cho đến khi chiếc xe đỗ xích lại một cái, khiến Bảo Tuệ hết sức ngạc nhiên quay sang Hạo Phong thì thấy cậu cúi húi tắt máy xe, mở cửa đi xuống, đồng thời cũng ngoắc ngoắc tay ra hiệu cô xuống xe. Bảo Tuệ có hơi khó chịu bởi hành động đầy vẻ kẻ cả của cậu, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi xuống xe, bước đến bên Hạo Phong, nhìn quanh quất:

-Đây là chân đồi mà! – Cô cảm thán một câu.

-Ừ, nó là chân đồi! – Hạo Phong đáp lại với vẻ hết sức hiển nhiên, rồi cậu men theo con đường mòn đã có sẵn dọc theo sườn đồi, bước lên. Cũng không quên quay lại hỏi Bảo Tuệ đầy khiêu khích. – Định đứng đó đợi mọc cánh bay hay sao mà không chịu lên vậy? Nhanh đi, tôi không đợi lâu đâu.

-Phải leo lên sao? – Bảo Tuệ nhướn nhướn mày đầy nghi hoặc. Hôm nay cô mặc váy, lại còn là váy trắng, nếu không cẩn thận leo lên thì ... thảm rồi!

Nhưng mà Hạo Phong có vẻ không quan tâm đến điều đó, cậu gật đầu “Ừ!” một tiếng, rồi bắt đầu rải những bước dài lên trên đồi. Có vẻ như cậu đã leo lên ngọn đồi này không biết bao nhiêu lần, nhiều đến nỗi nó trở nên thân thuộc với cậu.

Bảo Tuệ thấy vậy cùng đành gắng sức leo lên theo, mặc dù chiếc váy hết sức vướng víu, cô vẫn không muốn bị kẻ nào đó châm chọc.

Leo ... leo ... leo...

Bảo Tuệ dừng lại vịn cái váy đang bị gió trêu chọc.

Lại leo ... leo ... leo ...

Bảo Tuệ suýt trượt vì đôi cao gót.

Lại tiếp tục leo ... leo ...

Lần này thì cô bị vấp phải cục đá giữa đường.

...

Bảo Tuệ thầm than trong lòng, sao mà hôm nay cô lại hậu đậu như vậy cơ chứ? Tất cả là tại Hoshimi mà ra, cô nhất định phải về hỏi tội con nhóc đó!

Nhưng mà trước khi “tra tấn” Hoshimi ... phải leo tiếp cái đã!

Sao mà tên Hạo Phong này lại chọn ngay con đồi này để chơi chứ, vừa trơn lại vừa gồ ghề. Đã vậy ... còn chẳng galan chút nào mà đi trước, bỏ cô chật vật một mình ở đây. Rõ ràng cậu ta là người rủ đi chơi mà!

Đang thầm bối rối trong tức tối, chợt Bảo Tuệ nghe thấy có giọng nói trầm trầm phát ra trên đỉnh đầu mình:

-Cậu thật là ... – Sau đó là tiếng thở dài náo nề, rồi một đôi tay rắn chắc bế bổng cô lên.

Bảo Tuệ bị bất ngờ “Á!” một tiếng, rồi mới ngẩng lên nhìn người đang bế mình với đôi mắt nhìn người ngoài hành tinh. Cô giật giật tay áo của người đó, nói lắp bắp:

-Hạo Phong ... thả tôi xuống, tôi tự đi được. – Nhưng sự thật thì không phải vậy.

Hạo Phong tay vẫn bế cô không nhúc nhích, mắt lại liếc xéo cô một cái:

-Tôi không nghĩ vậy!

-Thì tôi ... tôi gặp chút rắc rối thôi mà! – Cô nhăn nhó, lại tiếp tục giật giật tay áo cậu. – Cậu công tôi cũng được!

Thôi thì đành mặt dày vậy, dù gì cũng là Hạo phong tự nguyện bế cô trước.

Nhưng, Hạo Phong nghe vậy liền phán một câu làm Bảo tuệ hết đường để nói lại:

-Cậu đang mặt vấy!

Bảo Tuệ cứng họng, sau một hồi trơ mắt nhìn “người tốt” kia với ý nghĩ: “Hôm nay chắc bão đổ bộ!” thì cô mới nhận ra tình cảnh của hai người, má lập tức liền hồng hồng.

Ừ thì là bạn bè với nhau, chơi cũng xem là thân, khi nhỏ cũng từng ôm nhau mà lăn lộn khắp nhà để giành đồ chơi rồi nhưng bây giờ tiếp xúc thân mật như vậy, cô vẫn thấy không quen! Nhất là khi gương mặt cô bây giờ lại kề sát vào bờ ngực rộng của cậu, có thể nghe rõ cả tiếng đập mạnh mẽ của trái tim cậu, khiến cô không khỏi bối rối.

Thế là cả đoạn đường lên đồi gì đó, hai người một mực giữ im lặng, chẳng nói với nhau câu nào.

Cho đến khi cảm nhận được gió thổi mạnh hơn và người đang bế mình cũng dừng chân lại, Bảo Tuệ mới ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn ra khỏi lồng ngực kia để quan sát xung quanh. Đồng thời cũng để kinh ngạc một phen.

Bối hiện giờ hai người đang đứng giữa một đồng hoa chi anh màu tím nhạt!

Hoa chi anh tím là một trong những loài hoa mà Bảo Tuệ rất thích, nhưng chi anh chỉ có ở Nhật Bản, nên Bảo Tuệ chỉ được ngắm nó ... qua màn ảnh mà thôi! Giờ đây, được chứng kiến chi anh nở rộ đẹp như vậy khiến Bảo Tuệ không khỏi cảm thấy ... có chút gì đó gọi là thành tựu!

Nhưng mà, sự “cảm thấy thành tựu” đó lập tức bị một tên chẳng có tý máu lãng mạn nào phá hỏng ngay bằng cái giọng mà (bây giờ) Bảo Tuệ cho là hết sức đáng ghét:

-Này, tay tôi tê cứng rồi!

17. Chương 17: Ký Ức Hoa Chi Anh

Hạo Phong thấy Bảo Tuệ lấy đóa hoa trên mái tóc mình xuống ngắm nhìn, cậu quay sang nhìn quanh cánh đồng hoa, cất tiếng:

-Nơi này rất có ý nghĩa với tôi!

Bảo Tuệ nghe vậy thì mặt lại tiếp tục đỏ lựng lên, nhanh chóng nhảy xuống khỏi vòng tay của Hạo Phong, cũng không quên lườm cậu một cái. Cô phúi phúi váy của mình rồi không quan tâm đến người nào đó nữa, đôi mắt đẹp sáng rỡ ngắm nhìn đồng hoa chi anh với vẻ thích thú khó kiềm nén.

Hoa chi anh so với hoa anh đào – Quốc hoa của xứ sở Mặt Trời Mọc thì không đẹp bằng, chi anh nhìn đơn giản hơn nhiều, nhưng nếu trồng một vườn hoa chi anh rồi quan sát từ trên cao sẽ thấy ngay điều kỳ diệu. Chi anh đứng cùng nhau, giống như tiếp thêm cho nhau sức mạnh để tỏa sáng, trở nên đẹp đến mức khiến người khác thấy khó thở. Thế nên mới nói, vẻ đẹp của hoa chi anh là vẻ đẹp e thẹn, không rực rỡ kiêu sa mà lại giản dị, dịu dàng, cũng chính điểm đó khiến Bảo Tuệ yêu thích loài hoa này.

Bảo Tuệ dịu dàng cúi xuống vuốt ve những đóa hoa chi anh, bàn tay búp măng trắng nõn lướt trên từng cánh hoa đầy trĩu mẩn. Đôi mắt đẹp ngời sáng, khiến cương mặt đã được trang điểm nhẹ càng trở nên xinh đẹp rực rỡ. Trông cô lúc này giống như tiên nữ giáng trần, khiến Hạo Phong ngắm đến ngẩn ngơ.

Cậu bước đến bên cô một cách nhẹ nhàng, Bảo Tuệ vẫn còn mãi chăm chú với cánh đồng hoa chi anh nên không để ý đến cậu. Cho đến khi một bàn tay nhẹ nhàng vén lọn tóc mai nghịch ngợm rủ xuống bên má cô, Bảo Tuệ mới giật mình quay lại.

Hạo Phong thấy cô chăm chú nhìn mình, cậu nở một nụ cười nhẹ rồi cúi xuống ngắt một đóa hoa chi anh cài lên mái tóc cô.

Bảo Tuệ ngây ngốc, thật sự ngây ngốc. Cô chưa từng thấy Hạo Phong có biểu hiện dịu dàng đến thế! Cậu lúc này giống như một người khác hẳn, không phải là một tên Hạo Phong tính tình như con nít mà cô vẫn biết.

-Này, về nhớ cảm ơn Hoshimi nhé! – Hạo Phong cười cười. – Hôm nay con bé trang điểm cho cậu rất đẹp!

-Ừm ... ừ! – Bảo Tuệ ngập ngừng quay đi. Hạo Phong hôm nay sao cứ khiến cô đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác thế cơ chứ? Đã vậy, đây còn là lần đầu tiên cậu khen cô xinh đẹp nữa ...

-Thôi được rồi, đừng đứng đây nữa. Qua bên kia ngồi đi! – Hạo Phong nắm tay cô, kéo cô đi một mạch, rẽ ngang qua biển hoa đến bên cây cổ thụ to lớn ở giữa cánh đồng. Dưới cây cổ thụ có một tảng đá lớn, Hạo Phong liền kéo cô ngồi xuống.

Hạo Phong thấy Bảo Tuệ lấy đóa hoa trên mái tóc mình xuống ngắm nhìn, cậu quay sang nhìn quanh cánh đồng hoa, cất tiếng:

-Nơi này rất có ý nghĩa với tôi!

Bảo Tuệ hơi khựng người lại, cô quay sang nhìn Hạo Phong nhưng không lên tiếng, ý muốn cậu nói tiếp.

-Đây là nơi mà tôi gặp thằng bạn thân đã không còn trên cõi đời này của tôi, tên nó là Jiro! – Cậu cười cười nói, nhưng ánh mắt lại không có ý cười mà lại rất xa xăm, có lẽ cậu đang đắm chìm trong hồi ức.

Lát sau, cậu nói tiếp:

-Năm đó tôi tám tuổi, Jiro cũng vậy. Hai đứa gặp nhau trong hoàn cảnh rất buồn cười: chiều hè hôm đó, sau khi cãi với mẹ một trận về việc mẹ không cho tôi về Việt Nam, bắt tôi ở lại học hành ở Nhật, tôi trốn ra ngoài chơi. Tôi cũng không nhớ mình đã làm thế nào đến đây, chỉ biết là khi bước lên, nhìn thấy một cánh đồng hoa chi anh đẹp rực rỡ, tôi đã ngây ngốc đứng nhìn!

Cậu dừng một chút, hướng tay về phía cách chỗ cậu và Bảo Tuệ đang ngồi chừng năm mét:

-Đó là nơi tôi đứng! – Rồi vỗ lên tảng đá. – Đây là nơi Jiro ngồi lúc đó!

-Jiro thấy tôi, liền đứng bật dậy như thấy ma vậy, trên tay nó còn cầm một quyển vở và cây bút. Nhà Jiro nghèo lắm nên nó không được đi học, nhưng bù lại nó chịu khó tự học lắm! Tôi ngưỡng mộ nó ở chỗ đó, rồi từ chiều hôm đó, nó và tôi trở thành bạn của nhau.

Kể đến đây, Hạo Phong đánh thượt một cái thật dài rồi ngã lưng xuống tảng đá, hai tay cậu gối đầu, đôi mắt lại ánh lên nét tinh nghịch:

-Hồi đó tôi rất nghịch ngợm, quậy phá, lại rất lười, hầu như một tháng gia sư đến nói chuyện với cha mẹ trên dưới mười lần. Một tháng tôi lại khiến một gia sư chịu không nổi mà bỏ việc!

Lần này thì Bảo Tuệ thật sự bị làm cho kinh ngạc. Cô dám đảm bảo nếu học sinh Master School mà nghe cậu kể điều này, mười người sẽ có mười một người không tin. Và Bảo Tuệ cũng vậy, cô cất giọng ngờ vực:

-Cậu nói thật phải không?

-Ừ, tất nhiên! – Hạo Phong cười, cầm lên đóa hoa trong tay Bảo Tuệ xoay xoay. - Nhưng từ ngày chơi với Jiro, hình như tôi bị lây cái tính siêng năng của nó. Chiều nào cũng tập sách đàng hoàng lên đây, nó học tôi học, nó đọc tôi đọc. Nhờ vậy mà học lực của tôi được nâng lên nhiều lắm, tôi cũng không quậy phá nữa, nên cha mẹ thấy vậy cũng mừng. Jiro cũng ngày càng cởi mở hơn với tôi, chúng tôi thường ngồi ở đây để học bài, thỉnh thoảng lại chơi đuổi bắt nhau giữa những bông hoa chi anh xinh đẹp.

-Nhưng mà ... Jiro thật ra bị bệnh máu trắng, nhà nó không có tiền phẫu thuật, bệnh tình nó đã ngày càng nặng rồi. Cuối tháng bảy của mùa hè đó, Jiro bỗng đổ bệnh, nó ít xuất hiện ở đây hơn, nhưng mỗi khi tôi hỏi về nhà nó, nó lại vùng vằng lảng đi nên tôi không biết nhà nó để đi thăm ... Cho đến một hôm, như thường lệ tôi ngồi trên tảng đá này, Jiro cũng đến, người nó gầy gò và xanh xao đến tội nghiệp! Nó bắt tôi phải hứa với nó học hành thật tốt, sau này tiếp quản Key giống như cha tôi. Và tôi đã hứa với nó.

Hạo Phong ngồi dậy, gương mặt thoáng qua nỗi buồn:

-Bảo Tuệ , cậu biết không? Sau hôm đó, Jiro không đến nữa. Tôi vẫn đến đây mỗi ngày, ngồi từ chiều cho đến tối mịt, nhưng không thấy Jiro. Nhưng tôi vẫn hy vọng, vẫn chờ đợi nó. Rồi một ngày, có một người phụ nữ đến đây ngồi, bà có gương mặt chẳng khác Jiro mấy, tôi liền đoán ra, bà là mẹ Jiro. Chiều hôm đó buồn lắm, bởi vì mẹ Jiro nói cho tôi biết rằng, Jiro đã ra đi rồi, vào buổi tối ngay sau khi nó đến gặp tôi lần cuối ...

Hạo Phong dừng hẳn, giọng cậu đã lạc đi. Bảo Tuệ hơi cúi đầu, cô không biết là Hạo Phong đã từng gặp chuyện như vậy trong ký ức. Cậu lúc nào cũng tươi cười như ánh nắng, dường như chẳng biết buồn là gì khiến Bảo Tuệ dường như quên mất, Hạo Phong cũng là một con người. Một con người có biết vui buồn như bao người bình thường khác, chỉ là cậu che giấu nỗi buồn ấy kín quá mà thôi!

Bỗng dưng, Bảo Tuệ cảm thấy đồng cảm với Hạo Phong hơn bao giờ hết, cũng cảm thấy hiểu cậu hơn.

Cô nhẹ đặt bàn tay lên nắm tay đang cuộn chặt của Hạo Phong như an ủi, khiến cậu ngạc nhiên không thôi. Nhìn thấy trong mắt Bảo Tuệ ánh lên một tia nhìn có đồng cảm cũng có chút an ủi và lo lắng, Hạo Phong nắm ngược lại bàn tay của cô, cười:

-Bảo Tuệ, cậu biết không, hôm nay là ngày giỗ của Jiro đấy! - Hạo Phong nói hết sức vui vẻ. - Tôi muốn đưa cậu đến đây một lần, là bởi vì hoa chi anh, mà cũng bởi vì đi thăm lại nơi này vào ngày giỗ của nó!

Bảo Tuệ nghe vậy thì gật gật đầu, cô cũng nắm lấy bàn tay Hạo Phong. Hai người cứ ngồi bên nhau dưới gốc cây như thế, tạo nên một quang cảnh đẹp không thể tả nổi, khiến người khác đã nhìn thì không thể dời mắt.

18. Chương 18: Chuẩn Bị Cho Sự Bắt Đầu

Thấy Bảo Tuệ có vẻ gì đó trầm lặng và buồn buồn, Hạo Phong liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô,

kéo tay Bảo Tuệ đến một gian hàng bắn súng:

-Đến đây! – Hạo Phong cười, đồng thời quay sang

nhận một cây súng từ người quản lý gian hàng. – Trò này vui lắm!

Khi mặt trời gần lên đến đỉnh đầu thì Hạo Phong và Bảo tuệ mới rời khỏi ngọn đồi tuyệt đẹp đó. Chiếc xe BMW đen lại tiếp tục đi qua khỏi con đường đất đỏ, nhưng không ra ngoài đường lớn mà lại tiếp tục rẽ sang con đường khác, bằng phẳng hơn.

Bảo Tuệ lần này thì không thể hiện sự ngạc nhiên nữa, cô cười cười hỏi:

-Thế nào? Lần này đi đâu đây?

-Đi ăn! – Hạo Phong cười, rồi đột ngột tắt máy xe, nhưng cậu không bỏ đi ngay mà rất vui vẻ sang bên kia xe mở cửa cho Bảo Tuệ.

-Ha, xem ra cậu cũng là người tốt! – Bảo Tuệ nhếch nhẹ mép cười khẩy nhìn cậu rồi bước xuống xe. Nhưng vừa nhìn thấy xe bán sushi dạo có vẻ hơi cũ kỹ trước mắt, Bảo Tuệ không khỏi thấy thắc mắc. – Chúng ta sẽ ăn ở đây?

-Ừ, đến đây ngồi đi! – Hạo Phong cười gật đầu, rồi hết sức tự nhiên lôi Bảo Tuệ theo sau mình.

Bảo Tuệ và Hạo Phong đến ngồi cạnh chiếc xe, khuất sau tấm màn. Hai người họ đều mặc trên người những bộ quần áo tui đơn giản nhưng nhìn qua cũng thấy toàn là thứ đắt tiền, tuy nhiên lại ngồi ở một quán sushi dạo thế này, tạo nên hình ảnh đối lập đến kỳ lạ nhưng không giảm đi sự hoàn hảo ở hai người, mà còn khiến hai người thêm nổi bật.

Anh chàng bán sushi dạo vừa thấy hai người liền đứng mất hồn một lúc (chủ yếu để ngắm Bảo Tuệ) mới nhớ đến chuyện buôn bán của mình. Anh ta đơn dả hỏi:

-Quý khách dùng gì ạ?

-Hai phần sushi lươn nhé! – Hạo Phong vui vẻ nói.

Bảo Tuệ đảo mắt một vòng qua những vật dụng trên xe rồi quay sang Hạo Phong:

-Tôi cứ tưởng cậu sẽ đến nhà hàng nào đó, hoặc ít nhất cũng là cửa hàng sushi băng chuyền!

Hạo Phong nghe thế liền quay sang cười khẩy với cô:

-Thế nào? Tiểu thư Bảo Tuệ cao quý đây không thích ăn ở nơi tồi tàn này à?

-Không phải. – Bảo Tuệ liền xua tay. – Chỉ là tôi không nghĩ đến thiếu gia như cậu cũng đến những nơi như thế này!

-Ừ, đúng là có một số người đều nghĩ như cậu, nhưng thật ra tôi thích những nơi có vẻ giản dị một chút. Tôi không thích những thứ xa hoa! – Hạo Phong cười cười gật đầu, đúng lúc này, anh chàng bán sushi nhanh tay dọn lên hai phần sushi lươn, một là cho Hạo Phong, một là cho Bảo Tuệ.

-Cậu dùng thử đi, nếu không ngon ... – Hạo Phong cố ý kéo dài giọng, chờ đợi người nào đó ngẩng đầu lên.

Đúng như dự đoán, Bảo Tuệ đang ngồi chăm chú nhìn đĩa sushi liền quay sang hỏi cậu:

-Thì sao?

-Thì đưa tôi ăn hết chứ sao! – Hạo Phong cười, giọng nói sắc mùi bốn cọt khiến Bảo Tuệ suýt nữa té ghế. Trời ạ ... cứ tưởng cậu tốt đột xuất, định đền bù gì chứ?!

Nhưng mà nói gì thì nói, Bảo Tuệ phải công nhận là cô chưa từng nếm qua món sushi nào ngon như vậy! Ngay cả nước chấm cũng pha rất vừa miệng, không thể chê vào đâu được.

Thấy Bảo Tuệ vui vẻ ngồi ăn, Hạo Phong liền cười đắc ý:

-Thấy chưa, đã bảo sushi ở đây rất tuyệt mà!

-Ừ! – Bảo Tuệ gật gù, rồi lại tiếp tục bữa ăn của mình.

Anh chàng bán sushi này giờ nghe hai người trò chuyện cũng thấy vui hẳn, hai người đẹp như tiên trước mắt liếc qua cũng biết là khách “sộp”, đã vậy họ còn hết sức vừa ý với món sushi anh ta chế biến, hỏi sao anh ta không thấy phồng mũi chứ!

Kết thúc bữa ăn trưa no căng bụng, Hạo Phong lại lôi Bảo Tuệ đến một khu chợ nằm khuất trong con phố nhỏ mà Bảo Tuệ cũng chẳng nhớ rõ tên, bởi cái bảng tên con phố đó đã bị hoen gỉ đến mức không thấy được chữ gì nữa. Nhưng mà khu chợ thì không hề nhỏ, hầu như rải rác khắp cả con phố, người qua kẻ lại tấp nập khiến con phố nhỏ rất náo nhiệt. Ở Tokyo, dù là buổi trưa thì người ta vẫn ra ngoài dạo phố như thường, bởi cái nắng ở đây cũng đâu có gay gắt đến độ chảy cả mồ thừa như ở Việt Nam.

Bảo Tuệ thích thú nhìn những con búp bê Nhật Bản mặc kimono bé tý xíu được làm thủ công hay những chiếc chuông gió đẹp lung linh lấp lánh trong nắng, hay là những chiếc vòng tay, móc khóa từ đất sét Nhật Bản đầy màu sắc, ...

Nhìn cô chạy khắp gian hàng này đến gian hàng khác mua đồ (mà tất nhiên rằng người-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó trả tiền) , Hạo Phong không ngờ rằng cô cũng có một mặt tính cách đáng yêu và ... con gái đến thế!

Những món đồ Bảo Tuệ mua không đắt, toàn những thứ linh tinh vụn vặt đã được cô lựa chọn kỹ lưỡng cho từng ... người giúp việc ở Mộc Thanh, thậm chí cô còn mua cho quần gia Trần một con búp bê Nhật nho nhỏ, nói là để ông mang về tặng cháu gái, khiến Hạo Phong không thể không thấy buồn cười. Cô gái nhỏ này hóa ra cũng chi li từng tí một như thế!

Nhưng mà ... Bảo Tuệ mua đồ cho người ở biệt thự Mộc Thanh – hay nói thẳng ra là người nhà mà cô yêu quý nhất bằng tiền của Hạo Phong. Vậy chẳng phải giống con rể đưa sính lễ cho nhà vợ lắm sao?

Sính lễ? Vợ?

Nghĩ đến hai từ này khiến Hạo Phong bất giác cảm thấy ngượng ngập, cậu khẽ hắng giọng hai cái, trấn tĩnh lại bản thân, nhưng đôi mắt tinh nghịch màu hổ phách vẫn ánh lên nét cười đẹp mê người và đôi má hơi đỏ đầy đáng yêu, khiến mấy cô thiếu nữ đang dạo gần đó ngẩn ngơ.

Phải nói là hôm nay khu chợ bỗng nhiên đông đúc hẳn, bình thường đã nhộn nhịp, bây giờ còn náo nhiệt hơn. Nam thanh nữ tú không biết từ đâu đều kéo đến chơi, không mua cái này cũng mua cái kia khiến mấy bà cô bán hàng được một phen mừng rỡ. Nhưng mà lý do thật sự khiến “nam thanh nữ tú” đến đây không phải là vì những món đồ kia, mà là vì hai người nào đó quá thu hút, giống như là những đóa hoa rực rỡ, đi đến đâu là ong bướm bay đến đó.

Bảo Tuệ và Hạo Phong đều rất tinh ý nhận ra ngay được điểm bất thường ở chỗ nào, nhưng họ vẫn điềm nhiên coi như không thấy điều đó. Mặc kệ những người đó muốn làm gì thì làm, hai người vẫn ngang nhiên dạo phố, thậm chí lâu lâu còn đứng cạnh nhau giả vờ thân mật một chút, cho họ đừng đi theo đuôi nữa. Nhưng mà phải nói, phần hoa quá mạnh, khiến ong bướm say hết cả rồi, quên mất luôn đường về.

“Haiz...” – Hai người nào đó đồng loạt thở dài. Ai bảo ông Trời sinh họ ra có chút nhan sắc làm gì?

Dạo chợ tưởng như thời gian ngắn lắm, hóa ra mới đó mà Mặt Trời đã về gần chân trời rồi. Thế nên mới nói, thời gian chơi đùa bao giờ cũng ngắn hơn thời gian làm việc!

Lúc này, Bảo Tuệ và Hạo Phong cùng nhau đi bộ, trời thu Tokyo vào buổi xế rất mát mẻ, những cơn gió nhẹ nhàng thổi bay bay mái tóc của Bảo Tuệ, tạo cho con người cảm giác thoải mái. Đi một hồi, trước mặt Bảo Tuệ hiện ra một khu hội chợ thật lớn. Những chiếc đèn xanh đỏ nhấp nháy, người ra vào tấp nập vui vẻ.

-Ồ, lần này là hội chợ sao? – Bảo Tuệ hơi ngẩn ra hỏi.

-Ừ, đi chơi Tokyo, không nhất thiết phải đến những danh lam thắng cảnh ... ai cũng biết rồi mới gọi là đi. – Hạo Phong bước qua cổng hội chợ, hai tay gối ra sau đầu, ánh mắt cậu lấp lánh theo những ánh đèn. – Tôi dám cá có một số người đến Tokyo du lịch cả tháng cũng chẳng đặt chân đến những địa điểm thế này, bởi họ nghĩ những nơi bình dân như thế này so với những danh lam thắng cảnh đặc biệt đẹp đẽ kia chẳng là gì cả, nhưng đâu biết nét đẹp truyền thống mới là nét đẹp cao quý nhất!

Bảo Tuệ nghe cậu nói đến đây liền ngược mắt lên nhìn Hạo Phong, trong đôi mắt vốn tĩnh lặng gợn lên không biết bao nhiêu cảm xúc. Phải nói là chơi với Hạo Phong không phải chỉ mới một sớm một chiều mà cũng khá lâu rồi từ sau khi cô về nước, mãi đến bây giờ Bảo Tuệ mới nhận ra, người con trai đi bên cạnh cô là một người mà cô chẳng hề quen biết. Không phải “không quen biết” theo kiểu người lạ, mà là “không quen biết” bởi vì cô chẳng hiểu chút gì về cậu cả!

Từ trước đến giờ, cứ nghĩ đến Hạo Phong là y như rằng ngay cả trong tiềm thức Bảo Tuệ cũng nghĩ đến dáng vẻ một tên công tử bột nhà giàu, suốt ngày thích cười và thích nghịch phá cô, chọc cô tức giận. Nhưng hóa ra, đó chỉ là hiểu biết nông cạn của bản thân cô về người bạn mà-cô-gọi-là-thân-thiết.

Thấy Bảo Tuệ có vẻ gì đó trầm lặng và buồn buồn, Hạo Phong liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, kéo tay Bảo Tuệ đến một gian hàng bắn súng:

-Đến đây! – Hạo Phong cười, đồng thời quay sang nhận một cây súng từ người quản lý gian hàng. – Trò này vui lắm!

-Cậu có biết bắn không đấy!? – Bảo Tuệ ngập ngừng hỏi.

-Cậu đừng xem thường tôi thế chứ! – Hạo Phong quay sang nháy mắt một cái với Bảo Tuệ, khiến các cô gái đi gần đấy ngất vì mất máu – Xem nhé!

‘Pằng ... pằng! Pằng! ...’

10 tiếng súng vang lên, mười quả bong bóng trên giàn đều lần lượt vỡ trước con mắt thán phục của những người đứng xung quanh gian hàng. Hạo Phong thì vẻ mặt rất là đắc ý nhướn mày với Bảo Tuệ vẫn đang mở to mắt ra nhìn những quả bong bóng đã vỡ hết.

-Của cậu đây! – Người quản lý gian hàng vui vẻ trao cho Hạo Phong con gấu panda nhồi bông. – Bạn gái của cậu thật xinh đẹp!

Bảo Tuệ nhận con gấu bông từ tay Hạo Phong, vùi gương mặt đã sớm trở nên đỏ hồng của mình vào đầu con gấu khiến Hạo Phong trông rất vui vẻ, gương mặt bốn cọt hỏi:

-Sao thế?

-Cậu làm người ta nghĩ tôi với cậu là tình nhân đấy! – Bảo Tuệ quay gương mặt hồng hồng đáng yêu sang giở giọng trách móc.

-Có sao đâu, người ta nghĩ thế nào mặc kệ người ta chứ! – Hạo Phong vu vơ nói, rồi lại kéo tay Bảo Tuệ đến một gian hàng khác để chơi trò ném vòng. Và kết quả lại là một cái kẹo mút nho nhỏ.

Cuối cùng, Bảo Tuệ lại bị lôi đi chơi trò chơi rừng rợn nhất – ngôi nhà ma.

-Này ... thật sự phải vào đó sao? – Bảo Tuệ khé mắt giật giật nhìn vào cái cửa nhà tối om om kia.

-Ừ, nhất định phải vào, nó là trò cuối cùng ở đây đấy! – Hạo Phong giả vờ nai tơ nói, sau đó còn quay qua hỏi một câu hết sức ngu ngơ – Cậu sợ ma hả?

-Ừ thì ... không sợ. Nhưng thấy nó rợn rợn! – Bảo Tuệ rất thành thật ôm chặt con gấu bông vào lòng, nói với một gương mặt đáng yêu đến mức muốn hôn một cái (>o<>

-Cậu đừng có làm cái vẻ mặt trẻ con đó chứ! – Hạo Phong bỗng nhiên nổi giận, cậu quát khê Bảo Tuệ khiến cô chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Con Hạo Phong thì đang bận dùng ánh mắt sắc như dao đuổi những đứa con trai giống như hổ đói đang nhìn chằm chằm Bảo Tuệ.

-Vào thôi! – Chỉ hai tiếng đơn giản, Bảo Tuệ lại bị lôi đi tiếp.

Trong căn nhà ma, mọi thứ đều tối om, khiến Bảo Tuệ có chút nép mình vào Hạo Phong.

Bỗng, một cái đầu từ trên thò xuống, máu chảy đầy mặt dọa Bảo Tuệ giật thót. Nhưng cô không la lớn, chỉ kêu ‘A’ một cái, nhích ra đằng sau Hạo Phong mà thôi.

Rốt cuộc, trong suốt con đường trong khu nhà ma, Bảo Tuệ không tỏ ra sợ hãi nhiều như Hạo Phong tưởng, khiến cậu có chút thất vọng. Vốn định dọa bay cái vẻ mặt lúc nào cũng thần nhiên của Bảo Tuệ mà không thành công! Haiz..

-Hạo Phong! – Lúc ra khỏi nhà ma, một chất giọng trong trẻo bỗng vang lên bên tai Hạo Phong.

-Gi? – Cậu cười cười quay sang hỏi Bảo Tuệ đang giương đôi mắt lam tím trong suốt không một chút gợn lên nhìn mình.

-Cậu mua cho tôi kẹo bông nhé! – Bảo Tuệ chỉ chỉ về phía xe kẹo bông ở gần đó. Vẻ mặt hết sức là bất đắc dĩ. Cô không có đem theo tiền, thế nên phải mượn tạm Hạo Phong.

-Cậu thật là trẻ con! – Nói rồi cũng vui vẻ rời đi.

Bảo Tuệ ngồi xuống băng ghế đá, vu vơ ngắm nhìn trời mây đã nhuộm màu xám của bầu trời dần tối. Cô không hiểu tại sao nữa, tối hôm nay cô chỉ muốn mình thật vui vẻ, trở thành một đứa con gái 17 tuổi đúng nghĩa, và có một bữa vui đùa ra trò với tên bạn nào đó. Có lẽ ... sau khi kết thúc một tháng vui vẻ này, cô sẽ trở lại là một con bé quê mùa của lớp 11, à không, 12a3. Trở lại là đứa con không được công nhận của Dương Minh cùng với những lo âu của ngày thường. Vậy nên, cô muốn mình thật vui vẻ vào hôm nay.

Nhưng ông trời đâu chịu để con người được toại nguyện...

“Tít tít!”

Điện thoại Bảo Tuệ reo lên, cô mở máy ra, màn hình hiện lên một tin nhắn từ số điện thoại lạ.

“Dương Bảo Tuệ, cô thật là ngu ngốc. Chẳng lẽ cô chẳng bao giờ thắc mắc tại sao bà nội cả cô mất? Tại sao Dương Minh lại đối với cô hận thù không kể xiết như vậy? Tại sao ông ta ghét bà nội hai cô sao?”

Uhm ... đáp án của những câu hỏi đó rất khó nói đấy, hy vọng cô sẽ thông minh và tìm ra đáp án của nó. Bởi chúng đều liên quan với nhau đấy.”

Bảo Tuệ gấp điện thoại lại, gương mặt đã sớm tái xanh.

Trên đường đi từ khu Hội chợ về nhà, Bảo Tuệ cứ ngẩn ngơ suy nghĩ, chỉ thỉnh thoảng ăn một chút kẹo bông khiến Hạo Phong rất lấy làm ngạc nhiên. Chuyện gì mà có thể khiến cô thần thờ như vậy?

-Bảo Tuệ! – Một tiếng gọi làm Bảo Tuệ giật mình, cô ngược mắt lên nhìn Hạo Phong đang đứng trước mặt.

-Đến nhà rồi! – Hạo Phong hất hất cằm về phía cổng biệt thự.

-Ừ! – Cô thờ ơ trả lời cho có lệ rồi ôm gấu bông vào trong nhà, Hạo Phong cũng lẻo đẻo theo sau.

Đến khi đến trước cửa phòng Bảo Tuệ rồi nhưng Hạo Phong vẫn đứng đó, chưa chịu về phòng của mình, cô dù không chú ý vẫn phải ngạc nhiên quay sang hỏi:

-Sao không chịu về phòng?

Bỗng một vòng tay choàng qua người Bảo Tuệ khiến cô sững sờ, cả thân người chạm vào một lồng ngực ấm áp.

-Cảm ơn về buổi đi chơi hôm nay, tôi rất thích thấy cậu như vậy! Lần sau tôi sẽ đưa cậu đi chơi tiếp! – Rồi cái tên vô sỉ nào đó còn cố tình cúi người hôn lên trán của Bảo Tuệ một cái mới chịu buông cô ra, cùng với hai tiếng – Ngủ ngon!

Xong lại ung dung về phòng, bỏ lại Bảo Tuệ ngây ngốc sờ lên trán, nơi vừa bị đôi môi đỏ như con gái ấy “xâm phạm”.

Thiệt tình, sao tên đó cứ thích làm mặt cô nóng bừng lên thế này?!

19. Chương 19: Những Vị Khách Không Mời!

Bảo Tuệ nhìn Hạo Phong, còn cậu cũng nhìn lại Bảo Tuệ đầy khó hiểu,

ai lại đi tìm họ chứ?

Bảo Tuệ ngồi trước ban công nhà mình, thần thờ nhìn màn mưa. Cô và Hạo Phong đã trở về Việt Nam 3 ngày rồi, nhưng tin nhắn kia vẫn cứ quẩn quanh trong đầu cô. Cô đã nhờ Khải Lâm điều tra về nguyên nhân cái chết của bà nội cả năm đó, nếu phát hiện bất thường thì phải nói ngay cho cô. Khải Lâm thấy vậy nên an ủi cô rằng chỉ là do cô đa nghi mà thôi, nhưng cô vẫn cảm thấy rất lo lắng trong lòng.

Người đó có thể là ai, sao lại nhắn tin cho cô? Không lẽ người đó biết gì về cái chết của bà nội cả? Cô đã nhờ cảnh sát tìm giúp số điện thoại đó phát ra từ đâu, nhưng hoàn toàn là vô vọng vì đó là sim khuyến mãi.

-Thưa tiểu thư, cô có cần đến trung tâm mua sắm để mua sắm dụng cụ học tập không ạ? – Tiếng của cô hầu gái vang lên sau lưng Bảo Tuệ rất nhỏ nhẹ.

-Ừ! – Cô nhẹ giọng nói rồi ngồi dậy định đi thay đồ, thì gương mặt của cô hầu gái, à không, cô gái trong bộ quần áo người hầu khiến cô giật nảy. Đó là Hoshimi Honegawa.

-Ho ... Hoshimi! – Bảo Tuệ trợn trừng mắt lấp bắp.

-Chị Bảo Tuệ! – Hoshimi cũng vui vẻ chạy lại cạnh cô với nụ cười vui vẻ trên môi.

-Sao em lại sang đây? Hạo Phong có biết không? – Bảo Tuệ dịu dàng cười với cô bé, vẫn không hết ngạc nhiên hỏi.

-Em sang đây để hoàn thành chương trình cấp ba ở Master School đó! Còn anh Hạo Phong cũng biết rồi, nhưng anh ta đuổi em sang nhà chị! – Hoshimi đáp, câu cuối lại còn tạo ra bộ dạng giống như rất oan ức.

-Được rồi, cô nương! – Bảo Tuệ vỗ vai Hoshimi, nghiêm mặt. – Bây giờ có đi mua sắm không đây, cô chưa có đồng phục Master School đấy!

-Hihi, đương nhiên là đi chứ!

Bảo Tuệ giờ mới biết được nỗi khổ của Hạo Phong. Việc dẫn Hoshimi đi trung tâm mua sắm còn khó khăn hơn là dẫn một đứa trẻ lên 5 đi mua sắm, vì cô nàng cứ hết nhìn cái này đến nhìn cái kia, chạy sang bên này chạy sang bên kia, chạm vào cái này lại chụp vào cái kia. Với một lý do hết sức đơn giản – lần đầu tiên được thoải mái mua sắm ở một trung tâm xa lạ mà không sợ bị fan nhận ra hay phải hành động một cách đoan trang thực nữ.

-Chị Bảo Tuệ, chị thấy cái váy này thế nào? – Hoshimi cười toe cầm một chiếc váy màu trắng, phồng ở phần dưới, trên ngực trái có một bông hoa màu hồng. Chiếc váy rất đơn giản nhưng rất xinh xắn.

-Ừ, nó rất hợp với em đấy cô bé! Nhưng em nên nhớ em vẫn chưa đi lựa đồng phục đấy nhé! – Bảo Tuệ cười nhẹ, rồi lại để chiếc váy lại trên móc, lên giọng nghiêm khắc.

-Vâng! – Hoshimi kéo tay Bảo Tuệ đi, nhưng vừa quay lại thì nó lại đụng phải một người con trai cao lớn, khiến nó suýt té bật ngã. Người con trai đó nhanh tay đỡ Hoshimi, cùng với một nụ cười hồi lỗi trên gương mặt.

-Em không sao chứ? – chàng trai đó cất giọng hỏi, giọng anh dịu dàng, ấm áp khiến người nghe cảm thấy thật dễ chịu. – Xin lỗi, tôi vô ý quá!

-E ... em không sao ạ! – Hoshimi ngượng ngùng đứng dậy, cúi thấp gương mặt không dám nhìn thẳng vào chàng trai đối diện.

Bảo Tuệ quan sát gương mặt đỏ rực của Hoshimi rồi lại nhìn về phía chàng trai vẫn đang dịu dàng đứng ở cạnh cô bé. Người con trai đó có gương mặt đẹp như được tạc tượng nên, ánh mắt dịu dàng màu nâu sữa. Mái tóc cắt gọn gang chữ không lò xoà như Hạo Phong, tóc màu cà phê sữa nổi bật làn da trắng của anh, trông anh có vẻ rất thư sinh, gần gũi. Chỉ có điều, anh mặc một chiếc áo sơ mi đen không gài cúc ở phần trên, để lộ một sợi dây chuyền thánh giá trên cổ, mất đi vẻ thư sinh của anh.

Nếu so anh với Hạo Phong thì rất khó, bởi anh có nét đẹp dịu dàng còn Hạo Phong lại có vẻ ương ngạnh, bất cần đời và sự quyền quý khó gần của một thiếu gia giàu có.

Còn Hoshimi thì cứ đang tự mắng bản thân ngu ngốc, bởi nó hình như cảm thấy tim đập rất nhanh trước mặt anh chàng lạ mặt này. Sao thế cơ chứ? Nó tiếp xúc qua không biết bao nhiêu là mỹ nam, đóng những cảnh tình cảm với biết bao nhiêu anh chàng đẹp trai, tại sao chỉ là một cái đỡ nhẹ nhàng của anh chàng này khiến nó mặt đỏ tim đập?

Thấy Hoshimi vẫn cứ đứng lúng túng ở đó, Bảo Tuệ bèn bước đến cạnh nó, khẽ gạt đầu đầy gương gạo với anh chàng kia rồi nắm tay Hoshimi dẫn đi.

Còn chàng trai đó vẫn đứng một chỗ nhìn theo bóng dáng hai cô gái xinh đẹp đang rời đi. Một người đàn ông lớn tuổi bỗng bước đến cạnh cậu, cuối người:

-Thiếu gia, Chủ tịch và Phu nhân sắp về rồi, họ rất nhớ cậu và muốn gặp cậu ngay!

-Uhm ... đồng phục và những thứ phục vụ cho việc học ở Master School đã chuẩn bị chưa? – Chàng trai dịu dàng hỏi.

-Vâng, thưa cậu! – Người đàn ông đó cung kính nói.

-Vậy ... về thôi! – Chàng trai đó xoay người rời đi, đôi mắt cà phê sữa xuất hiện một tia lưu luyến không đành lòng.

“Chẳng lẽ, em không nhớ gì về tôi sao?...”

Còn Bảo Tuệ khi đã lồi được Hoshimi đến nơi bán đồng phục rồi thì chỉ tủm tủm cười nhìn gương mặt thất thần của nó.

-Hoshimi, em đang chảy nước miếng kìa!

Hoshimi nghe vậy thì ba hồn chín vía nhập lại xác, bắt đầu sờ cảm của mình, rồi đỏ mặt hết lên.

-Chị Bảo Tuệ, làm gì có chứ!

Ngày tựu trường của Master School...

Tầm băng rôn “Chào mừng ngày tựu trường” lay động trong gió. Ngôi trường hiện đại bật nhất thành phố sôi trào không khí tươi vui của ngày khai giảng. Những quả bóng bay (không biết từ đâu mà có) sắc sỡ đầy màu sắc bay rợp trời.

Những học sinh cũ thì ráo riết tìm bạn bè của mình, tay bắt mặt mừng rồi hồ hởi kể nhau nghe những câu chuyện thú vị trong kỳ nghỉ hè. Những học sinh mới thì lại có vẻ mặt muôn dạng, đứa thì phấn khởi, đứa thì lo sợ, đứa lại rừng rục ý chí chiến đấu quyết tâm học tập.

Trong dòng học sinh đó, một bóng dáng mảnh khảnh cũng bước vào trường, cô có gương mặt xấu xí cùng với mái tóc lò xo, nhưng lại rất được mọi người chú ý. Vì trong đợt thi lần trước cô đứng nhì bảng, chỉ sau hội trưởng hội học sinh, nên được chuyển đến lớp 12a1. Ai cũng cảm thấy khó hiểu, tại sao một đứa con gái xấu xí, thân phận bình thường như thế lại có thể vào lớp chọn của khối 12.

Bảo Tuệ nghe mọi người bàn tán cũng chỉ biết thở dài trong lòng, ông Hiệu trưởng nào đó ngày càng lộng quyền, giờ lại đi chuyển một con bé quê mùa như cô vào lớp 12a1, không sợ bị các bậc phụ huynh giàu có kia phản ánh sao?! Mà cô cũng chẳng quan tâm, 12a1 cũng là một lớp như bao lớp khác thôi mà. Chỉ có khác là trong đó toàn là con nhà giàu, học giỏi. Nghĩ thế, Bảo Tuệ ung dung bước lên hành lang sáng bóng quen thuộc rồi lướt qua lớp 12a3 đầy những gương mặt quen thuộc, đến thẳng lớp 12a1 với tờ giấy giới thiệu của Hiệu trưởng cầm chắc trên tay.

Bây giờ thì ý nghĩ 12a1 cũng như bao lớp bình thường khác của Bảo Tuệ năm phút trước đã bay đi đâu mất, thay vì nhộn nhịp nhốn nháo một cách ... rất là đúng với lứa tuổi học sinh thì các thành viên của 12a1 lại rất “quý tộc” khi chỉ ngồi yên một chỗ, tán gẫu về những thứ như siêu xe, trang sức, smartphone, thậm chí có đứa còn bàn luận về chứng khoán hoặc là hợp đồng của các tập đoàn ...

Những đứa con gái thì ngồi soi gương chải tóc, có đứa lại ngồi sẫm soi chiều cao, thân hình, gương mặt của những đứa nữ cùng lớp. Rồi lại còn che miệng cười thầm kiểu khinh bỉ rất đúng với phong cách của tiểu thư quý tộc.

Lúc cô còn đang đứng nép ở cửa lớp ngắm nhìn toàn cảnh lớp “quý tộc” nhất trường thì một bóng dáng cao lớn đã tiến lại gần cô, chào hỏi rất lịch sự.

-Xin lỗi, bạn cũng là học sinh mới sao? – Chất giọng trầm ấm cất lên, xóa tan đi mọi suy nghĩ vẩn vơ trong đầu Bảo Tuệ. Cô ngược mắt lên, sững sốt khi nhìn thấy anh bạn mình và Hoshimi đã đứng phải ở trung tâm mua sắm, nhưng cô cũng không quên rằng mình đang hóa trang, thế nên cô chỉ cụp nhẹ mi mắt, gật đầu thật khẽ.

-Chúng ta cùng đứng đợi thầy đến nhé! – Anh bạn đó lại nở một nụ cười ấm tựa như ánh mai, khiến Bảo Tuệ có đôi chút ngơ ngẩn.

Lúc này, một người đàn ông bước đến gần hai người họ. Bảo Tuệ dám chắc đó là giáo viên chủ nhiệm. Thầy là một người với mái đầu đã bạc gần hết, nhưng dáng người lại thẳng đứng uy nghiêm, gương mặt cương nghị khiến người ta không rét mà run.

-Hai em là học sinh mới của lớp 12a1? – Thầy cất giọng hỏi, chiếc kính gọng vàng trên mắt khẽ lóe lên.

-Vâng! – Bảo Tuệ còn chưa kịp đáp lại thì anh bạn đó đã lên tiếng, còn rất lễ phép cúi người chào giáo viên. Bảo Tuệ cũng lúng túng cúi chào theo.

-Cả hai rất lễ phép, hai em cứ đứng đợi ở đây! – Thầy gật gù cứng nhắc rồi bước vào lớp.

Thầy giáo bước vào lớp, đồng dục cất giọng:

-Bắt đầu năm học mới, tôi sẽ là chủ nhiệm của các em! Tên tôi là Trần Hòa Lâm, gọi tôi là thầy Trần, tôi dạy môn Hóa học! Mong các em sẽ có một năm học cuối cấp vui vẻ!

Mọi người đồng loạt vỗ tay cho có lệ, rồi lại ngồi chán chường định lấy sách vở ra thì thầy tiếp tục nói:

-Năm nay lớp ta sẽ có hai học sinh mới. Một là du học sinh Pháp, một là học sinh chuyển từ 12a3 sang, mong các em sẽ giúp đỡ hai học sinh ấy! Các em có thể vào lớp! – Rồi thầy hướng về phía cửa lớp, giọng vẫn nghiêm túc như thế.

Anh bạn kia tự tin bước vào lớp, còn Bảo Tuệ thì chậm rãi theo sau, chẳng quan tâm đến ánh mắt khinh bỉ của các học sinh trong lớp, bởi họ nghĩ đến từ 12a3 như cô hẳn là gia cảnh rất bình thường, không xứng được học chung ở lớp chọn với những người sẽ là người thừa kế tương lai của các tập đoàn lớn như họ.

Anh bạn đó nở một nụ cười dịu dàng ấm áp, ánh mặt trời nhảy lặn tẩn trên chiếc áo đồng phục khiến cậu trở nên rực rỡ chói mắt tựa như một vị thiên sứ. Giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng cất lên:

-Chào mọi người, tôi là Lâm Trình Kiệt, vừa du học ở Pháp về, rất mong các bạn chiếu cố!

Bọn con gái hai mắt sáng rực hình trái tim hướng về Trình Kiệt, rồi tất cả lại chuyển tầm nhìn về phía Bảo Tuệ. Tuy rất muốn tự tin giới thiệu, nhưng Bảo Tuệ lại không làm như thế, cô cúi thấp gương mặt đã được hóa trang kỹ lưỡng:

-Tôi là Trần Bảo Tuệ, đến từ lớp 12a3, mong được chiếu cố! – Giọng nói rất lý nhí, nghe không rõ lắm, nhưng không ai quan tâm, đối với họ giờ đây chỉ có anh bạn Trình Kiệt đẹp trai, còn người con gái đứng cạnh cậu như là bị lu mờ mất rồi.

-Được rồi, Bảo Tuệ, Trình Kiệt, hai em có thể đến ngồi ở bàn cuối cạnh bàn của lớp trưởng Hạo Phong! – Thầy Trần nghiêm giọng nói, rồi không quan tâm nữa mà quay sang lấy sách vở dạy tiết đầu tiên của mình.

Bảo Tuệ và Trình Kiệt đi đến bàn cuối của lớp trong con mắt gắt gao như tia laser của tất cả học sinh. Lúc Bảo Tuệ định đặt cặp xuống ngồi cạnh Trình Kiệt thì bỗng một cánh tay rắn chắc đưa ra nắm lấy tay nhỏ nhắn của cô. Giọng Hạo Phong lạnh lùng cất lên, khiến cô giật thót.

-Ngồi ở bên này!

Chỉ bốn chữ được phun ra từ cái miệng vàng ngọc của cậu đủ khiến mọi người trong lớp chú ý, kể cả thầy Trần đang đứng viết bảng. Thầy quay xuống, tìm xem ai là người lớn mật vừa làm mất trật tự trong giờ của mình thì bất gặp người đó là Hạo Phong, gương mặt nghiêm nghị lúc này có một chút dịu hơn, thầy cất giọng:

-Hạo Phong, có vấn đề gì sao?

-Thưa thầy, học sinh Trần Bảo Tuệ có thể ngồi ở chỗ trống cạnh em không? – Hạo Phong cất giọng, nhưng trong đó có tám phần là ra lệnh. Thầy Trần cũng chỉ gật đầu một cái, rồi lại quay lên bảng.

Bảo Tuệ lập tức nhận được hàng nghìn ánh mắt sắc như dao lam bắn đến, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống cô. Ai bảo cô lại được vinh hạnh ngồi vào chỗ cạnh anh chàng Hội trưởng đẹp trai, tài giỏi của hội học sinh – chỗ ngồi mà bất kỳ học sinh nữ nào cũng mơ ước.

Bảo Tuệ thì mặt mày xanh mét ngồi xuống cạnh Hạo Phong, trước đó cô còn nhận được một nụ cười ầm lòng người của Trình Kiệt. Cũng cảm thấy đỡ run hơn phần nào. Thế là tiết học Hóa mà Bảo Tuệ rất hứng thú (đồng thời cũng là môn cô dở nhất) bỗng chốc trở nên đáng sợ, khiến Bảo Tuệ chỉ mong sao cho tiếng chuông báo hiệu giờ chơi đến thật nhanh.

Cuối cùng thì tiếng chuông báo hiệu giờ chơi cũng cất lên tiếng reo trong trẻo, đủ khiến nó trở thành một “nhân vật” có tầm quan trọng lớn đối với Bảo Tuệ.

Cô thu gọn sách vở của vào cặp, kéo khóa lại và định đi ra ngoài thì một học sinh trong lớp đã lớn giọng nói.

-Lớp trưởng, Bảo Tuệ, hai cậu có người cần gặp này!

Bảo Tuệ nhìn Hạo Phong, còn cậu cũng nhìn lại Bảo Tuệ đầy khó hiểu, ai lại đi tìm họ chứ? Đã vậy còn tìm luôn cả hai nữa, và điều đó đủ khiến cho ánh mắt sắc lẹm của các cô nàng tiểu thư tiếp tục đâm xuyên qua da thịt Bảo Tuệ trên đường cô đi đến cái cửa lớp.

Lúc cả hai người đến cửa thì Bảo Tuệ bị hai cô nàng vây lấy, là Hoshimi và Trà My.

-Bảo Tuệ/ Chị Bảo Tuệ! – Cả hai đồng thanh.

-Khoan đã, hai người ... đi theo tôi! – Bảo Tuệ định lên tiếng hỏi thì nhận được ánh mắt tò mò của học sinh đứng gần đó, cũng đành lúi hai người kia đi đến vườn trường, còn ra hiệu cho Hạo Phong vẫn còn đứng bất ngờ đi theo.

Đến được vườn trường và ấn hai người khách đặc biệt xuống băng ghế đá quen thuộc thì Bảo Tuệ lập tức hỏi.

-Hoshimi, em ngồi yên đó! Còn Trà My, cậu sao lại ở đây, còn mặc đồng phục của Master School nữa?

-Tớ đến đây là để học chung cùng Hạo Phong ... và cậu, bố mẹ tớ cho phép tớ lên đây mà! – Trà My vui vẻ cười nói.

-Vậy là chị lên đây học luôn hả? Chị học lớp nào? – Hạo Phong vui vẻ hỏi.

-Ừ, chị lên đây học hết 12 cùng Phong luôn. Chị học lớp 12a4 đó! – Trà My ánh mắt lấp lánh niềm vui nhìn Hạo Phong nói.

Hoshimi lúc này bỗng dưng kéo tay Bảo Tuệ ra một góc, để lại Trà My và Hạo Phong trò chuyện với nhau.

-Chị Bảo Tuệ, đó là vị hôn thê tên Trà My của anh họ hả? – Hoshimi quay đầu nhìn Trà My một cái rồi hỏi.

-Ừ, chị ấy thật xinh nhỉ? Là bạn thân của chị đó! – Bảo Tuệ nói với vẻ tự hào, mà quả thật là vậy, Trà My vốn rất xinh mà.

-Xinh gì chứ, nhìn không bằng một chút của chị Bảo Tuệ đâu! Nhìn anh Hạo Phong và chị ấy có vẻ rất thân thiết nhỉ, anh ấy nhìn trông thật dịu dàng! – Hoshimi nhún nhún mày nói. Bảo Tuệ lúc này mới để ý đến nụ cười dịu dàng của Hạo Phong khi nhìn Trà My, ánh mắt xẹt qua chút kỳ dị, nhưng rồi lại trở về bình thường.

20. Chương 20: Một Buổi Đi Chơi

“Là cô thích cậu sao? Không thể nào, cô vốn chẳng biết thích ai cả”

Chiều Chủ nhật hôm nay là một chiều mưa. Cơn mưa đến rất bất chợt, mưa ào xuống nhưng không nặng hạt, chỉ nhẹ nhẹ rơi xuống như những hạt cát, tạo nên một lớp màn trắng xóa trong thật đẹp. Tất nhiên rằng một người rất thích cái đẹp như Bảo Tuệ thì làm sao có thể bỏ qua cơ hội ngắm mưa.

Bảo Tuệ hết sức nhàn nhả nhấp ca cao nóng, đôi mắt xanh tím lặng lẽ ngắm nhìn màn mưa, vì là chiều chủ nhật nên cô chẳng phải làm gì cả, cứ thế mà thả hồn theo từng hạt nước tí ty đang rơi đó. Cô ... lại đang suy nghĩ và thắc mắc không ngừng về vấn đề Hạo Phong và Trà My. Bảo Tuệ không phải là dạng người cứ thích nhập nhằng mãi một vấn đề, nhưng một sự mờ mờ lung lung cứ che mờ đầu óc Bảo Tuệ, khiến cô không thể nào nhận biết rõ cảm xúc của mình. Và hiển nhiên điều đó khiến Bảo Tuệ thấy khó chịu vô cùng.

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi ở vườn trường khi đó giữa bốn người khiến Bảo Tuệ trằn trọc cả đêm. Cô cảm thấy rất khó hiểu, tại sao cô lại cảm thấy rất khó chịu lúc nhìn thấy Hạo Phong cười và nói chuyện rất dịu dàng với Trà My – cứ chỉ mà từ trước đến giờ cậu chưa từng có đối với cô. Có chăng chỉ là một lời quan tâm ngắn cùn ngập ngừng, hay là giận dỗi, lạnh lùng ra lệnh, ngay cả lúc họ đi chơi với nhau ở Nhật cũng thấy toàn vẻ mặt đùa giỡn của cậu.

Dù chỉ là một chút thôi, nhưng mà ... cô đang ghen tỵ sao?

Bảo Tuệ đâu có tư cách để ghen tỵ, cô không là gì của Hạo Phong cả. Cậu cũng chẳng là gì đối với cô, chỉ là một người bạn hay nói chuyện với cô. Vậy thì tại sao cô lại cảm thấy buồn bực.

Là cô thích cậu sao? Không thể nào, cô vốn chẳng biết thích ai cả. Có lẽ cô cảm thấy buồn bực vì Hạo Phong là bạn cô mà hồi sáng này lại bỏ quên cô, chỉ nói chuyện với Trà My, dù trước đó cậu đã hại cô thế thảm khi ép buộc cô ngồi cạnh cậu.

Uhm ... có lẽ là vậy, cô chắc chỉ là cảm thấy bực vì lý do đó thôi. Chẳng có thích hay ghét ai hết!

‘Tin ... tin’ – Tiếng còi xe vang đến chỗ Bảo Tuệ đang ngồi, kéo hồn cô nhập lại xác. Bảo Tuệ đặt vội cốc ca cao xuống bàn, nhìn xuống dưới nhà, thắc mắc chẳng hiểu ai lại “điên khùng” đến nỗi đến nhà cô vào trời mưa này?

Bỗng khi Bảo Tuệ vừa nghĩ đến đó thì “Ồ, trời cũng tạnh mưa luôn rồi!”, thật là quái lạ! Nhưng đó chẳng phải điều quái lạ nhất, bởi người đang đứng dưới kia lại là Lâm Trình Kiệt. Cậu ta đến đây làm gì?

Bảo Tuệ chợt cảm thấy hốt hoảng, cô còn chưa hóa trang, anh ta lại hướng về phía cô mà nhấn kèn xe, anh ta đâu có quen biết “cô” chứ. Người anh ta biết là Trần Bảo Tuệ xấu xí mà.

Nghĩ thế, Bảo Tuệ chạy xuống nhà, đeo một bộ mặt lạnh tanh bước ra cổng.

-Bảo Tuệ! – Trình Kiệt vui vẻ gọi. Anh hôm nay mặc một chiếc áo thun màu lam, cùng với quần Jean mài trắng trông thật cá tính, khác hẳn với tông đồ “hắc ám” của Hạo Phong.

-Xin lỗi, anh là ai? Có phải là đã tìm nhầm nhà không? – Quần gia Trần đứng đó từ nãy giờ định lên tiếng hỏi thì Bảo Tuệ đã ra hiệu đừng nói gì, tự mình lên tiếng.

-Tôi không nhầm nhà đâu, phải không tiểu thư Dương Bảo Tuệ? – Trình Kiệt nói kháy, nhưng chất giọng vẫn ấm áp như vậy khiến người ta cảm thấy rất lúng túng. – Ngài Hondon đã nói với tôi rồi!

Bảo Tuệ nghe đến hai chữ Hondon thì mặt mày lập tức chuyển sang tím tái vì tức giận. Ông Hiệu trưởng này, tại sao lại cứ thích để lộ bí mật như thế chứ? Thứ hai vào học nhất định sẽ cho ông ấy một trận để giữ mồm giữ miệng!

-Quần gia Trần, cho cậu ấy vào nhà đi!

Nói rồi tức giận quay vào trong nhà, khiến tất cả người hầu đều ngạc nhiên. Tiểu thư từ trước đến nay chưa từng thấy nổi giận với ai, sao hôm nay lại có vẻ phật ý thế nhỉ? Rồi lại hướng về cửa trước, nơi có một anh

chàng điển trai lãng tử đang bước vào cùng quần gia Trần. Không lẽ anh chàng đẹp trai này chộc giận tiểu thư? Không phải chứ!

Bảo Tuệ nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế sofa, mặt lạnh lùng, nhìn thẳng vào Trình Kiệt mà hỏi:

-Lâm Trình Kiệt, cậu muốn gì?

-Một buổi đi chơi, vừa coi như là giữ bí mật nhé và !- Trình Kiệt hòa nhã nói, giống như đang thương lượng ột cuộc giao dịch lớn.

Bảo Tuệ như trút được gánh nặng trong lòng. Dù gì cũng chỉ là một buổi đi chơi, cô đâu có thiệt thòi gì, vả lại Trình Kiệt không giống như người xấu, cậu khiến cô cảm thấy tin tưởng.

-Ừ ... Được thôi! – Bảo Tuệ gật đầu.

-Vậy thì đi! Xe của tôi vẫn để ngoài cổng! – Trình Kiệt cười dịu dàng dẫn tay Bảo Tuệ đi trong con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người trong nhà. Tiểu thư làm sao có thể đồng ý đi với một người mà trước đó cô còn nói chuyện rất lạnh lùng chứ?!

Đã ngồi vào xe rồi nhưng Bảo Tuệ vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng lại khiến đôi mắt màu lam tím nổi bật lên. Trình Kiệt vẫn dịu dàng quay sang hỏi:

-Bảo Tuệ, em hình như không vui?

Bảo Tuệ ngược đôi mắt phẳng lặng chẳng nhìn ra chút cảm xúc nào của mình lên, cô mở miệng lạnh lẽo nói:

-Sao cậu lại nghĩ thế?

-Bối em trông thật suy tư. – Trình Kiệt không nở nụ cười, nhưng vẫn là một sự dịu dàng khiến người khác cảm thấy ấm áp.

-Hi, hóa ra cậu lại thích đoán suy nghĩ của người khác! Nhưng thật tiếc, - Cô mĩa mai nói – cậu đoán sai rồi!

-Vậy cũng không sao, dù gì hôm nay tôi muốn em cùng tôi thưởng thức một bầu không khí không còn lo nghĩ! – Trình Kiệt cười, lúc Bảo Tuệ không để ý, anh đã rẽ vào một bãi đỗ xe của quán kem đẹp nhất thành phố, quán “Jewel” – đối thủ cạnh tranh của “Bốn mùa”.

Bảo Tuệ cũng muốn nhiều lần đến thử để xem “Jewel” như thế nào, nhưng lại cứ quên mất. Hôm nay cũng là một cơ hội tốt!

Và quả thật là Bảo Tuệ rất được mở rộng tầm mắt với cách trang trí rất xinh đẹp của quán “Jewel”, tường trắng, với những họa tiết được vẽ rất tỷ mỉ. Bàn ăn theo phong cách của Nhật, được đặt trên ván cao, với những chiếc đệm để quỳ. Ngăn giữa các bàn là một tấm bình phong tre trong thật độc đáo. Nhân viên phục vụ rất hòa nhã với khách.

Và kem thì không cần phải nói, hương vị béo ngậy, thơm ngọt của vị chocolate tan đều trong miệng, khiến người khác cảm thấy như được đắm mình trong một thỏi chocolate khổng lồ. Sữa tươi thì lại rất thơm vani, khiến người khác muốn ăn mãi!

Trình Kiệt vui vẻ nhìn gương mặt đã trở nên sáng sủa hơn của Bảo Tuệ, xem ra quyết định dẫn cô đến đây là rất đúng.

-Thế nào, cô chủ của “Bốn mùa” có học tập được gì không? – Trình Kiệt rất tự nhiên hỏi, vẫn là chú ý hơi thấp giọng xuống, anh đương nhiên vẫn biết “Jewel” và “Bốn mùa” đang cạnh tranh với nhau.

-Sao cậu biết, đừng nói là chú Hondon lại nói chứ? – Bảo Tuệ nhướn mày nghi hoặc.

-Không! Thật ra thì trong ngày đầu tiên tôi trở về đây, tôi có ghé thử “Bốn mùa” và nghe các cô hầu trong đó bàn tán rất nhiều về em. Các cô ấy nói lớn quá, tôi không nghe cũng không thể!

“Trời ơi, sao xung quanh tôi toàn gián điệp không vậy nè!” - Bảo Tuệ khoé mắt giật giật, đau lòng tự hỏi. Trình Kiệt nhìn thấy vẻ mặt đó của cô cũng không thể không cười thật vui vẻ.

Địa điểm tiếp theo để hưởng thụ bầu không khí không còn lo nghĩ theo lời của Trình Kiệt, chính là công viên giải trí lớn nhất thành phố.

Trình Kiệt rủ Bảo Tuệ chơi những trò chơi cảm giác mạnh mà ai nhìn thấy cũng xanh mặt, như tàu cướp biển, tàu lượn siêu tốc, ... (!!!). Cho đến khi Bảo Tuệ cảm thấy đầu óc đã quay mòng mòng mới thôi.

-Haha, em chơi các trò ấy tẻ thật! – Trình Kiệt cười vui vẻ, lúc này hai người đang trên đường về biệt thự Mộc Thanh, tay cậu đưa cho Bảo Tuệ một chai nước khoáng. – Uống đi cho đỡ mệt!

-Trình Kiệt, cậu có phải là đang muốn chơi khăm tôi không đó? – Bảo Tuệ ôm đầu, kêu lên với một giọng nói đã có phần mệt mỏi.

-Tôi không chơi khăm em đâu! Khi hét lên vì sợ ở tàu cướp biển, em có cảm thấy như mọi bức bối trong lòng đã được giảm bớt chút nào không? – Trình Kiệt lại dịu dàng nói, ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp đang thẫn thờ.

Bảo Tuệ nghe vậy thì giật mình, quả thật là vậy, khi cô chơi các trò cảm giác mạnh đó, cô tuy hơi hoảng loạn, nhưng khi cùng hét lên với mọi người, cô cảm thấy thật tuyệt. Giống như mọi bức bối trong lòng cứ theo tiếng hét mà đi ra ngoài vậy.

Bảo Tuệ ngược đôi mắt đẹp kỳ lạ của mình lên nhìn Trình Kiệt đầy biết ơn, cùng với một nụ cười trên đôi môi hồng anh đào của mình, một nụ cười thật dịu dàng.

-Cảm ơn cậu nhiều!

-Không có gì đâu! ... Đã đến biệt thự Mộc Thanh rồi kìa! – Trình Kiệt vui vẻ dừng xe lại, còn cố ý bước xuống mở cửa xe cho Bảo Tuệ.

Bảo Tuệ lại vui vẻ: “Cảm ơn!” một lần nữa, khiến Trình Kiệt hơi nhú mày.

-Em đã cảm ơn tôi hai lần rồi đấy! – Rồi anh nhanh như chớp đặt lên trán Bảo Tuệ một nụ hôn. – Mong em cảm thấy vui vẻ với buổi đi chơi hôm nay! – Rồi lên xe bỏ đi mất.

Bảo Tuệ cũng chẳng quan tâm nhiều đến cái hôn đầy tình cảm mà anh vừa gửi cho cô, thẫn thờ quay bước vào nhà mà không hay biết đến một chiếc BMW vẫn đang đậu bên góc đường từ này đến giờ.

21. Chương 21: Rắc Rối

Bảo Tuệ hít một hơi thật sâu rồi mở mắt ra, cô cất giọng:

-Tôi không làm những việc bỉ ổi thế này! –

Đúng vậy, cô chẳng làm gì sai cả, việc gì phải sợ!

Bảo Tuệ vừa bước đến giữa sân thì khựng lại, bởi trước mặt cô là một chiếc Lamborghini đen bóng đang uy nghi đỗ cạnh khóm hoa hồng. Cô còn xa lạ gì chiếc xe đó nữa, bởi nó ... là của Dương Minh, bằng số xe kia chẳng phải là đặc trưng của tập đoàn Dương Chấn hay sao? Ông ta đến đây làm gì? Cô nhớ dạo gần đây đâu có dịp gì đặc biệt?

Nghĩ thì nghĩ, Bảo Tuệ vẫn cố gắng sải bước nhanh hơn, dù gì Dương Minh đến tận đây tìm cô thì hẳn là chuyện không đơn giản!

Khải Lâm và Quân gia Trần đang đứng ở cửa chính, gương mặt hai người lộ rõ vẻ lo lắng, nhìn thấy cô dường như có chút thở phào nhẹ nhõm. Khải Lâm tiến đến bên cô, thì thào:

-Ông ấy đang đợi bên trong!

Bảo Tuệ gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, rồi thẳng người bước vào phòng khách, nơi có Dương Minh đang ngồi trầm tư nhìn chăm chăm vào mấy tờ báo trên tay. Ông ta vẫn như vậy, nhìn vẫn uy nghiêm đến bức người, và từ con người ông vẫn tỏa ra sự xa cách cùng lạnh lùng khó tả.

Bảo Tuệ bước đến, ngồi đối diện với Dương Minh, nhưng cô chưa kịp mở miệng thì ông ta đã lạnh lùng nói:

-Hừ, cô nói sao về việc này? – Một xấp báo dày bị quăng mạnh xuống mặt bàn phòng khách biệt thự Mộc Thanh. Dương Minh ngồi đối diện với Bảo Tuệ, sắc mặt ông trầm xuống tựa như là muốn giết người, từ người ông tỏa ra sự tức giận đến đáng sợ.

Bảo Tuệ cố gắng kiềm chế bản thân không run rẩy, đưa tay gỡ mấy tờ báo trên bàn. Thế nhưng đập vào mắt cô chính là những cái tit to đùng nằm ngay trang nhất: “Chủ quán “Bốn mùa” là con gái của Dương Minh – chủ tịch tập đoàn Dương Chấn?” khiến bàn tay cô đang cầm mấy tờ báo giữ không vững. Khải Lâm đứng bên cạnh Bảo Tuệ thấy vậy cũng nhúch mặt, nhưng anh tuyệt nhiên không nói một lời nào.

Bảo Tuệ tiếp tục đưa tay lật vào trong, những dòng chữ đen được in thẳng tắp không ngừng làm hô hấp của cô trở nên gấp gáp: “Theo một nguồn tin đáng tin cậy gần đây thì phóng viên A tôi được biết rằng chủ quán Bốn mùa – Dương Bảo Tuệ, cô gái trẻ đang nổi như cồn gần đây chính là con gái ruột nhưng không được thừa nhận của chủ tịch tập đoàn Dương Chấn – Dương Minh. Đây quả là một tin tức động trời, liệu ai có thể tin hai con người dường như chẳng liên quan gì đến nhau đó lại là cha con ruột thịt đây? Nhưng đó là sự thật, ...” – Đọc đến đây, Bảo Tuệ nhắm chặt mắt lại, cô không đủ can đảm đọc tiếp bài báo nữa. Khải Lâm thấy vậy liền tiến lên, lật giở các bài báo trên các tờ báo khác, chân mày anh cũng ngày càng nhíu chặt lại, đôi mắt đen thẫm tối sầm.

-Khải Lâm, đề nghị cậu đừng tham gia vào chuyện riêng của tôi. – Dương Minh lạnh lùng ra lệnh, khiến Khải Lâm tuy không muốn làm theo nhưng vẫn bước lùi ra đằng sau, đứng cùng quần gia Trần và những người giúp việc khác trong biệt thự.

-Thế nào, Bảo Tuệ? Tôi cần cô giải thích về chuyện này. – Dương Minh cười nhẹ một tiếng, nhưng mà lại là nụ cười khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo. Ông mở miệng, giọng nói trầm trầm dường như chẳng mang theo chút cảm xúc nào.

Bảo Tuệ hít một hơi thật sâu rồi mở mắt ra, cô cất giọng:

-Tôi không làm những việc bỉ ổi thế này! – Đúng vậy, cô chẳng làm gì sai cả, việc gì phải sợ!

Đáy mắt Dương Minh lóe lên tia sáng kỳ dị, ông cúi đầu nhấp môi ngụm trà, lại cất giọng cười như vọng đến từ địa ngục đó:

-Haha, chuyện cô là con gái của tôi chỉ có người trong nhà mới biết, bây giờ tin tức này bị đưa lên báo, cô nghĩ xem ai có khả năng làm nhất?

-Tôi đã nói là không phải tôi! – Bảo Tuệ gằn giọng, cô ngồi thẳng lưng, mắt đối mắt với người đối diện. – Từ cái ngày mà ông nói với mẹ con tôi những lời tàn nhẫn đó, trong thâm tâm tôi đã không còn coi ông là người thân. Việc gì tôi lại làm những việc đáng khinh bỉ thế này?

Trông phút chốc, người Dương Minh cứng nhắc, ông nhìn xoáy sâu vào đôi mắt tím kia. Bảo Tuệ cũng không sợ sệt nhìn lại ông. Màn đấu mắt cứ như thế xảy ra, Dương Minh cố tìm trong đôi mắt quá đỗi quen thuộc kia tia sợ sệt hay là một chút giả dối nào đó để ông có thể nắm bắt lấy, để kết tội cô. Nhưng mà tuyệt nhiên ông chẳng thể tìm thấy được chút gì cả, đôi mắt đang nhìn ông chỉ có một sự kiên định cùng quyết tâm muốn đối đầu thật mạnh mẽ, khiến người bao năm lần lộn trên thương trường như ông không khỏi để lộ ra tia ngạc nhiên cùng kinh sợ, dù chỉ là nhỏ thôi!

-Hừ, thế thì cô nói xem ai có thể làm ra chuyện này, ngoài cô? – Dương Minh đứng lên, bước đến cửa sổ phòng khách, quay lưng lại với Bảo Tuệ.

Phải, ông đang sợ đấy! Ông sợ nếu ngồi đối diện với đứa con gái kia nữa, ông sẽ để lộ những thứ tâm tình mà ông chưa bao giờ có. Đến khi đó thì mặt mũi của ông còn đâu nữa.

Bảo Tuệ uống ngụm trà, đưa mắt nhìn về Khải Lâm và quần gia Trần đứng ở sau lưng để trấn an họ. Cô khe khẽ nhíu mày như suy nghĩ điều gì đó, cuối cùng, đôi mắt lại lóe sáng lên giống như những khi mà nó

phát hiện ra điều gì đó thú vị, cô nhàn nhạt cất giọng:

-Tôi cứ tưởng ông thông minh lắm cơ chứ!? “Cha thân yêu” của tôi!

-Ý cô là gì? – Dương Minh quay lại, chau mày nhìn Bảo Tuệ đang tựa người vào ghế hết sức nhàn nhã.

Bảo Tuệ đặt tách trà xuống bàn, cười nhả nhặn:

-Nghĩ xem nào, những người biết tôi là con gái ruột của ông bao gồm: tôi, Khải Lâm, quản gia Trần và 14 người hầu bao gồm 5 nam, 9 nữ đang đứng ở đây; họ đều là những người mà tôi hết mực tin tưởng, vả lại, họ cũng không thể bước ra ngoài trao đổi với bọn báo chí mà qua khỏi mắt tôi, Khải Lâm và quản gia Trần. Vậy thì chỉ còn hai người đáng nghi nhất. “Cha thân yêu”, “con gái” nói đến đây hẳn là cha cũng biết được đó là ai rồi chứ!

-Hừ, - Dương Minh hừ lạnh. – Cô nghĩ tôi sẽ tin cô sao?

-Không không, tất nhiên là ông sẽ không thể tin được tôi rồi! Con gái thật sự của ông là Dương Bảo Kim cơ mà! – Bảo Tuệ xua xua tay, nhưng gương mặt vẫn vui vẻ như Côlômbô tìm ra Châu lục mới. – Chỉ là ... tôi không tin với địa vị và quyền thế của ông hiện nay, không thể làm cho bọn nhà báo nôn ra cái người đã cung cấp thông tin cho họ.

Dương Minh đứng yên nhìn Bảo Tuệ. Do ông đứng ngược với ánh sáng từ cửa sổ truyền đến nên người đang ngồi trên sofa như Bảo Tuệ khó mà thấy được sắc mặt ông lúc này. Chỉ biết rằng, ông cứ đứng yên như thế, không động đậy, và Bảo Tuệ cảm nhận rõ ràng ánh mắt của ông đang dán chặt lên người mình.

Bỗng dưng, ...

-Giỏi lắm cái đồ hồ ly tinh! – Một giọng nữ cao vút, chua loét quá đỗi quen thuộc truyền đến từ cửa trước của biệt thự. Sau đó, hai-người-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó bước vào, đồng thời khiến ọi người ở đó một phen kinh ngạc: Hai người họ toàn thân lấm lem, son phấn trên mặt dường như bị mồ hôi làm trôi đi một nửa, chỉ còn lại gương mặt méo mó đến xấu xí. Không sai, người đang được nhắc đến là Dương Bảo Kim và Dương phu nhân.

Dương Minh thấy như thế thì liền sải dài bước chân đến chỗ hai người bọn họ, ông nhíu nhíu mày, giọng nói khi này còn lạnh băng giờ trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều, khiến Bảo tuệ ngồi đằng sau không khỏi cảm thấy chua xót:

-Em và con bị làm sao thế?

-Anh, - Dương phu nhân lập tức nhào vào lòng Dương Minh, nước mắt không biết từ đâu chảy xuống hai bên má đầy phần của bà, kéo theo những vệt trắng trắng do phấn đọng lại. – Anh xem con hồ ly đó nó sai người gây tai nạn cho Bảo Kim và em kìa ... hức ... em vẫn còn sợ quá ...

-Gây tai nạn? – Dương Minh cao giọng hỏi, ông lập tức đánh mắt nhìn Bảo Tuệ trên ghế sofa, gương mặt cô hết sức ngạc nhiên.

Bảo Kim lúc này cũng rất “phối hợp” với mẹ mình, lao đến ... dính chặt vào người Khải Lâm. Chị ta khóc nức nở, trông bộ dáng hết sức tội nghiệp, chỉ có điều, những người đang chứng kiến ngoại trừ Dương Minh và Dương phu nhân thì còn lại ai cũng không thể thích được vẻ mặt khóc chết khóc sống của chị ta, nhất là Khải Lâm – người đang bị chị ta dính cứng ngắc, không đẩy ra được.

-Anh Khải Lâm, anh xem cô chủ của anh kìa, con nhỏ đó ... hức ... nó ... nó sai người đâm xe vào xe của mẹ và em. Cũng may là em và mẹ nhảy thoát được, nếu không ... nếu không ... hức hức ... – Dương Bảo Kim thê lương khóc, vừa khóc lại vừa meo meo nói, khiến nếp nhăn giữa chân mày Dương Minh ngày càng sâu hơn, Bảo Tuệ cũng mỗi lúc một trắng bệch cả mặt.

-Đúng rồi đó, anh phải hỏi nó cho ra minh bạch, nó ... chính nó đã sai người gây tai nạn ẹ con em, nó ghét em và Tiểu Kim mà ... hức ... – Bên này, Dương phu nhân cũng bám chặt lấy áo Dương Minh khóc ngày một lớn hơn.

Dương Minh lúc này vờ vờ vai bà, sắc mặt ngày càng trầm xuống đến đáng sợ, cộng thêm tiếng khóc của hai mẹ con nhà họ Dương khiến cảnh càng thêm hỗn loạn hơn. Khải Lâm vẫn đang nhăn nhó với Bảo Kim,

quản gia Trần và Bảo Tuệ thì chỉ còn biết nhìn chăm chăm xuống mặt đất nghĩ ngợi.

Tất nhiên, chuyện này không phải do họ gây ra. Nhưng mà Dương phu nhân với Dương Bảo Kim bị xây xát như thế, còn khóc lóc inh ỏi thì hẳn chuyện này là thật, bởi nếu có tìm cách *** hại Bảo Tuệ thì họ cũng đâu rảnh đến nỗi tự làm bản thân bị thương cơ chứ?

Vậy rốt cục, mọi chuyện là sao đây?

22. Chương 22: Kẻ Giấu Mặt

Trong biệt thự Mộc Thanh hoa lệ, mọi thứ lúc này trở nên thật tĩnh lặng, tĩnh lặng đến độ khiến người khác cảm thấy rợn người.

Chủ tịch Dương Minh im lặng ngồi trầm tư trên sofa, gương mặt ông có vẻ đăm chiêu đầy lo âu, khác hẳn với dáng vẻ lạnh lùng thường ngày. Bên cạnh ông, Dương Phu nhân và Dương Bảo Kim đang được người hầu băng bó, tuy vẫn còn sụt sịt khóc nhưng đã yên lặng đi phần nào, chăm chăm đưa đôi mắt oán giận về phía Bảo Tuệ ngồi đối diện.

Từ lúc hai mẹ con nhà họ Dương ngồi xuống sofa đến giờ, Bảo Tuệ vẫn ngồi yên như vậy, không chút cảm xúc nào diễn ra trên mặt cô. Cô cũng giống như Dương Minh, lâm vào trầm tư, nhưng gương mặt lại hoàn toàn vô cảm. Quản gia Trần và Khải Lâm mỗi người đứng một bên cô, hai người họ mắt nhìn mũi chân, hoàn toàn yên lặng. Bầu không khí bỗng trở nên nặng nề đến nỗi những người hầu đứng phía sau thở cũng không dám thở mạnh.

Cuối cùng, Bảo Tuệ mới lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc:

-Dì, chị, lúc hai người bị đâm xe, hai người có nhìn thấy mặt tên tài xế không?

Dương Bảo Kim chua ngoa:

-Hừ, tất nhiên là thấy. Mặt hắn ta có vết sẹo dài, người thì đen sì sì như cột nhà cháy. Hắn ta rất nóng tính, ăn nói cộc cằn, lúc thấy tôi và mẹ lặn khỏi xe, hắn chửi bậy rất khó nghe. Vả lại, trước khi đi hắn ta có lăm bầm đầy tức giận, : “Cô chủ Dương Bảo Tuệ hẳn là sẽ trách phạt mình vì không hoàn thành nhiệm vụ. Cô chủ Dương Bảo Tuệ giao ình nhiệm vụ khó quá!”. Bảo Tuệ, tôi hỏi cô, ở đây ngoài Dương Bảo Tuệ là cô ra thì còn có ai cũng tên Dương Bảo Tuệ có thể gây ra việc này?

Bảo Tuệ không quan tâm đến câu hỏi của Dương Bảo Kim, cô lên tiếng nghi hoặc:

-Cô chần chẫn nguyên văn câu nói là như thế?

Dương Bảo Kim nhúu chặc mày khó chịu, nhưng vẫn gật đầu chắc nịch.

Bảo Tuệ và Dương Minh thấy thế, mắt hai người liền lóe lên tia sáng kỳ lạ. Bảo Tuệ nhếch môi, không hiểu sao lại quay sang mỉm cười, hỏi Khải Lâm:

-Anh Khải Lâm, anh có thấy gì là lạ trong câu nói không?

-Ừ, đúng là thấy là lạ. Nhưng anh vẫn không hiểu lạ chỗ nào. – Khải Lâm gật gù nói, nhưng mà vẻ mờ mịt trên mặt hoàn toàn chứng minh câu nói của anh là thật, anh không rõ tại sao nghe câu nói của tên tài xế lại thấy lạ tại.

–“Cha thân yêu”, cha có thấy câu nói của tên đó lạ không? – Bảo Tuệ không trả lời Khải Lâm, cô tiếp tục quay sang Dương Minh, cười hết sức tươi tắn hỏi.

-Đúng là rất lạ, tại sao phải gọi là “cô chủ Dương Bảo Tuệ”, còn gọi đến hai lần? – Dương Minh hoàn toàn không chú ý đến người hỏi mình là đứa con gái này giờ mình vẫn lạnh nhạt, ông nhản mày trả lời.

Dương Bảo Tuệ nghe thế thì hài lòng cười, trong khi mẹ con Dương phu nhân thì nhìn những người còn lại đầy khó hiểu. Lúc này, quản gia Trần bỗng “À!” lên một tiếng sáng tỏ:

-Tôi hiểu rồi, chính là cách nói chuyện và tính cách của hần ta!

Khải Lâm cũng như tìm ra được đáp án, anh nhanh nhẩu nói:

-Đúng rồi, với tính cách thô lỗ và cộc cằn như đại tiểu thư nói về hần. Thì hần khi lẩm bẩm tức giận, hần chỉ cần nói ngắn gọn. Nhưng đằng này, hần nói rất dài, cố ý nói hai lần “cô chủ Dương Bảo Tuệ” chính là muốn nhấn mạnh, người sai khiến hần là Bảo Tuệ!

-Ý cậu nói là ... – Dương Minh nheo nheo mắt. – Có người muốn đổ tội cho Bảo Tuệ sao?

-Đúng, chính là vậy! – Khải Lâm, quần gia Trần và Bảo Tuệ cùng đồng thanh.

-Vớ vẩn! – Dương Phu nhân gần giọng, rít từng tiếng qua kẽ răng. – Chỉ vì cái lý do củ chuối là hần nói dài dòng mà mấy người kết tội hần muốn đổ lỗi cho còn Hồ ly con này?

-Không phải, không phải chỉ có thế ... – Bảo Tuệ xua xua tay. – Dì à, dì cũng là người Việt Nam, hần dĩ cũng biết rõ, người Việt Nam chúng ta khi lẩm bẩm nói về một người nào đó là người cao hơn mình, thường không nói tên người đó ra. Chẳng hạn như, trong trường hợp của tên tài xế đó, khi hần nói về ... “tôi”, hần sẽ là: “Cô chủ sẽ không vừa lòng...” hay muốn kéo cả tên tôi, thì chỉ cần “cô chủ Bảo Tuệ hần sẽ không vừa lòng...” bởi người Việt Nam thường ít khi kéo cả họ và tên người khác vào lời nói!

Khải Lâm tiếp lời ngay lập tức:

-Tất nhiên, nếu như nói “cô chủ” hay “cô chủ Bảo Tuệ” vẫn có sát suất đổ lỗi cho “Dương Bảo Tuệ” thấp hơn so với việc nói cả họ và tên ra. Bởi vì nếu chỉ có tên không, sẽ không đủ chứng minh đó là Bảo Tuệ, biết đâu, mọi người sẽ nghĩ đến một người khác họ trùng tên với tiểu thư thì sao!

Quần gia Trần cũng gật gù:

-Đúng vậy, nên hần mới cố ý nhấn mạnh “Dương Bảo Tuệ”, ý muốn nói với phu nhân và đại tiểu thư: “Người đứng sau tôi, sai khiến tôi đâm vào xe hai người là Dương Bảo Tuệ - người có quan hệ mật thiết với hai người đấy!”

Bảo Tuệ hơi thở phào một cái khi nhìn ánh mắt đã sáng tỏ của Dương Minh, cô nhấp một ít trà nữa rồi mới nói:

-Tạm thời chỉ có thể kết luận như vậy mà thôi, dựa vào thói quen ăn nói của người Việt Nam thì đúng là vậy. Tuy nhiên, chúng ta vẫn không thể chắc chắn được là sự việc đúng như thế, dùng cái lý do hơi ... kỳ quặc ấy mà kết tội tên tài xế thì vẫn còn quá mập mờ, không thể kết luận được gì. Cho nên, hiện tại, tôi vẫn nằm trong diện tình nghi người đâm xe vào dì và chị cả! – Nói xong, cô lại đưa tách trà lên uống, ý muốn che giấu đi nụ cười chua xót đang dần kéo giãn bên môi.

-Hừ, còn dám nói. Chẳng phải cô là người dựng nên vụ này, cố tình để tên tài xế nói năng lung tung, để rồi tự ngồi đó làm thám tử gà mờ sao? Đã ăn cướp lại còn la làng! Cô thật vô liêm sỉ! – Dương Bảo Kim tức giận đứng bật dậy, chỉ thẳng vào mặt của Bảo Tuệ hét lên.

-Đúng rồi, Hồ ly thì có liên sỉ bao giờ đâu con gái. Đừng tốn công nói năng làm gì cho tốn sức bản thân! – Dương phu nhân đưa đến bên miệng tách trà, hoàn toàn chẳng có vẻ gì đau đớn như khi nãy mà hết sức mỉa mai nói.

-Đủ rồi, Ngọc Lan, Bảo Kim! – Dương Minh lạnh lùng ra lệnh. Vẫn như lần đầu tiên đến Mộc Thanh sau khi Bảo Tuệ về nước, ông lại ra lệnh: - Đi về thôi!

Nhưng lần này, ông không phải chỉ quay lưng đi về dứt khoát và lạnh lùng như lần trước, ông còn quay lại, nói với Bảo Tuệ:

-Tôi sẽ điều tra lại về việc này, ... – Rồi ông mấp má môi định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn quay đi. Bảo Kim và Dương phu nhân cun cút chạy theo, trước khi rời đi còn trừng mắt nhìn Bảo Tuệ một cái, sau đó lại nhăn mặt nhăn mày ôm vết thương trên tay, mặt dù chỉ là trầy trụa chút xíu do va phải mặt đường.

Nhưng Bảo Tuệ lúc này chẳng quan tâm đến họ nữa, trong lòng cô cảm thấy rất ấm áp bởi câu nói của Dương Minh trước khi rời đi. Câu nói đó đồng nghĩa với việc: Dương Minh tin cô, ông ấy tin tưởng cô

không làm việc xấu đó, nên ông ấy mới điều tra lại việc này. Chứ nếu như ông ấy không tin tưởng, ông ấy đã chẳng cần hao tổn tâm trí điều tra làm gì nữa, trực tiếp gán tội cho cô là xong!

Trong căn phòng tối om om, chỉ có ánh trăng xanh nhàn nhạt khẽ chiếu qua cửa sổ khiến không gian đỡ tối tăm hơn một chút, nhưng lại càng khiến người khác thấy lạnh lẽo hơn. Một cô gái ngồi trên chiếc ghế gỗ, nhìn chăm chăm vào người đang đứng trước cửa sổ đầy nghi hoặc, lúc sau, cô mới cất tiếng:

-Có phải việc ban chiều là anh cố ý gây ra?

Người đứng trước cửa sổ cất tiếng cười trầm thấp, rõ ràng đây là một người con trai. Hắn ta xoay người lại đối diện với cô gái, sải chân bước đến bên cô, cúi xuống ôm cô vào lòng:

-Em rất thông minh, Bảo Kim ạ. Đúng vậy, việc ban chiều là anh gây ra, anh xin lỗi!

Dương Bảo Kim cự quây người tỏ ý giận dữ, chị ta hất mắt sang hướng khác, cất giọng:

-Rõ ràng là anh lợi dụng người ta!

-Ừ, anh biết anh sai rồi. – Người con trai bí ẩn đó dụi dụi vào mái tóc được chăm sóc kỹ lưỡng của Dương Bảo Kim, thở dài. – Đó là bất đắc dĩ, có lẽ anh đã bị thù hận che mắt rồi nên mới hành động như vậy, anh xin lỗi em! Chẳng qua, anh muốn đổ tội cho Bảo Tuệ, anh đã ra lệnh cho Nhất cố gắng đừng làm em bị thương rồi, anh biết em sẽ thoát ra được. Còn mẹ em ... anh cũng xin lỗi, anh không muốn làm tổn thương đến mẹ vợ đâu!

Bảo Kim nghe thế thì lòng cũng mềm nhũn ra như nước, tựa vào lồng ngực người con trai kia, cô vui vẻ nói:

-Ừ, anh biết vậy là tốt rồi, em không giận anh nữa đâu. Nhưng lần sau có hành động thì phải nói cho em một tiếng nhé!

-Anh biết rồi. – Người con trai tiếp tục vùi mặt vào tóc của Bảo Kim, nên chị không thể nhìn thấy được nụ cười quỷ quyệt nở trên môi của anh ta.

Đêm ... là lúc những tội ác bắt đầu...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/only-you>